

KOBANÊ'DE BİTMEYEN UMUTLAR

KOBANÊ'DE BİTMEYEN UMUTLAR

(Anı - Günce)

Şiyar DENİZ

Sakine Cansız PKK Ocağı Yayınları - 33

Basım Yeri: Azadi Matbaası

Basım Tarihi: 2018

KOBANÊ'DE BİTMEYEN UMUTLAR

Şiyar DENİZ

Sakine Cansız PKK Ocağı Yayınları - 33

KISA BİR ÖNSÖZ

Belki birçok defa dile getirdim, kalemin akıtılan mürekkebinden satırlara dökülen cümlelerin nasıl bir kitaba kadar dönüşebileceğini. Amacımın, yaşanan tarifi imkansız tarihsel mücadeleyi bir nebze de olsa anlatabilmek ve kadim topraklarda yıldızlaşan yoldaşlarımın anılarını paylaşabilmek olduğunu, satır aralarında ortaya koymaya çalıştım.

Burada kitaba giriş yapmadan önce, **Kobanê’de Bitmeyen Umutlar** adını uygun gördüğüm bu kitabın çıkartılmasında ve tüm değerli okuyucularımızla buluşturulmasında büyük emek veren yoldaşlarıma huzurunuzda teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Kitabımı yazmam konusunda beni mürekkep akıtmam konusunda teşvik eden Şehit Çekdar Amed ve Şehit Cudi Amed yoldaşlarımıza, kitabımın hazırlanışında desteklerini esirgemeyen Ali Haydar Kaytan (Fuat), Zınarin Zınar ve Dilpak Dağ arkadaşlara sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Ayrıca kitabımı okuyan değerli okuyucularımıza da teşekkür ediyor ve başarılar diliyorum.

Şiyar Deniz

Şehit Cudi

19 TEMMUZ DEVRİMİ SÜRECİ

2010 yılında Ortadoğu'daki sıcak gelişmeler Kürtleri yakından ilgilendiriyordu. Bu çerçevede Rojava'daki gelişmeler belli bir süre sonra "Devrim ha oldu, ha olacak" denilen noktaya gelmişti. Bu tarihten sonra hepimizin gözü kulağı Rojava'daydı. Hepimiz bir devrim süreci içerisinde olduğumuzu biliyorduk. 2012 yılında Kuzey Kürdistan'da da Devrimci Halk Savaşı ekseninde yeni bir sürece girilecekti. Biz o süreçte daha çok Kuzey'deki savaş üzerinde yoğunlaşıyorduk. Kuzey gruplarından olmamız nedeniyle ağırlıklı olarak Kuzey'deki gelişmeleri takip etsek de, bir yandan da gözümüz kulağımız Rojava'da ve orada yaşanan gelişmelerdeydi. 2012 yılının Temmuz ayına girmiştik. Hem Kuzey Kürdistan'da hem de Rojava'da sıcak gelişmeler yaşanıyor.

Merkez Karargah Komutanlığının yaptığı toplantıda, Temmuz sonlarına doğru Kuzey'e hareket edeceğimiz söylenmişti. Bir yandan beklentili ruh hali hepimizde sabırsızlığa yol açarken, diğer yandan yaşanan gelişmeler hepimize büyük heyecan veriyordu.

İşte Temmuz ayının ilk haftasında tarihi Şemzinan (Şemdinli) Devrimci Halk Savaşı Harekatı başlamıştı. Kuzey gruplarında olduğumuzdan, hemen hemen hepimizin elinde bir radyo vardı. Sabahtan akşama kadar radyonun başında arkadaşların yaptıkları eylemlere ilişkin haberleri dinleyip “Ne zaman gideceğiz?” diye birbirimize soruyorduk. Çünkü hepimiz bir an önce alanlarımıza ulaşıp savaşın içindeki arkadaşlarımıza katkı sunmak istiyorduk. Böylesi yoğun bir süreçte yerimizde bekleme sıkıntısı gün geçtikçe artıyordu.

Kuzey’de bu gelişmeler yaşanırken, Rojava’da halk devrim hazırlıklarını çoktan bitirmişti. Radyodan YPG’nin kurulduğunu duymak hepimizi sevindirmişti. Öte yandan her geçen gün Rojava’da daha iyi gelişmeler yaşanıyordu. Hemen hemen her gün yeni bir toplumsal grup örgütleniyor, bir kurum kuruluyor ve açıklamalar yapıyordu. Radyodan yeni bir devrimin ayak seslerini dinliyorduk. Bu gelişmeler üzerine bizler de gruplarda her zaman “Öz savunma birliklerini nasıl kurabiliriz, özerkliği nasıl inşa edebiliriz, silahlı güçleri nasıl örgütleyebiliriz?” gibi tartışmalar yapıyorduk. Bu konularda yaptığımız bu tartışmalarda ilham kaynağımız ise, genelde Rojava’da yaşanan gelişmeler oluyordu.

Kuzey grupları sürecinde sürekli yanımızda bulunan Xebat Kobanê arkadaş bu süreci yakından takip eden arkadaşların başında geliyordu. Kendisi de Rojava’lı olduğu için hem gelişmeleri daha yüksek bir dikkatle izliyor, hem de her yeni haberde hepimizden daha çok seviniyordu. Sadece gelişmelere bu yaklaşımı nedeniyle değil, yaşamda da hepimiz için büyük moral kaynağı oluyordu. Haberlerde adı geçen her köy, meydan, mahalle ve tepe hakkında bir anısı vardı. Her seferinde bıkip usanmadan mizahi üslubuyla anlattığı bu yerlere ilişkin anılarını dinliyor ve kahkahalar atıyorduk. Bir gün radyo haberlerinde kendi köyünün adı geçtiğinde çok sevinmiş, gülerek, “Acaba babam da devrimci olmuş mudur?” diye sormuştu. O zaman merakla “Sizin köyün adı ne?” diye sormuştum. Gülerek, “Nasıl duymadın? Bizim köy çok meşhurdur” demişti. Ben de kendisine şaka yollu, “Yahu ben Kobanê ismini bile daha yeni duyuyorum, hatta ilk duyduğumda Küba sanmıştım” deyince kahkahayı basmış, sonra “Merak etme, böyle giderse Kobanê adını Küba’dan daha çok duyarsın” demişti. “Halen köyünün

adını söylemedin?” deyince, “Yabsê” dedi. “Gırêspî’ye çok daha yakın, çevre köylerimizde Araplar da var” diye ekledi. “Yabsê!” Bu ismi daha sonra hiç unutmadım. Öyle ki, daha sonra Kobanê’ye giderken ilk sorduğum köy ismi bu olmuştu. Zaten isimler bana biraz tuhaf geldiğinden, çok fazla aklımda tutamıyordum. Hala bazı köylerin isimlerini tam aklımda tutamıyorum.

Bir yandan Temmuz ayının bunaltan kahredici sıcaklığı, diğer yandan yerimizde bekleyip hem Rojava’daki devrim sürecine hem de Kuzey’deki Devrimci Halk Savaşı Hamlesine katılmamış olmamız bizi bir hayli zorluyordu. Ancak moral ve motivasyonumuz gayet iyiydi. Hepimizin zorlandığı esas nokta, bir an önce hamlelere katılmak istediğimiz halde bunun gerçekleşmeyişiydi. Buna karşılık bizler katılmamış olsak da, yaşanan gelişmeler hepimizi fazlasıyla mutlu ediyordu. Tabii en çok da Xebat arkadaşla büyük mutluluk veriyordu. Zamanımız işte böyle beklemekle geçerken, bir gün diğer günlerde olduğundan çok daha farklı bir şey olmuştu. Ben o sırada radyo dinlemiyordum. Tam hatırlamamakla birlikte, sanırsam gölgeye oturmuş bir şeylerle uğraşıyordum. Hava da Ortadoğu ve Kürdistan’daki gelişmeler gibi fazlasıyla sıcaktı. Kaynar bir kazanın içinde gibiydik ya da kendimizi ateşin üstünde yürüyen birileri gibi hissediyorduk. Her an bir kıvılcım bir şeylerin tutuşmasına neden olabilirdi. Ve o gün öyle olmuş, bir şeyler tutuşmuştu. Arkadaşlar da çok büyük bir hassasiyetle radyoyu dinliyor, ama radyonun sesi bana gelmiyordu. Radyom ve yeleşim de yanımda değildi. Ben de “Herhalde arkadaşlar Şemzînan’da büyük bir eylem yaptılar” diye düşünmüştüm. Fakat arkadaşların tavır ve davranışlarından bunun herhangi bir eylemden çok daha büyük bir gelişme olduğu anlaşıyordu.

O zaman kimse radyo haberlerini bu kadar dikkatlice dinlemiyordu. Hemen kalkıp arkadaşların yanına yürümeye başladığım anda haberler sona erdi. Arkadaşlarda müthiş bir mutluluk vardı. Herkes birbirine sarılıyor, sevinçler ve gülüşmeler birbirine karışıyordu. Tüm arkadaşlara belki şu an hiçbir kelimeyle ifade edemeyeceğim en üst düzeyde bir mutluluk hakimdi. Bu sevinç ve neşe yüklü ortamda en çok sevinenin, hoplayıp zıplayanın, mimikleri

ve her şeyiyle sevincini dışarı vuranın Xebat arkadaş olduğunu görünce, gelişmenin Rojava'yla alakalı olduğunu anladım. "Yahu ne oldu? Xebat neden böyle çıldırmış gibi davranıyor?" dedim gülele. O anda bana cevap veren yine Xebat arkadaşın kendisi oldu. "Bak hele, daha ne olacak? Kobanê'de devrim olmuş, halk ve YPG-YPJ bugün yönetimi ele geçirmiş" dedi. Amedli olmama atıfta bulunarak, "Eee, Kürdistan'da ilk devrim olan şehir benim şehrim olunca, artık başkenti de Kobanê yaparız" diye ekledi.

O zaman arkadaşlara, "Bugün ayın kaçı?" diye sormuştum. "19 Temmuz" demişlerdi. Xalid Rojhilat arkadaş, "Bugün 19 Temmuz" dedi ve şöyle ekledi: "Bugün Kürdistan'daki tarihi günlere yeni bir gün daha eklendi." Xalid arkadaş da daha sonra 2014'te Hesekê'de bir kaza sonucu şehid düştü. O zaman yaptığı bir değerlendirmede, "Bu saatten sonra artık birden çok tarihi günler eklenecek Kürdistan tarihine" demişti. Tarih önümüzdeki süreçte bu arkadaş haklı çıkaracaktı. Çünkü o gün daha sonra yaşanacak tarihi günlerin başlangıcıydı. Kürdistan halkının belki de miladi günlerinden biriydi. Yeni bir başlangıcın, yeni bir dönemin, yeni bir sürecin ve en önemlisi de yeni bir tarihin başladığı gündü. Dünya devrim tarihlerinin birçoğunu araştırdığımızda, şüphesiz o günün büyük bir ihtisamla anlatılacağını daha iyi anlarız. Belki de en iyi anlatacak olanlar, o anı yaşamış kılanlar ve yaşamış olanlardır. Bizler, o günlerde Metina'da olan grubumuz da en az onlar kadar o anı ve o günü yaşamak isterdik. Dağ başlarında olmamız, 19 Temmuz'la birlikte daha da anlam kazanmaya başlıyordu. Çünkü bir 19 Temmuz da artık Kuzey Kürdistan için sıradaydı...

O günkü sevincime sevinç katan en önemli etken Xebat arkadaştı. Belki daha sonraki süreçte Kobanê'ye gitmemin nedenlerinden biri de bana o süreçlerde Kobanê'yi o kadar yoğun anlatmış olmasıydı. Xebat arkadaş daha sonra 2014'te 15 Eylül saldırılarından önce Kobanê'ye gitti. Şehir çatışmalarının ilk günlerinde Doğu cephesinde yaralandı. Savaş şehir dışına çıktıktan sonra, Şubat 2015'te tedavisi sona erdi ve tekrar Kobanê'ye gitti. Tarihi Girêspî (Til Abyad) hamlesinin sonlarına doğru Girêspî (Til Abyad)'deki bir patlama sırasında şehit düştü. En çok merak ettiğim nokta ise, şehit düşmeden önce kendi köyüne gidip gitmediğiydi. Çok merak

etmem rağmen, halen köyüne gittiğinden emin değilim. En çok gruplar sürecinde, onun o sevinci ve heyecanı beni oldukça heyecanlandırmıştı. Metina’da olduğum süreçte, “Eee! Xebat arkadaş, ne zaman Kobanê’ye gideceksin?” diye sormuştum. “Yahu Kobanê artık kurtarılmış bölge, ben kurtarılmamış sahte başkentlere açılım yapacağım” demişti o şakacı gülüşüyle. “Amed artık başkent değil, gerçek başkent Kobanê” derkenki gülüşü halen hafızamda o günkü tazeliğini olduğu gibi koruyor.

19 Temmuz ile 15 Eylül arasındaki süreçte, hatta bugünkü süreç için de şunu net olarak söyleyebilirim: Devrimlerde asıl zorlu süreçler, kazanımlar elde ettikten sonraki süreçlerdir. Çünkü bu kazanımları korumak, kazanmaktan ve başarılar elde etmekten belki de çok daha önemlidir. 19 Temmuz Devrimini korumak, en az devrim yapmak kadar önem arz ediyordu. Nitekim öyle olacaktı. 15 Eylül 2014’te DAİŞ çeteleri elde ettiğimiz kazanımları ortadan kaldırmak ve devrimimizi yok etmek üzere Kobanê’ye saldıracaklardı. 19 Temmuz Devrimini yaşayanlar ve yaşamayanlar, halk, kadınlar, Kuzey, Güney ve Doğu Kürdistan’daki halkımız, bu saldırılar esnasında ne pahasına olursa olsun bir hüsrana uğramayacaklardı. Halkımız ve devrimci evlatları kazanımlar, başarılar ve değerleri korumak için direnecek, bu sefer tüm dünyanın gözleri önünde eşsiz kahramanlık örnekleri sergileyecek ve tüm dünya insanlığın Kobanê’de nasıl kaybetmediğini görecekti. Kobanê direnişiyle birlikte yeni bir sayfa açılacaktı insanlık tarihi kitabında. Daha önce bu kitaba adını altın harflerle yazdıran Önder APO’nun dediği gibi “ÖZGÜRLÜK KAZANACAKTIR!”

Şehit Azad

19 TEMMUZ- 15 EYLÜL SÜRECİ

19 Temmuz'dan sonra Ağustos 2012'de Kuzey Kürdistan'a gidişimiz gerçekleşti. 2012 yılı Kuzey Kürdistan'da kesinlikle büyük savaş yılı olacaktı. Önderliğimizle görüşmeler kesilmiş ve AKP Hükümeti tarafından bir topyekun savaş konsepti devreye sokulmuştu. Bunun temel nedeni de AKP Hükümetinin Rojava'da Kürtlerin elde ettiği kazanımları bir türlü hazmedememesiydi. Kobanê'den sonra Afrin ve Qamişlo şehirlerinde de halk yönetimi eline almıştı ve özerk bir yapılanma doğrultusunda örgütlenmeler geliştiriliyordu. Ortadoğu'da en olumlu ve halk paradigmasını esas alan projeyi ortaya koyan Kürtler, bir anda dünyanın gündemine oturmuşlardı. Özgür Suriye Ordusu ve El Nusra öncülüğünde, paramiliter çeteler ilk başta Rojava'nın Serekaniye kentine saldırılar düzenlediler. O dönemlerde Rojava'yı tam tanımadığımızdan, savaşın nerede yoğun yaşandığını bilmesek de, direnişin ve zaferin ne kadar büyük olduğunu biliyorduk. Kürtlerin bu kazanımlarını Ortadoğu'da ve dünyada kabullenmeyen ülkelerin başında Türkiye gelse de, arka planda birçok devlet Türkiye'yi destekliyordu.

Xebat Kobanê arkadaşıla 2012 yılı sonbaharında birbirimizden ayrılıp farklı alanlara gittik. 2012-2014 yılı kış kampında ise tekrar beraber olduk. Beraber kaldığımız kış sürecinde gündem bir kez daha Kobanê ve Xebat arkadaşın birbirinden maceralı anılarıydı.

Kış kampı sürecinde bir gün şehit Xemgin Koçer arkadaş bizlere bir olay anlatmıştı. Celal Talabani bir gün halka konuşma yapıyor-muş. Halk hep bir ağızdan Soran lehçesiyle “tekrar, tekrar” diye seslenmiş. Talabani ise, “Beni Che Guevera’ya benzettiğiniz için teşekkür ederim” diye karşılık vermiş. Olay böyle mizahi olunca, Xebat arkadaş buna çok gülmüştü. Bundan yaklaşık bir ay son-raydı. Xebat arkadaşın sakalları bir hayli uzamıştı. İlk kez kendisini bu kadar sakallı görüyordum. Bir gün kendisine “Sakal sana yakışıyor” dedim. O da Xemgin arkadaşın Celal Talabani ile ilgili hikayesine atıfta bulunarak, “Teşekkür ederim, bana Kobanê’nin Che Guevera’sı dediğin için” deyince hiç şaşırmadım. “Zaten Che Guevera da Küba’da devrim yapmış. Ben de Kobanêliyim. Kobanê ve Küba birbirine çok yakın olduğu için, doğal olarak ben ve Che Guevera da birbirimize benziyoruz” diye ekledi. Tabii ben meraklı bir şekilde “Nasıl Kobanê ve Küba birbirine yakın?” diye sordüğüm zaman, o da cevaben “Nasıl yakın olacak? Tabii ki isimlerinde. Ben ve Che Guevera gibi birbirine benziyor” demişti. Bu serzenişinden sonra anladım ki, yine her zamanki gibi benimle şaka-laşıyor ve ortama neşe katmak istiyordu.

Yine arkadaşlar Xebat arkadaşın bir gün katıldığı eğitimde şun-ları söylediğini anlatmışlardı: “Mesela arkadaşlar ‘yapısallık’ kav-ramını kullanıyorlar. Yapısallık ‘Yabs’ kelimesinden gelir. Yabsê ise bizim köyün ismidir. Önceleri köyümüz çok kurakmış ve çöllük bir araziden oluşuyormuş. Daha sonra bizim köylüler köye su ge-tirmişler, ağaç dikmişler ve eski çöl yemyeşil bir köy oluvermiş. Yani orasını yeni baştan kurmuşlar ve yapısallık oluşmuş...” Bu de-ğerlendirmeyi ilk duyduğum zaman gülme krizine girmiştim. Fa-kat Xebat arkadaşın Rojava Devriminin her anını nasıl hissettiğini anlamıştım, belki tam olarak anlamamıştım da diyebilirim. Fakat yoğunlaşmalarının ora üzerine olduğunun farkındaydım. Kendi-sini tam olarak anlayamazdım. Çünkü anıları her seferinde yeni-

den canlanıyordu. Anılarına biçtiği anlamı az da olsa anlayabiliyordum. Xebat arkadaşın da içinde bulunduğu bir grup arkadaş (yanılmıyorsa Temmuz sonları olmalı) Temmuz 2014'te Kobanê'ye geçti. Onun için artık yeni bir dönem başlamıştı ve ben benim için yeni bir dönemin başlayacağından habersizdim. Nitekim yakında, yani bir iki ay sonra benim için de yeni bir dönem başlayacak ve ben de onun izinden yürüyüp Kobanê'ye geçecektim.

19 Temmuz Devriminden 15 Eylül saldırılarına kadar geçen süreçte biz Kuzey'deki arkadaşlar açısından önemli olan diğer bir konu da Rojava'da yaşanan şahadetlerdi. Radyodan yıllarca beraber kaldığımız arkadaşların şehit düştükleri haberini alıyorduk. Kobanê Savaşından sonra bu konuyu çok daha iyi anlamlandırdığımı söyleyebilirim. Savaş meydanında ya da pratikteyken arkadaşlarımız yanımızda şehit düştüler, yaralandılar. Ama bir birey olarak beni en çok acıtan durum, Rojava'da yaşanan şahadetleri uzaktan izlemek zorunda kalmak oldu. Çünkü pratikteyken ya da çatışmanın içindeyken arkadaşınızın şehit düşmesi elbette sizi üzer. Ama kendiniz de o sırada savaşın yoğunluğu içerisinde olduğunuz için, bu durum bir nebze de olsa yaşadığınız acıyı hafifletir. O esnada düşündüğünüz tek şey şehit yoldaşlarınızın intikamını almaktır. Ne var ki o an içinde bulunduğunuz koşullar size bu imkanı vermez. Fakat uzaklarda olmak, şahadetlerin yaşandığı yerlerdeki sıcak atmosferi uzaktan izlemek insanı daha çok acıtabilir. Kısacası Rojava'dan gelen her başarılı hamle bizi sevindirdiği kadar, gelen her şahadet haberi de hepimizi derinden üzüyordu.

Belki de bu nedenle Kuzey'in birçok sahasında Rojava'ya dönük iç firarlar gerçekleşti. Yine 2014 yılı yazında DAİŞ çetelerinin Şengal'de Ezîdi Kürtlere yönelik saldırıları, birçok arkadaşın firar edip Şengal'e gitmesine neden olmuştu. DAİŞ çeteleri her taraftan saldırmaya başlamışlar, Güney Kürdistan'da Musul kentini ele geçirmişlerdi. Yine Suriye'nin bazı şehirlerini işgal etmişlerdi ve her geçen Kürt halkına yönelik söylemleri ve saldırıları sertleşip yoğunlaşıyordu. O süreçte (2014 yılının yaz aylarında) benim gibi birçok arkadaşın Rojava'ya ya da Şengal'e gitmek istediğinden eminim. 19 Temmuz 2012'den 15 Eylül 2014'e kadar Rojava'da kalan arka-

daşların çok zorlu süreçlerden geçtiklerinden kuşku duymuyorum. Belki o arkadaşlar yaşadıkları bu zaman aralığını çok daha farklı biçimde ele alabilirler. Fakat doğrudan savaşın içinde olmayan bizler de bu savaş farklı boyutlarda yaşıyorduk.

Bundan sonraki süreçlerde 19 Temmuz Devriminin öncesi ve sonrasında yaşananlar mutlaka ayrıntılarıyla yazılacaktır. Asıl önemli olan ise, farklı zamanlarda bu devrimde yer almış arkadaşların bir araya gelip ortak bir ürün ortaya çıkarmalarıdır. Her insanın bakış açısı, penceresi farklıdır. Bizim bu dönemde yaşadıklarımız da bu eksenleydi. Fakat her ne kadar tahmin etsek de, o dönemlerde arkadaşların, halkın ve örgütün zorluklarını ve yaşadığı sıkıntıları tam olarak anlayamayız. Anlayamayışımızın temel nedenlerinden biri de, o süreçleri tam olarak bilmiyor olmamızdır. Bazen öyle tarihi anlar olur ve bu anlarda öyle duygular yaşanır ki, bireyin o tarihi anlarda kendisiyle arasına bir sır perdesi girer. O an böyle bir sır'dan ibaret olarak kalır. Çünkü o anda sizin neler yaşadığınızı, ne düşündüğünüzü ve neler hissettiğinizi anlayan çıkmayabilir. Sır olarak kalmasını istememizin temel nedeni, belki de o an'ın acıtan olaylarını tekrar yaşamak istemiyor olmamızdır. Tarih bilincin kaynağı ise ve bizim tarihe ve insanlığa karşı ciddi bir sorumluluğumuz varsa, tam hakkını veremeyeceğimiz kesin olsa bile, yine de yaşananları yazmaktan vazgeçmemeliyiz.

Ne yazık ki bizim tarihimizi hep başkaları yazdı. Önder APO ile birlikte kendi tarihimizi öğrenmeye başladık. Öğrenirken yazmasını da bilmeli ve yazmaya başlamalıyız. Özellikle 15 Eylül 2014'le birlikte eğer birileri Kürdistan tarihine eklenen Kobanê Destanını yaşayacaksa ve yaşamak istiyorsa (Bu tam anlamıyla mümkün olmayabilir de), bu destanı en iyi yaşatacak ve anlatacak olanlar bence yaşayanlar olacaktır. Kobanê'de kalan her birey aynı şeyleri yaşamamış olabilir. Her bir çalışmada yer alan arkadaşlarımızdan her birinin genellikle farklı bir bakış açısı vardır. Çünkü cephanecisinden lojistikçisine, basıncısından gazetecisine, ağır silah taburundakinden suikast birimindekine, sabotajcısından sağlıkçısına, komutanından savaşçısına, tecrübelisinden tecrübesizine kadar

her arkadaşın birçok farklı yanı vardı. Her biri farklı bir bakışa sahipti ve hepsinin farklı zorlukları vardı. Her cephede farklı atmosfer, farklı bir hikaye mevcuttu.

15 Eylül'den önce yaşadıklarımı anlatmaya çabalasam da, yazdıklarımın yeterli olmayacağını biliyorum. Kobanê'ye gitmemin temel nedenlerinden biri belki de Xebat Kobanê arkadaşın orada olmasıydı. Önceleri yaklaşımım buydu. Fakat bu gidiş benim açımdan bambaşka bir olaydı. Benim için yeni bir başlangıç, belki de yeni bir doğuştu. Kahramanlıklarla dolu bu destanı tüm boyutlarıyla yazamasam da, en azından kendi yaşadıklarımı ve tanıklık ettiklerimi yazmalıyım diyorum. Daha çok bir nişancının bakış açısıyla yazmaya çalışacağım. Tam olarak hakkını veremeyeceğimden eminim. Ama yine de suikast taktiğinin uygulayıcılarından ve suikast biriminin hayatta kalan birkaç tanığından biri olduğumun farkındayım. Suikast taktiğinin, yine diğer her branşın ve şehit arkadaşlardan her birinin öyküsü kesinlikle bir kahramanlık destanıdır. Yazmayı bu yoldaşlara olan bir borç, bir görev gibi ele alıp yazabilmek önemlidir. Kuşkusuz Kobanê Destanının yazılmasında en büyük paya sahip olanlar şehit yoldaşlarımızdır. Onların yanı sıra, bir de büyük bir emeği olan, tek bir mermi dahi patlatmasalar da savaşa büyük katkılar sunan, adı bilinmeyen kahramanlar da vardır. En azından bildiğim, gördüğüm ve birlikte kaldığım bu kahramanlarla yaşama şerefine layık olmaya çalışmak en büyük onurdur. Bundan sonrası için göstermemiz gereken, onların bıraktığı mirasa sahip çıkmak olacaktır.

Şehit Bahoz

15 EYLÜL: YENİ BİR DESTANIN BAŞLANGICI

Kuzey sahalarında radyonun çok önemli bir işlevi vardır. Güney sahalarına oranla burada radyo daha çok dinlenir. Güney alanlarının birçok yerinde televizyon izleme imkanı vardır. Fakat Kuzey’de dünyayla bağlantı kurmanın tek aracı bazen sadece radyo olabiliyor. Günde birkaç kez radyodan haberler dinlenir. Radyodaki tartışma programları izlenir; yine Türklerin radyo kanalları takip edilir. Olağan olarak gördüğümüz, fakat olağan olmadığını sonradan daha iyi anlayacağımız 15 Eylül günü, radyodan DAİŞ çetelerinin Rojava’nın Kobanê kantonuna yönelik yoğun bir saldırı başlattığı haberlerini öğreniyoruz. Kısa sürede Türk radyo kanalları, Suriye’nin ‘Ayn El Arab’ şehrine yoğun bir saldırı gerçekleştirildiği haberini geçiyor. Bizim radyo kanallarımızda saldırının çok kapsamlı olduğu, DAİŞ çetelerinin Musul’da ele geçirdiği tanklar ve ağır silahlarla gelip Kobanê’ye ele geçirmeye çalıştığı söyleniyor. Hepimiz radyolarımızdan her haberi takip etmeye çalışıyoruz. Aynı zamanda kendi aramızda tartışıyor, “Acaba takviye güç gider mi?” diye soruyoruz. Daha birkaç ay önce telsiz ci-

hazı üzerinden Güney'deki arkadaşlar tüm Kuzey sahalarıyla tartışma yürütmüşler, "Herkes kendi bulunduğu alan üzerinde yoğunlaşsın; ne Rojava ne de Şengal için bir öneri yapsın" demişlerdi. Bu yüzden arkadaşlar DAİŞ'in saldırdığı alanlara gitme konusunda öneri yapmaktan çekiniyorlar, fakat bir yandan da gitmek istiyorlardı.

Dört gün boyunca hep Kobanê'ye yönelik haberleri dinlemiştik. Her geçen gün durum daha çok zorlaşıyor, DAİŞ çetelerinin saldırıları her geçen gün daha da yoğunlaşıyordu. 19 Eylül günü bulunduğum alanda yeni savaşçı eğitim devresinin kapanış töreni vardı. Yönetimdeki arkadaşların çoğu oradaydı. Azad Siser arkadaş yeni savaşçılara toplantı yapacaktı. Azad arkadaş "Heval, ben de toplantıya katılabilir miyim? Çoktandır sürece ilişkin değerlendirmeleri dinlememiştim" deyince çok güldü ve "Tabii katılabilirsin" dedi. Hatırladığım kadarıyla o toplantıda şunları söylemişti: "Bilindiği gibi DAİŞ çeteleri yoğun bir şekilde saldırıp Kobanê'yi ele geçirmek istiyorlar. Kobanê şu anda çembere alınmış durumda. Musul ve Irak'ın diğer kentlerinden ele geçirdikleri silah ve cephanenin çoğunu Kobanê'ye getirmişler. Kobanê'ye saldırımlarının birkaç nedeni var. Bunlardan birincisi, 19 Temmuz Rojava Devriminin ilkin burada yapılmış olmasıdır. Burayı ele geçirip mesaj vermek istiyorlar. İkincisi, Kobanê, Rojava'da bulunan her üç kantonun ortasında yer alıyor. Önce Kobanê'ye saldırıp ele geçirerek, bu iki kantonu birbirinden koparmayı ve daha sonra Rojava'nın tamamını ele geçirmeyi hedefliyorlar. Üçüncüsü de, Mürşitpınar sınır kapısını ele geçirip AKP ile ortaklıklarını güçlendirmeye çalışıyorlar. Diğer bir neden ise şu olabilir: Bildiğiniz gibi Kobanê'nin diğer adı Ayn El Arap'tır, yani Arapların Gözü, Arapların Çeşmesi'dir; buraya ele geçirip Ayn El İslam yapmak istiyorlarmış. Bu süreçte eğer istenirse, biz de takviye göndermeye hazırız."

Azad arkadaş, üstü kapalı bir şekilde Kobanê'ye takviye güç gidebilir mesajı veriyordu. Ben o süreçlerde Çeko Amed arkadaşla hareket ediyordum. Azad arkadaşın bu değerlendirmelerinden bir gün önce, Çeko arkadaş, "Ben Rojava için öneri yaptım" demişti. "Gidersem benimle gelir misin?" diye sorduğunda, kendisine "Nasıl gelmem" diye cevap vermiştim. Öğleden sonra Çeko arkadaş,

“Ben Kobanê’ye gideceğim; ancak birlikte gidebileceğimizi söyledim, senin gitmek için öneri yapmadığını belirttiler” dedi. Bunun üzerine hemen Azad arkadaşın yanına gidip, “Ben de Kobanê’ye gitmek istiyorum” dedim. “Ne Kobanê’si? Kimse Kobanê’ye gitmiyor” demesine rağmen, Çeko arkadaşın bana Kobanê’ye gideceğini söylediğini anlamıştı. Ben önerimi bir kez daha tekrarladım. Daha sonra Çekdar arkadaş da “İstersen gitme, sen bilirsin” deyince, tamam deyip kabul edeceğini anlamıştım. O gün 20 Eylül’de yani ertesi gün gideceğimizi söylediler. Ben, Çekdar arkadaş ve Kobanê’de bir patlama sonucu elinden yaralanan Zozan arkadaş birlikte gidecektik. Kimseye söylemememizi temin etmek isteseler de herkes gireceğimizi anlamıştı. Son hazırlıkları tamamlayıp 20 Eylül’ün gelmesini bekliyorduk. Ertesi gün yola koyulacaktık. Fakat Çeko arkadaşın işleri tam bitmediğinden, bir gün daha beklemek zorunda kaldık.

21 Eylül tarihinde bir bölgeden diğer bir bölgeye geçtik. Arkadaşlar gitmemiz için gereken tüm hazırlıkları yapmışlardı. Öğle vaktiydi ve belli bir hareketlilik vardı. Bütün askeri malzemelerimizi arkadaşlara dağıttık. Sivil elbiseler giymemiz gerekecekti. Gerillaya katıldığımdan bu yana belki de ilk defa bir daha şutik bağlamayacaktım. Şehre gidiyorduk. Bu yüzden şal û şapik ve şutiğimi ne kadar özleyeceğimi bir an için hissetmeye çalıştım. Şehit düşersem, cenazem şal û şepik içinde olmayacaktı. Bu ve bunun gibi fikirler kafamda şimşek gibi çakmaya başladı. Sivil elbiseleri giyince, bir an için yanımdaki Çekdar arkadaşına bakıp, ya ona yolda birşey olursa diye kafamdan geçirdim. Fakat o çok rahat görünüyordu. Çekdar arkadaş da askeri elbiselerini çıkarıp sivil elbiseler giydiği sırada, “Heval Çeko, kendimizle silah götürmeyelim mi?” diye sordum. Alaycı bir ses tonuyla, “Neden, korkuyor musun?” demesi üzerine, “Vallahi kendim için değil, senin için korkuyorum” deyince güldü. “Korkma, ben seni korurum” dedi. Elbiseleirimizi değiştirip arkadaşların yanına dönünce, çocukluk arkadaşım Brusk’un karşımda durduğunu gördüm. Yıllar sonra kendisini ilk defa görüyordum. Ama bu buluşmamız ayrılıkla sonuçlanacaktı.

Sivil elbiseleri giydikten sonra tedirgin olmaya başlamıştım. Gidiş güzergahımız bu sefer dağlar değil, şehirler olacaktı. Yolda bir aksilik çıkacak olursa, Çekdar arkadaş yanımda olduğundan ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. O esnada bana en zor gelen iş, sağ salim Kobanê'ye ulaşmaktı. Artık son hazırlıklarımızı yapıyorduk. Bir arkadaş yanıma gelip arabanın hazır olduğunu ve diğer noktada bizi beklediğini söyledi. Her şey hazırdı gitmemiz için. Kafamda belli belirsiz birçok soru vardı. Kendimle silah götürmem gerektiği hususunda ikna olmuştum. Ya yolda bir aksilik çıkarsa, öylece durup bizi yakalamalarını mı bekleyecektik? Kesinlikle silah götürmeliydim. Tekrardan Çekdar arkadaş "Heval, kendimizle silah götürmeliyiz" deyince, bu sefer "Götüreceğiz, merak etme. Benim M-16 silahımı ve raxtımı çantana koy, biraz da yedek mermi al" deyince biraz olsun rahatladım. Zaten Çekdar arkadaş Walter marka olmasa tabanca taşımazdı.

Artık son fotoğrafları çekirme vakti gelmişti. Sonrasında vedalaşma zamanı gelince, Azad Farqin arkadaş, "Kendine ve Çekdar arkadaş çok dikkat et. Çabuk şehit düşmeyin" dedi. Bana silah vermedikleri için sitem edercesine, "Heval Azad, bir silahım bile yok. Heval Çeko'ya dikkat et diyorsun. Yolda birşey olursa nasıl koruyacağım Çekdar arkadaş?" dedim. Azad arkadaş kaygılarımı anlamış olmalıydı. Raxtındaki Glock marka tabancasını çıkarıp pantolonumun kemerinin arasına yerleştirerek omzuma vurdu. "Çabuk şehit düşme sakın. Heval Çeko da sana emanet" dediğinde, içinde kopan fırtınalar gözlerine yansiyordu. Oradaki tüm arkadaşların yüz ifadelerinde aynı görüntü ve hepsinin gözlerinde aynı soru işaretleri vardı. Acaba bir daha bizi görebilecekler miydi? Bunun içindir ki, bizimle vedalaştıkları zaman bir daha dönmeyecekmişiz gibi bize sarıldılar. Bu duyguları anlamak o kadar zor değildi. Sırf bu yüzden olacak, "Merak etmeyin, geri döneceğiz" dedim.

Arabaya binmemizle yeni bir maceraya atıldığımızı daha derinden hissettim. Çeko ve Zozan arkadaşlarla ben arka koltukta oturuyorduk. Bizi götürecek olan kişi ise, ön tarafta şoförün yanında oturuyordu. Arabanın penceresinden yıllardır görmediğim mem-

leketime bakıyordum. Çeko arkadaşla öndekiler sohbete başlamışlardı. Arabaya bindikten sonra biraz daha rahatlamıştım. Bize birkaç saatlik yolumuz olduğunu söylediler. “Dün Kobanê için sıkı güvenlik önlemleri almışlardı. Aynı durum bugün de devam ediyor. Çünkü her tarafta gösteriler ve olaylar var” dediler. Ben hemen “Yolda çok kontrol noktası var mı?” diye sorunca, “Heval, sen merak etme olsa da sorun olmaz” diye cevap verdiler. Bu sözlerden sonra Çeko arkadaş, “Merak etme, sorun çıkmayacak” dedi. En çok da kendisi için kaygı duyduğumu biliyordu. Yaklaşık yarım saat sonra ilk polis kontrol noktası karşımıza çıktı. Kontrol noktasına varmadan önce, tedirgin olduğumu arkadaşlara belli ettirmemeye çalışırken, elim gayri ihtiyari bir şekilde tabancanın üzerine gitti. Hiçbir sorun çıkmadan gittik; sorun çıkmadan kontrol noktasını geçtik. Ben polisleri süzdüğüm zaman meğer Çeko arkadaş da beni izliyormuş. Elini sırtıma vurup gülerek, “Rahat ol, bana bir şey olmaz” dedi. Kendisi kesinlikle çok rahattı. Ama o yanımda olduğundan, ben tam anlamıyla rahat olamıyordum. Sonra birkaç kontrol noktasını daha geçtik. Hem polislerin hem de askerlerin bulunduğu yerlerden geçerken bir tuhaf oluyordum. Daha o anda atıldığımız bu maceranın çok farklı olacağını anlamıştım. Sonunda Çeko arkadaşın dediği gibi, sağ salim varmamız gereken yere vardık.

Ulaştığımız yerde daha önceden de tanıdığımız on kadar arkadaşla karşılaştık. Bizi görünce çok sevindiler. “Ne zaman Kobanê’ye geçeceğiz?” diye sordular. Fakat biz yeni gittiğimiz için onlar bizden daha tecrübeliydiler. Çeko arkadaş acıktığını söyledi. Yemek yeme faslı bittikten sonra kurye geldi. İlk başta kim olduğumuzu anlamadığı için, Çeko arkadaşla “Dayı, sen çok yaşlısın, bırak gençler gitsin, sen burda kal” deyince hepimiz gülmeye başladık. Saatler ilerleyince, kuryeye “Ne zaman gideceğiz?” diye sordüğümüzde, “Gece on ikiden sonra” dedi. Hepimiz öylece saatin on iki olmasını beklemeye başladık.

Önümdeki tellere bakınca, bir an aklıma geçen seferki sınırı geçişim gelmişti. Kuzey’e giderken yine bir gece vakti sınırı geçmiştim. O zaman kendi kendime, bir daha sınırları aşmam diye dü-

şünmüştüm. Sonuçta ülkemiz dört parçaya ayrılmıştı. Kendi ülkemizde gezerken, bizi birbirimizden ayırmak ve parçalamak için koydukları sınırları aşmamız gerekiyordu. Bu seferki mesafe çok kısaydı. Sadece iki, iki buçuk metre uzunluğundaki teli geçsek tamamdı. Şimdi ben yanımdaki kuryeyle birlikte keşif yapıyorduk. Çünkü bulunduğumuz köyün çevresinde Kobanê direnişine destek için çadırlar kurulmuş ve çevre köylerde yapılan gösterilere müdahale edilince çatışmalar yaşanmıştı. Bu yüzden bulunduğumuz köyde sürekli Türk ordusuna ait akrep tipi zırhlı araçlar geçiyordu. Bir de köyün doğu ve batı tarafında iki asker nöbet tutuyordu. Zırhlı aracın gidiş geliş saatini ve nöbetçilerin kaç saatte bir değiştiğini tespit etmek için, Çekdar arkadaş benim de kuryelerle birlikte gitmem gerektiğini söylemişti. Saat gece bir sıralarıydı. Yanımdaki kurye, “Başlangıçta dört arkadaş geçsin. Eğer fırsat bulursak diğerlerini de geçiririz; fırsat olmazsa kalanlar yarın geçerler” deyince, hemen aklıma Çeko arkadaş geldi. Çünkü yarın tekrar benzer olaylar yaşanabilirdi. Zırhlı araçlar ve askerler köye girerse Çeko arkadaşşı görebilir ya da başka bir aksilik çıkabilirdi. Bu ihtimallerin hepsini göz önüne getirdiğim zaman, ilk etapta ben, Çeko ve Zozan arkadaşlar geçmeliyiz diye düşündüm. Çünkü geçiş yapmak isteyen diğerleri bu yıl katılım sağlamış gençlerdi. Olumsuz bir durumda çok fazla sorun yaşamayabilirlerdi. Üstelik ben Çeko arkadaşşı yalnız bırakmamış olacaktım.

Tüm bunları göz önüne getirerek, kuryeye, “İlkin ben, o kadın arkadaş, yaşlı olan arkadaş ve diğer bir genç gidelim” dediğimde, hiç itiraz etmeden, “Sen bilirsin” diye cevap verdi. Keşif bitti ve geri döndük. Durumu Çeko arkadaşşı aktardığımda, “İyi düşünmüşsün, bu akşam muhakkak geçmeliyiz” dedi. Hemen evden çıkıp tellere doğru giderken, kurye bir akrabasına gidip köyün trafosunu kapatmasını istedi. Böylece ışıklar kapanacak ve her taraf karanlığa bürünecekti. Diğer türlü ışık tellere vuruyor, bir kişi tellere yaklaşıncı iki yüz ya da üç yüz metreden bile rahatlıkla görülebiliyordu. Kuryeye, “Işığı kapatınca köylüler kızmaz mı?” diye sordum. Kuryenin “Merak etme, hepimiz akrabayız; şimdi köyde herkesin burada olduğunuzdan haberi var” demesi üzerine harekete geçtik. Kurye yanına tahta bir kapı almıştı. “Bu ne için?” diye

sorduğumda, “Herhalde uçarak tellere tırmanmayı düşünmüyorsun” diye cevap verdi. O an tahta kapının tellerin üzerinden geçmek için kullanıldığını anladım.

Tellere kısa bir mesafe kalınca, kurye, “Biz sadece tellerine yanına kadar gelip kapıyı tellerin üzerine bırakacağız. Sizinle birlikte tellerin öteki tarafına geçmeyeceğiz” dedi. “Peki, ondan sonra biz ne yapacağız?” diye sordum. “Merak etme, telleri gerseniz sorun kalmıyor. Hem diğer tarafta YPG’li arkadaşlar sizi bekliyor olacaklar. Ben bu akşam geçecek grubun kalabalık olduğunu kendilerine söyledim” deyince, iletişimin nasıl olduğunu merak ettim. “Nasıl söyledin?” diye sordum. Bu sorum üzerine şaşırılmış bir halde, “Nasıl söyleyeceğim? Telefonla söyledim” dedi. Daha fazla kurcalamak istemedim. “Yani biz şimdi telleri geçerse sorun kalmıyor mu?” diye sorduğumda, kurye gayet rahat bir şekilde, bize tekrar anlatmaya başladı: “Telleri geçin, ışıklara doğru gidin ve “Bizi YPG Merkezine götürün” deyin. O zaman hiçbir sorun çıkmaz. Hem siz tellerin bir metre ötesine geçin, o zaman askerler artık size hiçbir şey yapamaz” dedi.

Konuşmamız bittiğinde, yola koyulup tellere doğru koşmaya başladık. Tellerle aramızda beş metre kadar bir mesafe kalınca, pusuya yatan bir asker düdüğü çalıp bize doğru koşmaya başladı. Askerin bu işareti üzerine, doğu tarafımızda bizden yüz elli, iki yüz metre uzaklıktaki zırhlı bir araç da tellere ve bizim tarafa doğru hareket etti. Yanımızda iki kurye vardı. Elinde tahta kapı olan kurye tam kapıyı tellere bırakacaktı ki, biraz daha arkada kalan kurye geri dönmemizi istedi. Anlaşılan arkada kalan kurye daha tecrübeliydi. Sanırsam haklıydı da. Çünkü batı tarafından iki asker koşarak bize doğru geliyor, doğumuzdan da zırhlı bir araç hızlı bir şekilde bize doğru ilerliyordu. Benim çantamda M-16 silahı, bomba, şarjörler ve yedek mermiler bulunuyordu. Hem bende hem de Çeko arkadaşın üzerinde bir tabanca vardı. Telleri geçmeye çalışırken askerler bizi yakalamaya kalkarsa, mecburen çatışmaya girecektik. Hem zaten askerler ya da polis görünce, istem dışı bir şekilde elim tabancanın üzerine gidiyordu. Her iki kuryenin de bizim gerçek kimliğimizden haberleri vardı desem doğru olmaz. Bizim kim olduğumuzu belki anlamışlardı; daha doğrusu,

“İlk başta biz geçmeliyiz” dediğimde, kim olduğumuzu anlamış olabilirlerdi. Kanımca bu yüzden kurye risk almak istemedi. Fakat kuryelerin silahlı olduğumuzdan kesinlikle haberleri yoktu. Kurye geri dönmemizi isteyince, hemen geri dönüp evlere doğru koşmaya başladık. Bu sırada kuryeye, “Zırhlı araç ve askerler köye girerler mi?” diye sordum. Kendinden çok emin bir şekilde, “Merak etme sen, buna cesaret edemezler” dedi. Açıkçası, hem her iki kuryenin hem de köydeki diğer gençlerin insana güven veren bir havaları vardı. Tekrar eve dönüp sınırı geçmek için beklemeye başladık.

Köye geri döndüğümüzde, ben ve diğer iki kurye mutfağa girip çay hazırlamaya başladık. Kuryeler bende bir güven duygusu yaratmışlardı. Belki tanışalı henüz üç dört saat olmuştu, fakat artık o an itibarıyla kendilerine güven duyuyordum. Bardakları yıkamak için eğildiğim zaman, kuryelerden biri elini tabancama attı. O anda ani bir refleksle kuryenin elini tuttum. Sanırsam o zaman artık kim olduğumuzu anlamıştı. Bana, “Hepinizde silah var mı?” diye sordu. O an gerçekleri söylemem gerektiği kanaatine vardım. Sonuçta kim olduğumuzu bilseler daha da hassas yaklaşırlar diye düşündüm. Bir ihtimal bizi ihbar edebilirlerdi. Ancak ben kendilerine güveniyordum. İkisinin de insana güven veren bir duruşları vardı. Tüm bunları bir iki saniye gibi bir kısa bir süre içinde düşündüm. Daha sonra “Yok, sadece bende var; ihtiyar olan arkadaşta ise tabanca var. Bir de çantamda farklı bir silah var” dedim. “Kleş mi?” diye sorunca, “Hayır, farklı bir silah” dedim tekrardan. “M16 mı?” deyince, “Evet” dedim. Kleşi bilmeleri normaldi, çünkü o muntıkada ve genelde Kürtlerin hepsi için kleş tanınan bir silahtı. Fakat M16’yı bilmesi beni şaşırttı. Çünkü iki kurye de askerlik yapmamıştı. O zaman bu silahı nereden tanıyorlardı? Tüm gerçekleri kendisine anlattıktan sonra ve onun da tüm gerçekleri bana anlatmasını beklercesine, “Çantada M16, dört jarjör, iki el bombası ve iki yüz, üç yüz kadar yedek mermi var” dedim. Ardından “Daha önce hiç M16 gördün mü?” diye sordum. “Evet, daha önce Kobanê’ye gittiğimde YPG’li arkadaşlar bana bazı silahları göstermişlerdi” dedi.

Bu cevap benim için yeterliydi. Gerisini, çalışma tarzını, her şeyi anlamıştım ve o da benim anladığımı anlamıştı. “Bu içerideki yaşlı arkadaş kim?” diye sorunca, “Dayım” dedim. O da gerçekten kim olduğumuzu anlamışçasına, anladığını belirtti. “Peki, ya burada çatışma çıkarsa ne yapacaksınız?” diye sordu meraklı bir şekilde. “Biz teslim olmayız” dedim. “Bu sefer sizi çok daha iyi anladım” deyip durdu ve bir daha hiç konuşmadı. Gerçekten kim olduğumuzu bu kez çok daha iyi anlamıştı. Bunun üzerine ben de Çeko arkadaşın kullandığı bir sözü kendisine söyledim: “Biz yarını belli olmayan insanlarız” dediğim an, yüzünde hafif bir tebessüm oluştu. “Bizi bu akşam kesinlikle geçir. En azından dayımı ve o kadının arkadaşı muhakkak geçir” dediğimde, güven veren bir ses tonuyla, “Sen hiç merak etme, bir yolunu bulup sizi bu akşam kesin geçireceğim” dedi. O zaman söylediği gibi sınırı geçeceğimizi hissetmiştim. Gerçekten de bu iki genç bana güven veriyordu. Çeko arkadaşın kim olduğunu anlamışçasına, kendisine beni göstererek, “Ben ve bu arkadaş bir kez daha keşfe çıkalım, bu sefer kesinlikle geçeceksiniz, merak etme” dedi. İkimiz birlikte dışarı çıktık. Biz çıktıktan sonra birkaç genci daha çağırdı. Sanırsam altı genç daha yanlarına geldi ve toplam dokuz-on kişi oldular. Bana bu gençlerin hepsinin kendi akrabası ve sınır konusunda tecrübeli olduklarını, şimdi yeni bir keşif ve planlama ile bu sefer kesin geçeceğimizi söyledi. Ben de gülererek onayladım ve işlerine karışmadım.

Gençler üç dört yandan köyün içine dağıldılar. Yaklaşık kırk beş dakika sonra gençlerin hepsi geri geldi. Kendi aralarında konuştular. Tecrübeli kurye yanıma geldiğinde gülüyordu. Gülmesi bu sefer kesin gideceğiz anlamına geliyordu. Saatime baktım, gece üç olduğunu gördüm. Bana hitaben “Işıkları söndüreceğiz. Daha sonra üç kişi doğudan akrebi oyalamak için tellere doğru koşacak, üç kişi de bu askerleri oyalamak için batıdan tellere doğru gidecek. Fakat telleri geçmeyecekler. Akrep ve askerler onlara doğru yaklaşınca, eğer biz sizi geçirmiş isek, o zaman geri dönüp kaçacaklar. Merak etme, hızlı koşarlar. Eğer siz henüz geçmemişseniz, kendilerini yakalatacaklar. Bu da size en azından on dakika gibi bir zaman kazandırır. On dakika içinde on beş kişi telleri geçer. Siz toplam on üç kişisiniz. Hepiniz buraya gelin, ama ilk başta siz geçin”

dedi. Kendisine merakla, “Peki, doğuda ve batıdaki arkadaşlar bizim telleri geçtiğimizi nasıl anlayacaklar? Işıklar kapandığı için bizi göremezler” dedim. Soruma gülerек cevap verdi; “Siz geçerseniz, ben ısıklık çalacağım. Isıklık çalarsam onlar kendilerini yakalatmayacaklar” dedi. Yaptıklarını planın gerçekten iyi bir plan olduğu anlaşıyordu. Geri eve dönüp herkese hemen hazırlanmalarını söyledim ve planlamayı Çeko arkadaşına anlattım. O da onayladı ve dışarı çıktık.

Tellere yaklaşımadan önce, kurye ilkin benimle birlikte Çeko ve Zozan arkadaşların geçmemiz gerektiğini, eğer fırsat olursa arkamızdan diğer arkadaşların da geçeceğini söyledi. Köyün trafosu tekrar kapatılacaktı. Bu sefer trafonun kapanışı geçiş için başlama işareti olacaktı. Işıklar kapanır kapanmaz, bizler doğu ve batı tarafındaki gençlerle birlikte harekete geçecektik. Gece yarısıydı; kolumdaki saate baktığımda, üçü on geçiyordu. Beklenen an gelmişti. Benim sırtımda çanta vardı. Kapıya doğru giden kurye elinde tahta kapıyla geri döndü. Köy bir anda karanlığa gömüldü ve tellere doğru koşmaya başladık. Kurye bu işin ustası olduğunu gösteren bir hareketle kapıyı tellerin üzerine bıraktı. Bana hitaben, “Çabuk atla” dediği zaman, ben de hemen Çeko arkadaşına, “Önce sen geç, çabuk!” dedim. Çeko arkadaş gayet atik bir şekilde diğer tarafa geçti. Sonra Zozan arkadaşına “Çabuk, sen de geç” dedim. Zozan arkadaş, “Hayır, sen geç” deyince, biraz sinirli bir şekilde “Sen geç, bende silah var” dedim.

Neyse, sonunda tahtanın üzerine çıktı. Zozan arkadaş tahta kapının üstüne çıktığı sırada, ben de sırtımdaki çantayı tellerin üzerinden diğer tarafa attım. Başka bir yerde ve konumda olsaydık, biri benim yanımda bir silahı yere atmış olduğunda kıyameti koparırdım. Ama bu sefer ben atıyordum. Aklımdan bunlar geçtiği sırada, birden Zozan arkadaşın bağırma sesi beni kendime getirdi. Hemen Zozan arkadaşına baktım. Tellerin üzerinden atladığı esnada saçları tellere takılmıştı. Ayakları yerdeydi, fakat saçlarının bir kısmı tellere yapışmıştı. Tellerin üzerine çıkıp saçını telden kurtarmaya çalıştım. Bu iş sanırsam on saniye kadar vaktimi almıştı. Arkadaşın saçlarını kurtardıktan sonra, ben de tellerin üzerinden diğer tarafa atlardım.

O an içimden telin diğer tarafında kalan güvenilir kuryemize "Spas" demek geçti. Sonra yerden M16 çantasını alıp sırtıma yerleştirdiğimde, Zozan arkadaş, "Heval Çeko nerede?" diye sordu. O zaman yaklaşık iki yüz metre ötemizde yanan bir sigara ateşini gördüm. Zaten telleri geçmeden önce, Türk askerinin mermi atma ihtimaline karşı kurye, Çeko arkadaş, "Sınırı geçer geçmez iki yüz, üç yüz metre koş" demişti. Zozan arkadaş da sigara ateşini gördükten sonra, ikimiz hızla Çeko arkadaşın yanına koştuk. Soluk soluğa yanına vardığımızda saatime baktım. Tüm bunları iki buçuk dakika içinde başarmıştık. Tam oturacağım sırada bir ıslık sesi duydum ve "Sanki diğerleri gelmeyecek" dedim. Çeko arkadaş, "Bir şey olmaz, onlar da yarın gelirler. Sen al, önce bir sigara iç" dedi. Ne yapacağız der gibi hem gülüyor, hem de sigara ateşini avuçlarımın arasında gizlemeye çalışıyordum. Sonra tekrar bana dönüp, "Neden sigarayı kamufle ederek içiyorsun? Her tarafta ıslık var. Hem zaten artık şehirdeyiz. Gece sigara içmek serbest" dedi. Bir yandan sigaralarımızı açık bir şekilde içerken, diğer yandan ben ve Zozan arkadaş gülüyorduk.

Çeko arkadaş, "Ne yapacağız şimdi?" diye sordum. Buraya gelmeden önce, arkadaşların biz sınırı geçtikten sonra bizi almaları için Kobanê'deki arkadaşlarla bir şekilde haberleştiklerini tahmin etmiştim. Fakat Çeko arkadaşın verdiği cevapla bu konuda yanıldığımı anladım. O da benim gibi bu konuda bir şey bilmiyordu. Bulunduğumuz yerde etrafa bakınmaya başladık. Önümüzde Kobanê şehrinin ışıkları görünüyordu. Zaten köye geldiğimizden beri çatışma sesleri hiç durmamıştı. Kobanê'ye baktığımda, bazen şehrin üzerinden izli mermilerin geçtiğini görüyordum. Yer yer 23.5'luk doçka, yer yer de ferdi silahlar ve 12.5'luk ya da 14.5'luk doçka sesleri geliyordu. Sınırı geçmeden önce çatışmaların nerede yoğun olduğunun bilinip bilinmediğini sormuştum. Çatışmaların her tarafta yoğun olduğu, fakat ağırlıklı olarak doğu cephesinde yoğunlaştığı belirtilmişti. Yani DAİŞ çetelerinin Suruçlular ve Kobanêlilerin söylemiyle 'Şerqi' cephesinde ağır silahlarla yoğun şekilde saldırdıkları söylenmişti. Zaten 23.5'luk doçka sesleri de doğu cephesinden geliyordu. Telleri geçmeden önce kuryemiz şe-

hirde çatışmaların olmadığını, çatışmaların şehirden birkaç kilometre uzaklıktaki köylerde yaşandığını, bunun için rahat bir şekilde şehre girebileceğimizi dile getirmişti. Şehre gidip YPG Merkezini soracak, haber verip geldiğimizi söyleyecektik. Zaten önceden geleceğimizden haberdar oldukları söylenmişti.

Aklımdan bunları geçirirken, birer sigara daha yaktık. Sigaraları bu sefer tellere doğru değil, Kobanê şehrine bakarak içmeye başladık. O sırada Zozan arkadaş hareket halindeki bir arabayı gösterdi ve bu arabanın iki defadır doğuya ve batıya doğru gidip geldiğini söyledi. Sigaralarımızı bitirdik. Araba yaklaşık yüz elli metre ötemizde duruyordu. Kafamdan şehre doğru yürümek ve kuryenin bize anlattığı şekilde YPG Merkezini bulmak geçiyordu. Kobanê’de adeta bir ölü sessizliği hakimdi. Hem saat çok geç olmuştu. Sessizliğin olması gayet normaldi. Hem şehre gitsek bile, bu gece vaktinde kimi bulup da YPG Merkezini soracaktık. Tabii bunların hepsini düşünüyordum. Fakat Çeko arkadaş yanımda olduğundan, genelde görüş belirtmekten kaçınıyor ve neler yapmamız gerektiğini kendisine soruyordum.

Bir süre daha geçtikten sonra, Çeko arkadaş, “Hele bir gidip arabaya bak, bizi YPG Merkezine götürebilir mi diye sor. Götürmese bile haber versinler, gelip bizi alsınlar” deyince, M16 çantasını onların yanında bırakıp arabaya doğru yol almaya başladım. Arabaya doğru giderken, Çeko arkadaş onlardan biraz uzaklaştığımda, ne olur ne olmaz diyerek tabancama mermi sürdüm. Sonuçta şehir olması itibarıyla her türlü ihtimali dikkate almalıyım. Hem Rojava sistemini de tam olarak bilmiyordum. Kafamda birkaç soru işareti olmasına rağmen, arabaya doğru yol almaya devam ettim. Arabaya yirmi, yirmi beş metre kalmıştı ki, aracın içinden devrimci içerikte müzik parçalarının seslerini duymaya başladım. Biri sürekli olarak müziği değiştiriyordu. Anlaşılan aradığı bir müzik parçası vardı. Parçaların hepsi devrimci içerikte ve bizim dinlediğimiz türden olunca biraz rahatladım.

Arabaya yaklaşıncı, içindekilerin üç kişi olduklarını gördüm. “Şev baş” dediğim anda, sanırsam kim olduğumu anladılar. Bir kişi sivil elbiseliydi, fakat iki arkadaşın üzerinde YPG elbisesi vardı. Sivil elbiseli olan “Şevbaş” dedi gülümseyerek. “Ben YPG

Merkezinin nerede olduğunu soracaktım” dediğimde, tekrar gülümseyerek, “YPG Merkezini ne yapacaksın?” diye karşılık verdi. Sivil elbiseli olanıyla konuşuyordum. Üzerinde YPG elbisesi olan diğer iki kişi ise bana ters ters bakıyorlardı. Sivil elbiseli olan aksine sıcakkanlı birine benziyor ve hafif bir tebessümle benimle konuşuyordu. Yine de tedbiri elden bırakmamalıyım. Kendisine, sadece “İşim var” demekle yetindim. Karşımda duran arkadaş önce beni şöyle bir süzdü, sonra da lafı uzatmadan, “Sen Kuzey’den mi geldin?” diye sordu. Ben de hiç düşünmeden, “Evet” dedim. Hem sorduğuna göre anlamış olmalıydı. “Biz de sizin için burada bekliyoruz. Belki bizi görürler de yanımıza gelirler diye yarım saatdir bir o tarafa bir bu tarafa gidip geliyoruz. Yeni mi gördünüz?” diye sordu. “Yok, biz de sizi gördük, fakat kim olduğunuzu anlamaya çalışıyorduk” dedim. Sözümü bitirdiğimde gülümseyerek konuşmasına devam etti. “Genelde Kuzey’den yeni gelen arkadaşlar böyle tereddütler yaşayabiliyorlar. Kurye telefon açtı, biz de hemen geldik. Sınra yaklaştığımızda, askerler ateş açıp tedbirleri artırdıkları için, burada beklemeyi tercih ettik. Üç kişi olmalısınız” dedi. İnsanın içini rahatladan bir üslubu vardı. “Evet, diğer arkadaşlar ileride oturmuşlar” dedim. Yanındaki birine hitaben, “Biraz ileriye gidip çağır gelsinler” dedi. Sonra bana dönüp “Adın ne?” diye sordu. Adımı söyledim. “Benim adım da Dilxwaz” diye karşılıklı verdi.

Arkadaşlar gelene kadar bir sigara daha yaktım. Dilxwaz arkadaşın YPG elbisesi giyen diğer iki arkadaştan daha üst konumda olduğunu hemen fark ettim. Çünkü bir yerlere telefon edip işini tamamladığını ve şimdi dönmek üzere yola çıkacağını söylüyordu. Birkaç dakika sonra Çeko ve Zozan arkadaşlar da geldiler. Dilxwaz arkadaş Çeko arkadaşını görünce, hemen kendisine doğru yürüyüp, “Heval Çekdar, hoş geldin” dedi. Böylece bizim geleceğimizden haberlerinin olduğunu anlatmaya çalıştığını anladım. Ondan sonra arabaya bindik. “Kaç kişi kalmıştı diğer tarafta? Neden böyle geç kalmıştık?” gibi sorularla birlikte Çeko arkadaşla sohbete başladılar. Ben ve Zozan arkadaş ise pencereden Kobanê sokaklarına bakıyorduk. Sokaklar bomboştu. Gördüğümüz birkaç kurumun

tabelasında şehit arkadaşların ismi vardı. Yine bir iki kontrol noktasından geçince, bunların asayiş güçleri olduğunu anlamıştım. Daha sonra aracımız bir okulun önüne gelip durdu. İçeri gireceğimiz esnada, Çeko arkadaşına hitaben, Dilxwaz arkadaş, “Ben şimdi gidiyorum, sabah sizi almaya gelirim. Bizim işimiz yeni başlıyor” dedi gülümseyerek.

Kapıdan içeri adım attığımız anda bir el fenerinin ışığı yüzümüze vurdu. Şehrin bazı yerlerinde ışık vardı, bazı yerlerinde yoktu. Girdiğimiz okulda da ışıklar yanmıyordu. Yüzümüze feneri tutan kişi bize doğru gelirken, birden benim adımları haykırdı. Sesi bana yabancı gelmiyordu, ancak hem uykusuzluk hem de yorgunluktan olmalı ki, ilk anda kendisini tanıyamadım. Daha sonra yanıma gelip “Vay, hoş gelmişsin” deyince, eski takım komutanım Amed arkadaş, aramızda kullandığımız namıdiğer adıyla ‘Cembeli’ olduğunu hemen anladım; “Cembeli, sen burada ne yapıyorsun?” diye sordum. Ama o sorumu cevaplamadı; her zamanki şen şakrak haliyle “Gel sana bir sarılayım” dedi. Daha sonra Çeko ve Zozan arkadaşların hal hatırını sorup kendilerine “Hoş geldiniz” dedikten sonra oturduk. Biz otururken daha önce bir yerlerde gördüğüm Amara ve önceden görmediğim İsa arkadaşlar da gelip yanımıza oturdular. İsa ve Çeko arkadaşlar daha önceden birbirlerini tanıdıklarını hatırlamışlardı. Bize aç olup olmadığımızı sordular. Bunun üzerine Çeko arkadaş, “Bana yatacak bir yer gösterin, tamamdır” dedi. İsa ve Amara arkadaşlar Çeko ve Zozan arkadaşlara yatacakları yerleri göstermeye gittiler. Ben ve Cembeli baş başa kaldık.

Amed arkadaş benim eski takım komutanımdı. Bizim takımdan herkes kendisine Cembeli diye hitap ediyordu. Ben de o eski alışkanlığıyla Cembeli demeye devam ediyordum. “Vallahi bana Cembeli şehit düşmüş dediler. Önce bir ara Afrin’de olduğunu duydum. Ancak birkaç ay önce bir arkadaş senin şehit düştüğünü söyledi. Gerçi ben “Cembeli dokuz canlıdır, ona bir şey olmaz” dedim, yine de arkadaş senin şehit düştüğünden emindi” dedim. Tabii o, her zamanki şakacı üslubuyla birbirimizden ayrıldığımız iki buçuk yıllık süre içinde başından geçenleri anlatıyordu. Ben de bütün yorgunluğum ve uykusuzluğumu unutarak kendisini dinleyip

gölüyordum. O sırada arkadaşlara yatacak yer gösterdikten sonra, elinde çaylarla Amara arkadaş gelip yanıma oturdu. Bir yandan bize çay ikram ediyor, diğer yandan benim ve Cembeli'nin neye güldüğümüzü anlamaya çalışıyordu. Cembeli mizah yönü güçlü bir arkadaştı; fırsat bulsaydı iyi bir tiyatro oyuncusu olabilirdi. Ben o sırada "Cembeli, vallahi film gibisin" demiştim. Bunun üzerine Amara arkadaş, "Sen Cembeli misin, Amed misin? Yoksa eskiden kod adın Cembeli miydi? Hem galiba siz iyi tanışıyorsunuz" diye konuştu. Cembeli, "Yok, benim adım her zaman Amed'di. Sadece meslektaşlarım bana Cembeli der. Bu da bir nevi mesleki şifre" deyince, Amara arkadaş, "Senin mesleğin ne? Hangi meslek bu, şifre gerektiren?" diye sordu. Cembeli anında cevap verdi: "Suikast!" Ardından Amara arkadaş, "Vallahi Heval Amed, senin suikastçı olduğunu bilmiyordum" deyince, ben hemen devreye girdim. "Senin Cembeli hakkında daha bilmediğin o kadar çok şey var ki" dedim. Bunun üzerine Amara arkadaşın "Sen de suikastçı misin?" sorusuna, "Eğitimi görmüştüm" şeklinde cevap vermekle yetindim.

Sonra Amed arkadaş bana, "Karnasını getirdin mi?" diye sorunca, "Vallahi zorbela ancak bir tabanca getirmeme izin verdiler" dedim. "Ben sana bir karnas ayarlarım" deyince, "He inanırım, senin elin uzundur" dedim ve yeniden gülmeye başladık. Biz çaylarımızı içerken, Amed arkadaş birbirimizle nasıl tanıştığımızı, ben Kuzey'e gittikten sonra birbirimizi bir daha göremediğimizi ve birkaç anımızı mizahi bir üslupla Amara arkadaşına anlatmaya başladı. Daha sonra Amara arkadaş, Kobanê'ye gelmeden önce bir iki defa kendisiyle karşılaştığımızı söyledim. Sohbet böyle uzayıp gidecekti. Ancak uyku bende ağır basıyordu. Bu yüzden bana da yatacak bir yer göstermelerini ve sabah zaten görüşeceğimizi söyleyip yatmak üzere yukarı çıktım. Gidip öylece Çeko arkadaşın yanına uzandım.

Yaklaşık beş altı dakika başımı iki elimin arasına koyup, telleri geçmeden önce kaldığımız köyde yaşadıklarımızı anımsamaya çalıştım. Kuryelik yapan gençleri düşündüm. Kim bilir daha önce kaç kişiyi geçirmişlerdi? Bizi geçirme pahasına neredeyse kendilerini

yakalatacaklardı. Belki askerler onları yakaladıklarına dövüleceklerdi. Bu fedakarlıklarını bizden başka bilen kaç kişi vardı? Onlar hancı, biz ise yolcuyduk: Yarınları belli olmayan yolcular! Ağırlandıkları handa yolculara olan sıcak yaklaşımlarını ve fedakarlıklarını asla unutamazdık. Bizler hakikat yolcularıydık. Bunun içindir ki, savaşın en kritik dönemlerinde zorlu görevler üstlenmekten çekinmeyen bu gençleri kesinlikle unutamazdım. Şundan adım gibi emindim: Ben unutsam bile tarih onları unutmayacaktı. Başımı yastığa koyup elimi başımın altına yerleştirdim ve yarın beni neyin beklediğini merak ederek uykuya daldım.

İLK GÜN

Kalk, kalk!" Çeko arkadaşın bu sözleriyle uyandım. Çeko arkadaş her zamanki gibi gözlerini açar açmaz oturup sigarasını yakmış ve sırtını duvara dayamıştı. Saatime baktım, sabah altıyı gösteriyordu. Çok uykum geliyordu. Saat erken olduğundan, tekrar başımı yastığa koyup yatmak için çaba göstersem de, Çeko arkadaş bırakmıyordu. Dün geceki hareketlilik yüzünden oldukça yorgundum ve canım uyumak istiyordu. Çeko arkadaş, "Kalk diyyem sana" deyince, hemen kalkıp bir sigara da ben yaktım. Dışarıdan bir yandan futbol topunun, bir yandan da gençlerin sesi geliyordu. Kaldığımız bina bana ilkokul değil de daha çok lise izlenimi vermişti. Seslerden dolayı kalkıp pencereden baktım. Lise-deki yıllarım aklıma geldi. Bir an için bizim lisenin bahçesini hatırladım. Sonra tekrar yerime oturdum. Dışarıda on, on beş kadar genç vardı. Burasının nasıl bir yer olduğunu merak ederek, Çeko arkadaş, "Dışarıdakiler kim?" diye sordum. "Burası yeni savaşçıların eğitim yeridir. Dışardakilerin hepsi Kuzey'den yeni katılan gençlerdir. Savaşçı eğitimi için en iyi yer okuldur" dedi. Hafifçe gülümseyerek, "Kalk, gidelim bir çay içelim" diye ekledi.

Kalkıp dışarı çıkınca, dün akşam biz telleri geçtikten sonra köyde kalan gençlerin hepsinin yan odada yattıklarını gördüm. Bunu Çeko arkadaşına hatırlattığımda, hepsini kaldırmamı istedi. Ben de gidip hepsini uyandırdım. İlk uyanan arkadaşına, “Ne zaman geldiniz?” diye sordum. “Saat beşte” deyince, “Tamam, yatın, bir yere gidecek olursanız ben sizi uyandırırım” dedim. Dışarı çıkıp hem Çeko arkadaşı hem de mutfağı aramaya başladım. Ben gidinceye kadar Çeko arkadaş bir çay doldurup sigarayla beraber içmeye başlamıştı. Yeni savaşçılar da yemek yiyorlardı. Boşta kalan bardak olmadığı için, tekrar koridora çıkıp Çeko arkadaşın yanına gittim ve birlikte volta atmaya başladık. Daha sonra Zozan arkadaş ve diğer gençler de yanıma geldiler; birlikte yemek yedik ve beklemeye başladık.

Saat sabah yedi buçuk civarıydı. Amara arkadaş gelince, Çeko arkadaş kendisiyle konuşmaya başladı. Daha çok Kobanê ve savaşla ilgili sorular soruyordu. En son ne zaman Narin arkadaşın yanına gideceğimizi sorunca, Amara arkadaş, “Ben de tam bilmiyorum. Amed arkadaş bilir. O da saat beş buçukta yattı” dedi. Çeko arkadaş, “Tamam, biraz daha bekleyelim” diye karşılık verdi. Yarım saat bekledikten sonra, bana bakıp, “Hele git, o ahbabını uyandır” dedi gülümseyerek. “Gelince de söktüğün M16’yı yeniden birleştir, bana getir” dedi. Gidip Cembeli’yi uyandırdım. Ben M16 silahını alıp geri geldiğimde, herkesin dışarı çıkıp arabaya binerek beni beklediğini gördüm. Cembeli’yi şoför koltuğuna oturmuş halde görünce, “Sen araba kullanmasını biliyor musun?” diye sordum. Yine her zamanki şakacı üslubuyla “Teessüf ederim” deyince biraz sııttım. Cembeli, önce YPG Merkezine gideceğimizi, oradan silah ve elbise aldıktan sonra sicilimizin alınacağını, daha sonra da bizi Narin arkadaşın yanına götüreceğini söyledi. Şehri tanımamız için uzun yoldan gideceğimizi belirtti. Pencereden şehre doğru bakıyordum. Mimarisi Kuzey’deki şehirlerin mimarisine benzemiyordu. Yer yer asayiş noktalarından geçiyorduk. Arada sırada şehrin içinde ya yaya yürüyen ya da motorsiklet ve arabayla caddeden geçen YPG’li arkadaşları görüyorduk. Şehrin bu kadar sakin olmasını henüz sabahın erken saatlerinde bulunmamıza bağladım. Bu bir ihtimaldi. Bir başka gerçek ise, halkın bir

kısının Kuzey'e geçmiş olmasıydı. Bazı insanlar da normal günlük hayatlarını sürdürüyorlardı.

YPG Merkezinin önüne geldiğimizde, bir yoğunluk olduğunu fark ettik. Arabanın biri gidip biri geliyordu. Araba durduğunda tabelaya baktım; tabelanın üzerinde 'Navenda Yekîneyen Parastina Gel a Kobanê' yazılıydı. Önce elbiselerimizi değiştirmeye gittik. Çeko ve Zozan arkadaşlarla benim dışımda on arkadaş daha vardı. Bazılarının elbisesi sınırı geçerken tellere takılmış ve büyük oranda yırtılmıştı. Benim pantolonumda da birkaç yırtık oluşmuştu. Bir arkadaş ölçülerimizi aldı. YPG elbiselerini giymek ilkin bizlere biraz tuhaf gelmişti. Birbirimize bakıp gülüyorduk. Ben Çeko arkadaşına bakıp, "Vallahi çok yakışıklı oldun" dediğimde", "Git, kuralsız, sen kendine bak" dedi. Daha sonra Zozan arkadaş geldiğinde ikimiz ona bakıp güldük, o da bizlere. Bize elbiseleri veren terzi Evdo arkadaş, Kobanê uslubuyla, "Genelde arkadaşlar YPG elbisesini ilk giydiklerinde kendilerine çok tuhaf gelir" demişti. Kobanê Kürtçesinde o yöreye ait birkaç kelime vardı ki, daha önce hiç duymamıştım. Anlaşılan dil konusunda ilk başlarda biraz sıkıntı yaşayacaktık. Elbiseler tamamı. Yarı resmi YPG'li olmuştuk. Daha sonra cephaneye gittik. Silahlar yere serilmiş vaziyeteydi. Umarım gördükleri gibi değillerdir diye geçirdim aklımdan. Raxtlar yelek tarzındaydı ve biz buna alışkın değildik. İlk başlarda takarken biraz zorlandım.

Bizimle birlikte gelen diğer on arkadaş buraya geçmeden önce bir aylık suikast eğitimi görmüşlerdi. Zaten devreleri bittiği gün düzenlemeleri Kobanê'ye olmuştu. Bu arkadaşlardan birkaçı karnas ve zagros silahı istedi. İçlerinden birinin buraya gelmeden önceki adı Ciwan'dı; fakat gördüğü bir aylık suikast eğitiminden sonra adını Zagros yapmıştı. Tam hatırlamıyorum, ya Heval Zozan ya da başka bir arkadaş olabilir, grubumuzdan bir arkadaşına karnas silahı verildi. Bir de herkes yanına iki yüz kadar yedek mermi aldı. Anlaşılan, omuzdan bele doğru gelen yirmi, yirmi beş santim genişliğinde ve uzunluğunda kare şeklindeki yedek mermi torbasını kendileri burada dikmişlerdi.

Nihayet YPG'nin merkez binasına gittik. İçeri girer girmez şehit arkadaşların çerçeveslenip duvara asılmış fotoğraflarını görünce biraz şaşırdım. Önce Firaz Cudi arkadaşın resmini gördüm. Cezire kantonunda şehit düşmüştü. 2011-2012 yılı suikast eğitimi kış devresinde beraberdik. Daha sonra ben Kuzey'e geçince birbirimizden ayrılmıştık. Cezire kantonunda şehit düşmeden önce suikast taburunun komutanıymış. Diğer bir arkadaş ise Kahraman Kobanê'ydi. Onunla da 2011'de suikast eğitimi yaz devresinde beraberdik. O zaman bazı sorunlardan dolayı dağdan kopup Kobanê'ye gelmiş, geldikten sonra YPG kurulunca tekrar YPG'ye katılmıştı. Ama Kobanêli değil, Kuzeyli bir arkadaştı. Ben Şehit Firaz Suikast Okulu'ndayken, o da sabotaj okulundaydı. Arkadaşlar mayın patlaması sonucunda şehit düştüğünü belirtiyorlardı. Daha önce bu üç arkadaşın şehit düştüğünü bilmiyordum. Resimlerini gördüğüm diğer şehit arkadaşlar içinde de tanıdığım arkadaşlar yoktu, ama şehit düştüklerinden haberim vardı. Bu üç arkadaşın şehit düştüğünü öğrenmem o anda moralimi biraz bozdu.

O anda "Acaba ben burada kaç gün yaşarım" diye aklımdan geçirdim. Acaba buradaki on üç kişiden hangimiz önce şehit düşecektik? Ya da bu savaşın sonunda kaçımız hayatta kalacaktı? Neye mal olacağını bilsek de, kendimiz isteyerek gelmiş ve gelirken de çabuk şehit düşeceğiz demiştik. Savaşta hiç beklenmedik şeyler olabilirdi. Nitekim ben istemesem de öyle olacaktı. Bu savaş bittiğinde, yanımda onlarca yoldaşım şehit düşmüştü. Toprağa düşen yüzlerce yoldaşın resimlerini her gördüğümde, yüreğimde savaşın acısı yeniden tazelenecekti. Fakat şimdilik olacakların hepsinden habersiz YPG Merkezinde oturmuş, heyecan içinde ve merakla cepheye gideceğimizi zamanı bekliyorduk. Çünkü her içeri giren arkadaş yeni bir haber getiriyordu. Şu cephede şu kadar arkadaş yaralanmış, şu cephede arkadaşlar şöyle vurmuş, filan yerde arkadaşlar düşmana yoğun kayıplar verdirmiş diyorlardı. YPG Merkezindeki arkadaşlar ise, gelen bu arkadaşların getirdikleri bilgileri teyit ettirmek için, sürekli telefon açıp daha detaylı bilgiler almaya çalışıyorlardı. Biz ise ne olup bittiğini tam bilmesek de, söyledikleri her şeye inanmak durumundaydık.

Konuşmalardan olaylar ve cepheler hakkında tahminler yürütmeye çalışıyordum. Şu noktayı iyice anlamıştım: Burada bir cephe savaşı veriliyordu. Cephe savaşında öyle vur-kaç, yani gerilla savaşı tarzında bir savaş söz konusu değildi. Çeko arkadaş, “Arabayla etrafa bakmaya gidebilir miyiz?” diye sorunca, onun da benim gibi etrafı ve cepheleri merak ettiğini anladım. Kafamdaki soru işaretlerini Çeko arkadaşla da paylaştım. Genelde bana hitap etmesine rağmen, bütün arkadaşlar kendisini can kulağıyla dinliyorlardı. Öncelikle birkaç gün gözlemci olmamızı, zaten savaşın belli kurallarının olduğunu ve kısa sürede buranın tarzına ayak uyduracağımızı söyleyerek bazı genel perspektifler verdi. “Başarmak için gelmediysek neden geldik?” diye sordu bize. Hepimiz kafamızı sallayıp söylediklerini onayladığımızı göstermeye çalışıyorduk. Kuşkusuz başarmak için gelmediysek, o zaman gelmemeliydik. Elbette başarmak için gelecektik ve gelmiştik.

Amed arkadaş YPG Merkezinde hepimizin sicilini aldıktan sonra, etrafı biraz gezebileceğimizi ve Narin arkadaşın bizi beklediğini söyledi. Bahçede Cembeli’yi beklerken, gözüm daha önce gördüğüme inandığım bir kişiye ilişti. Kendisini kesinlikle görmüştüm. Nerede gördüğümü hatırlamaya çalışırken, bu kişi birden Çeko arkadaşın yanına gelip kendisiyle konuşmaya başladı. İşte tam o anda kim olduğunu hatırladım. Ben partiye katılmadan önce bizim mahallede oturuyordu. Fakat o beni hatırlamamıştı. Cembeli geldi ve gidebileceğimizi söyledi. Çeko arkadaşın yanına varıp “Gidebiliriz” dedim. Çeko arkadaş o gence, “Çabuk eşyalarını al gel, sen de bizim gruptasın” dedi. O eşyalarını almaya giderken, bana kim olduğunu sordu. “Ben tanıyorum, bizim mahallede oturuyordu, iyi bir arkadaşır” dediğim sırada, Kendal arkadaş da gelip arabaya binerek bizim gruba katıldı. Böylece grubumuz on dört kişi oldu.

Rojavalıların ‘Vann’ dedikleri bir arabaya bindik. Önce biraz batıyı gezelim dedik. Çünkü orası daha yakındı. Karşımızda dümdüz bir ova ve ufak tefek tepecikler vardı ki, burası için onlar Cilo ya da Cudi dağlarıymış gibi anlam taşıyordu. Yoğun silah sesleri yükseliyordu. Yanımızdan takviye için giden doçka arabaları geçiyor, cepheden gelen arabalar ise son sürat ilerliyordu. Anlaşılan yaralı

arkadaşları getiriyorlardı. Çeko arkadaş, “Arkadaşlar nerede? Onların yanına gidelim” derken, eliyle çatışma yerindeki arkadaşları gösteriyordu. Cembeli, Narin arkadaşını görmeden kesinlikle kendisini cepheye ya da bir başka yere götürmeyeceğini söylemesine rağmen, Çeko arkadaş bir iki kez daha ısrar etti. Fakat Cembeli, Narin arkadaşın kendisini beklediğini söyleyip arabayı tekrar şehre doğru sürdü. Yaklaşık on dakika kadar sonra Narin arkadaşın bulunduğu eve vardık.

Eve vardığımızda, Narin arkadaş hala telefonla konuşmaya devam ediyordu. O zaman telefonun muhabere aracı olarak kullanıldığını anladım. YPG Merkezinde birkaç tane telsiz görmüştüm. Bizim dağda kullandığımız telsizlere benzemiyorlardı. İlk gördüğümde kısa mesafeli çekim frekansına sahip telsizler olduğunu anlamıştım. Narin arkadaş telefon konuşmasını bitirdikten sonra hemen toplantıya geçtik. Çeko arkadaş ben ve Zozan arkadaş dışındaki tüm arkadaşların bu yıl Amed’den gerillaya katıldığını, birkaç aydır pratikte piştiğimizi ve gelmeden önce son olarak bir aylık suikast eğitimi gördüğümüzü söyledi. Heval Narin beni dağdaki Suikast Akademisinden hatırladığını belirtti. Narin arkadaş henüz bizimle konuşmaya başlamamıştı ki telefonu yeniden çaldı. Telefon konuşmalarından bir yerlerin çemberde olduğunu anlamıştık. Fakat hala ne olup bittiğini tam anlamamıştım. Konuşmada sürekli ‘Tewşo’ diye sözcük geçiyordu. En sonunda Tewşo’nun bir köy olduğunu anladım.

Narin arkadaş telefonu kapattıktan sonra, Çeko arkadaşla durumların iyi olmadığını aktardı. Çeko arkadaş hemen gitmemizi ve aciliyeti yoksa toplantıyı daha sonra yapabileceğimizi söyledi. Hemen arabalara bindik. Giderken yanımızda bir zagros silahı ve bir de B-7 roketatar ve beş adet roketini götürdük. Biz Tewşo’ya doğru giderken, yol üstünde bir tabur arkadaşla karşılaştık. Sanırsam taburda bazı sorunlar çıkmıştı. Bir cephe komutanı bazı sorunlar çıkarıyordu. Narin arkadaşla sert bir tartışmaya girdiler. Narin arkadaş kendisine karşı sert konuşmaya başladı. Zaten o günün akşamında bu kişinin kaçtığı haberi gelecekti bize. Ardından Narin arkadaş diğer arkadaşlarla konuşmaya başladı. Güçlü bir hitabeti vardı. Tarih bizi affetmeyebilirdi. Çeko arkadaşla birlikte yeni bir

planlama yapıldı. Köyün ismini şu an tam hatırlamıyorum; bulunduğumuz caddenin sağ tarafına doğru olan yamaçtaki bir köyü gösterdi bize. Fakat herkes köye giden yolu bilmediğini söylüyordu. Sonunda bizim için bir taksi ayarlandı. Ben araba kullanmasını bilmiyordum. Bilsem bile hiçbir yeri tanıımıyordum. Birden yaşça Çeko arkadaştan daha büyük görünen biri, “Ben biliyorum” dedi. Adının Xalo İsmet olduğunu konuşmalardan anladım. Üzerinde YPG elbisesi vardı. Açıkçası kim olduğunu merak etmiştim. Daha sonra, yani Kobanê’de şehir çalışmaları başladığı zaman, Xalo İsmet’in Savunma Bakanı olduğunu öğrenince açıkçası biraz şaşırdım. En sonunda bize bir şoför bulundu ve köye doğru yol almaya başladık. Doktor Welat o gün köye kadar bize şoförlük yapmıştı. Daha sonra savaş sürecinde de sonuna kadar doktorluk görevinde bulundu.

Zozan ve Çeko arkadaşlarla ben köye gittik. Biz arabadan indikten Doktor Welat sonra geri döndü. Çeko arkadaş biz köye varır varmaz Emin arkadaşı gördü. Çeko arkadaş henüz köydeki son duruma tam hakim değildi. Emin arkadaşla konuşup tartıştılar. Sonra benim yanıma geldiklerinde, yaklaşık iki yüz, üç yüz metre ötemizde bazı kişilerin olduğunu fark ettik. Çeko arkadaş bunların kimler olduğunu sorunca, Emin arkadaş “Çetelerdir” diye cevap verdi. Narin arkadaştan ayrıldığımızda, bizim gruptaki diğer arkadaşlar orada kaldılar. Bu yüzden B-7 roketatar silahı benim yanımdaydı. Ben de köye gelince, roketatarı sırtımdan indirip köye, ilk geldiğimiz yere bırakmıştım. Emin arkadaşın “Çetelerdir” cevabını duyan Çeko arkadaş, “Hemen bir B-7 ile vurun” dedi. Emin arkadaş bir arkadaşın roketatara hakim olduğunu söyledi ve o arkadaşla hemen B-7’yi hazırlamasını söyledi. Köyün güney tarafında yoğun bir çatışma başladı. Ayağından yaralanan doçkacı arkadaş arabasıyla birlikte yaralı bir şekilde getirildi. Daha sonra Helin adında, 16-17 yaşlarında olan ve kolundan yaralanan genç bir arkadaş da geri getirildi. Bu arkadaş daha bize varmadan, “Neden burada bekliyorsunuz? Arkadaşlar zor durumda” diye çıkıştı. Genç yaşına ve yaralı olmasına rağmen, hala geride bıraktığı arkadaşlarını düşünüyordu. Asi ve savaşçı bir arkadaşla benziyordu.

“Kanı durdurun” diyordu, tek isteği buydu. Arkadaşlar kanı durdurabilselerdi, tekrar mevzisine dönecekti. Emin arkadaş oradaki bir arkadaşla bu arkadaş arabayla hastaneye götürmesini söyledi. Hemen köyün güneyine doğru gitmeye başladık. O esnada B-7’yi hazırlayan arkadaş, Çeko arkadaşın işaret ettiği yere iki roket attı.

Köyün güneyine varmıştık. Çeko arkadaş da bizimle gelmişti. Kendisine hemen şimdi gelmemesini söylesem de, bir türlü ikna edemiyordum. Emin arkadaş da ikna edemiyordu. Zaten Çeko arkadaşla kalsa, B-7’yi kendisi kullanacaktı. Arkadaşların yanına vardığımız sırada, bizim bulunduğumuz yerin iki yüz metre batısındaki arkadaşların bulunduğu yerde yoğun bir çatışma yaşanıyordu. Fakat aramızdaki alan boş araziydi. Arkadaşların bulunduğu yer ise biraz ağaçlıktı. Emin arkadaş kimsenin oraya geçmesini söyledi. Bizim olduğumuz tarafta ise, arkadaşlar BKC ve ferdi silahlarla diğer gruba saldırı düzenleyen çetelerin geldikleri yeri yoğun bir şekilde vuruyorlardı. Emin arkadaş bölük komutanlarının nerede olduğunu sordu. Çatışma başladıktan sonra Azad arkadaşla birlikte oraya takviyeye gitmek için koştuklarını, Azad’ın yaralandığını, fakat kendisinin boş araziye geçerek oraya vardığını söylediler. Çeteler onların batısındaki mevzilere saldırmışlardı. Emin arkadaş bölük komutanıyla bağlantıya geçti. Telsiz üzerinden yapılan konuşmalardan son durumların iyi olduğu anlaşılıyordu. Bölük komutanı arkadaş birazdan geleceğini belirtti.

Azad! Demek ki o genç arkadaşın ismi Azad’dı. Çeteler ilk saldırdığında, bölük komutanı saldırının olduğu mevzilerdeki arkadaşların yanına gitmek istemiş, genç Azad arkadaş da ısrarla “Ben de geleceğim” demiş. Saldırı anında yoldaşlarının yanında olmak istemiş. Yaralandığında da arkadaşlar kendisini zorla geri getirmişler. Sol omzundan yaralanmıştı. Yaklaşık on metre kadar koşmuş ve yaralanmıştı. Düşman büyük ihtimalle şehit düştüğünü sanmıştı. Daha sonra arkadaşlar çetelerin doçkayla suikast ateşi açtıkları tarafı vurmaya başlamışlardı. O sırada iki arkadaş Azad arkadaşla getirmeye gidecekken, Azad’ın kendisi yerinden kalkıp arkadaşlara doğru koşmaya başlamıştı. Yara aldığı yerden kan akışı bir türlü durdurulamamıştı. O da sürekli “Kanı durdurun, yeter” demişti. Zaten yanımıza geldiğinde kanı durdurmamızı istiyordu.

Daha sonra doçkacı arkadaş da yaralanmıştı. Arkadaşlardan anladığım kadarıyla moralleri o an itibariyle iyiydi. Çünkü Azad'ın o durumdaki duruşu herkese moral vermişti. Kendisi genç olabildi, ama yüreği büyük bir yoldaşlık duygusuyla dolu olduğu için, o an oradaki bütün yoldaşlara büyük bir moral ve cesaret vermişti. Öylesi bir durumda Azad arkadaştan etkilenmemek mümkün değildi. Daha ilk gördüğümde, bende asi ve savaşçı biri olduğu his-sini uyandırmıştı. Azad arkadaş moralleri yükseltmişti. O an tam anlamamıştım, ama şimdi çok daha iyi anlıyorum ki, Kobané'nin düşmemesi, Azad ve onun gibi kendisi küçük, ama yüreği Apocu fedai ruhuyla büyüyen ve duruşlarıyla etraflarını moral veren yoldaşlar sayesinde olmuştu.

Sabahtan beri nereye gittiysek bir panik havasının hakim olduğunu görmüştük. Moral ve motivasyon düşüktü. Ortama farklı bir ruh hali hakimdi. Açıkçası böyle bir durumla karşılaşacağımı düşünmemiştim. Birkaç yıldır görmediğim arkadaşları görmek bana bir moral verdiyse bile, yine de bu moralsizlik hiç hoşuma gitmi-yordu. Fakat Azad arkadaş bana moral vermiş ve yeni bir bakış açısı kazandırmıştı. Kendime hep "Kuzey'den takviyeler gelince moraller biraz düzelir" diyordum. Fakat Azad'ı gördükten sonra ne kadar moral aldığımı şu an kelimelere dökmenin o kadar kolay olmadığını biliyorum. Hepimiz birer 'Azad' olmalıydık. 'Azad' olmadan özgür olamazdık. Ondaki ruh bizi Azad'ı'ye götürecek ruh olacaktı. Birkaç ay sonra Azad'ı sorduğumda, o anki yarısından dolayı Kuzey'e gidip tedavi olduğunu, çatışmalar şehirde yoğun-laştığı zaman hastaneden kaçıp Kobané'ye geldiğini ve sonra tekrar yaralanıp Kuzey'e geçtiğini öğrenecektim. Daha sonra ne olduğunu bilmiyorum. Ama eğer bir gün görürsem kendisine tüm iç-tenliğimle teşekkür edeceğim.

Köydeki çatışma biraz durulmuştu. Emin ve Çeko arkadaşlar mevzilendirme üzerine konuşuyorlardı. Emin arkadaş bölük ko-mutanıyla bağlantıya geçti. Yanlarına gelirse iyi olacağını söyledi. Çeko arkadaş bir ara Emin arkadaş'a, "Bir yerlerden saldıramaz mı-yız?" diye sordu. Emin arkadaş, 15 Eylül tarihinden bu yana süre-gelen saldırılar ve çatışmalar hakkında bilgi vermeye devam etti.

Bir ara saldırı başladığından beri arkadaşların hiç saldırıda bulunmadıklarını söyledi. Bu bir hafta içinde düşman büyük bir sayıyla yoğun bir şekilde ağır silahlar desteğinde saldırmıştı. Çeteler saldırılarını aralıksız sürdürüp arkadaşların toparlanmasına izin vermiyordu. Hem yaşanan şahadetler ve yaranmalar, hem de genelde bir haftalık yoğun çatışmalar yüzünden tüm arkadaşlarda bir yorgunluk vardı. Diğer yandan biraz cephane sıkıntısı da yaşanıyordu. Ağır silahlarımız yok denecek kadar azdı. Emin arkadaş bir tane 23, 5'luk doçka ile birkaç tane de 12,5'luk ve 14, 5'luk doçkanın olduğunu belirtti. Fakat bütün bunlara rağmen, eğer bir saldırı gerçekleştirip birkaç köyü alabilirsek, bunun savaşçılar üzerinde büyük bir moral etki yaratacağını dile getirdi.

Emin ve Çeko arkadaşlar ortamdaki bu sessizliği fırsat bilerek böyle bir sohbet girişmişken, az önce çatışmanın yaşandığı batı tarafındaki mevzilerden birinin bize doğru koştuğunu gördük. Arkadaşlar, kendisine “Çabuk ol!” diye bağıyorlardı. Gelen, Emin arkadaşın çağırdığı bölük komutanı olmalıydı. Birden gelip önümde durdu ve bana sarıldı. ‘Agit!’ diye bağırdım. Şaşkınlık içerisindeydim. Kendisi benimkinin iki katı bir şaşkınlık içerisinde bulunuyordu. Yeni savaşçı eğitiminden sonra geçtiğim taburda tanıştığım, ondan sonra birlikte eğitime gittiğim, daha sonra kendisiyle Kuzey’e geçtiğim ve en son 2012’de Besta’dan birbirimizden ayrıldığımız Agit arkadaş şu an karşımda duruyordu. Yeni savaşçı eğitimini bitirip Haftanın’deki tabura gidişimden bir ay sonra bana ve ona ilk eleştiri gelmişti. İlişkilerimizin dar olduğu yönünde ikimize eleştiride bulunmuşlardı.

Daha soluk soluğa iken soru bombardımanını başlattı. İlk sorusu, “Sen burada ne yapıyorsun?” olmuştu. “Duydum ki başın her zamanki gibi beladaymış. Başını beladan kurtarman için benim yardımım gerekiyormuş. Ben de atladım geldim” dedim. Sonra yavaşça kulağına, “Hem seni çok özledim. Kimse duymasın, sonra bizi burada da ilişkilerimizin darlığıyla eleştirirler” diye fısıldayınca, kahkaha atmaya başladı. “İnan bana, bugün aklıma geldin” deyince, “Bırak Agit bu ayakları, vallahi bu çatışmanın ortasında aklına hiç gelmedim” dedim. “Bak, şimdi nasıl aklıma geldin? İki

arkadaş suikast sonucu yaralanınca, birkaç suikastçı arkadaş olsaydı diye düşünmüştüm. Sonra içimden keşke Şiyar arkadaş da burada olsaydı diye geçirdim” dedi gülümseyerek. Bunları mütebessim bir ifadeyle söylediği için “Pek inanmıyorum” demekle yetindim.

Dağlarımızda yıllarca beraber kaldığım, beraber mücadele ettiğim ve sonra ayrılmak zorunda kaldığım yoldaşlarımla tekrar hiç ummadığım bir anda karşılaşmak beni çok mutlu etmişti. Fakat bir yandan da önce hangimiz toprağa düşeceğiz, önce hangimiz cehennem sıcakıyla kavrulmuş toprağımızı kanımızla sulayıp besleyeceğiz diye düşünmeden edemiyordum. Hem sevinç hem de biraz hüznün vardı bende, ama yine de moraller iyiydi. Bulunduğumuz köyde yarım saatlik bir sessizlikten sonra tekrar bir çatışma başladı ve çetelerin saldırısı gelişti. Yaklaşık üç yüz, dört yüz metre öteden ağır silahlar ve BKC’ler devreye girmişti. Daha sonra karşılıklı B-7 roketleri atılmaya başlandı. Sadece bizim bulduğumuz köyde değil, sağımız ve solumuzdaki köylerde de yoğun çatışmalar vardı. Telsiz üzerinden yapılan konuşmalardan durumları anlamaya çalışıyordum. Emin arkadaş durmadan telefonla konuşuyordu. Telefon konuşması bittikten sonra, Çeko arkadaş ile durum değerlendirmesi yaptıkları anlaşılıyordu.

Emin arkadaş tekrar telefonla konuşmaya başladı. Bu seferki telefon konuşmasından sonra, hem telsiz üzerinden hem de sözlü olarak arkadaşları yanına çağırdı. Çeteler hem doğu hem de batı tarafımızdan bizim bulduğumuz köyü geçmişlerdi. Sadece bulduğumuz köyün kuzeyindeki başka bir köyün toprak yolu kalmıştı. “Köyü bırakıyoruz. Arabaları oradan acil bir şekilde çıkarın, biz de yürüyerek çıkacağız” dedi. Köyde bir doçka arabası, bir de cephane arabası vardı. Bu iki araba dışında köyde kalan taburun iki arabası daha vardı. Emin arkadaş Çeko arkadaşla “Arkadaşlar telefonda senin de bir arabaya binip gelmeni istediler, sen geldiğinde planlama yapacaklarını söylediler” deyince, Çeko arkadaş itiraz etmedi. Bizi de çağırınca arabaya binip köyden çıktık.

Yolda giderken sağımız ve solumuzdaki yüksek yerlere çekilen çetelerin doçkalarını konumlandırdıklarını görüyorduk. Doçkalar

dışında yoğun havan atışları ve yer yer de 57'lik toplar kullanıyorlardı. Arabalar toprak yolu hızlıca geçip ana caddeye vardı. Helince köyünün önündeki cadde üzerinde durdu. Narin arkadaş da oradaydı. Dilovan arkadaşı da ilk kez orada görünce şaşırdım. Çünkü ben onu Amanoslarda biliyordum. Yaklaşık iki taburluk güç oradaydı. Hemen yeni bir mevzilendirmeye gidildi ve planlama yapıldı. Dilovan arkadaş, "Bizim olduğumuz taraf için bir iki komutan lazım" deyince, Narin arkadaş benim ismimi de zikretti. Dilovan arkadaşla beraber Doğu Cephesine gidecektim. Fakat Çeko arkadaş benim bir süre daha kendisiyle birlikte hareket etmemi istedi. Narin arkadaş da kabul edince, Çeko arkadaş beni ve Zozan arkadaş çağırıp arabanın içinde oturmamızı istedi. Artık karanlık çökmek üzereydi. Birazdan gideceğimizi söyledikten sonra, Çeko arkadaş bizi aramak zorunda kalmamak için arabada beklememizi istiyordu. Ben arabanın içinde oturmak yerine, yanında kalıp orada toplanan arkadaşlara bakıyordum. "Tanıdık kimse var mıdır acaba?" diye merak ediyordum.

Karanlık daha çökmeden, uzun sakalları olan kişilerden oluşan bir grup geldi. Sürekli Arapça konuşuyorlar, aralarında hararetli bir şekilde tartışıyorlardı. Ben de ne olduğunu merak edip Çeko ve Narin arkadaşların yanına gittim. Gruptakiler Narin arkadaşla tartışıyorlardı. İçlerinden biri gelip benimle konuşmaya çalıştı. Kürtçe, "Ben Arapça bilmiyorum" dedim. Fakat o yine de arada bir benimle konuşmaya çalışıyordu. O sırada bir arkadaşın güvenliğinde kalan Tekoşin arkadaş yanıma geldi ve aynı kişiyle Arapça konuşmaya başladı. Böylece konuşan kişi benim Arapça bilmediğimi anlamış oldu. Ona hemen "Ben Arapça bilmiyorum" cümlesinin Arapça karşılığının ne olduğunu bana öğretmesini istedim. Sonunda ilk Arapça cümlemi öğrenmiş oldum: "Ene ma bi arif Arabi - Ben Arapça bilmiyorum."

Gece saat yirmi ikiye kadar Helincé'nin güneyindeki caddenin üzerinde tartışmalar ve planlama çalışmaları devam etti. Düzenlemeler sonucunda yerlerine gidecek olan arkadaşlar arabalarına binip gittiler. Çeko arkadaş yanımıza gelip, "Sen ve Zozan arkadaş benim yanımda kalın" dedi. Şoförler arkadaşlara nereye gideceğimizi

sordular. Fakat o da bilmiyordu. Çeko arkadaş aç olduğunu, sabahdan beri bir şey yemediğini söyleyince, şoför de gidip bunu Narin arkadaşına ilettili. Çeko arkadaş öyle söyleyince, ben ve Zozan arkadaş da aç olduğumuzu hatırladık. Bunun üzerine tekrar sabah ayrıldığımız eve gittik. Narin ve Çeko arkadaşlarla iki arkadaş daha bir odaya geçtiler. Ben ve Zozan arkadaş da mutfağın yolunu tuttuk. Mutfakta bulunan birkaç genç öylece bize baktı. Aç olduğumuzu söyledik. Hemen kendimize peynir çıkarıp çayla yiyecektik. O sırada mutfakta bulunan diğerleri çay ve sigara içiyorlardı. Yeni geldiğimizi anlayınca, bize çetelerle nasıl savaştıklarını anlatmaya başladılar. Bize anlattıklarında tabii ki sürekli kendilerini övüyorlardı.

Kobanê peyniri kare şeklinde, dört beş santim genişliğinde ve uzunluğunda salamura tarzı bir peynirdi. Bidondan peyniri çıkartıp tabağa koydum. Zozan arkadaş bana bakıp güldü, “Peynir taş gibi” dedi. İkimiz yemekten sonra birer çay daha içip sigaralarımızı yakarken, Narin arkadaşın güvenliğinde kalan Zilan arkadaş gelip arkadaşlara yemek hazırlamaya başladı. Ben ve Zozan arkadaş dikkatlice peynirlere bakıyorduk. Zilan arkadaş bir tava getirip içine su koydu ve peynirleri tavaya kattı. Daha sonra tavayı ateşin üzerine bıraktı. Zozan arkadaşla birlikte birbirimize bakıp güldük. Peyniri ateşte kaynatıp yumuşatacak ve tuzluluğunu giderecekti. Zilan arkadaş bizim peynire bakıp güldüğümüzü görünce, “Yoksa siz kaynatmadan mı yediniz?” diye sordu. İkimiz de evet anlamında başımızı salladık. “Burada herkes kaynatarak yer bu peyniri” dedi. Böylece ikimiz Kobanê’deki ilk kültürel ve yaşamsal tecrübemizi edinmiş oluyorduk.

Daha sonra Çeko arkadaş ve ben yatmak üzere bir odaya geçtik. Çeko arkadaş çok yorulmuştu. Son iki gün hepimiz için stresli geçmişti ve oldukça yorgunduk. Kuşkusuz bu henüz başlangıçtı. Bundan sonra daha stresli ve yorgunluklarla dolu günler geçirecektik. Çeko arkadaş yarın tecrübeli arkadaşlardan oluşan bir hareketli tabur kuracağını, Diloan arkadaşın ve kendisinin bu taburla hareket edeceğini belirtti. Mevcut savunma psikolojisinden sıyrılıp saldırıya geçmek zorunda olduğumuzu, çetelerin saldırılarını kırıp

hem moral üstünlüğü ele geçirmemiz hem de çeteleri savunma pozisyonuna zorlamamız gerektiğini söyledi. Bu arada benim izlenimlerimi sordu. Bana göre bir panik havası hakimdi. Moraller de düşüktü. Fakat bu durum arkadaşlara yansıtılmamalıydı. Arkadaşlar böyle büyük bir saldırıya hazırlıklı değillerdi. Mevzilenme ve altyapı hazırlıkları bence zayıftı. Özellikle mevziler konusunda böyle düşünüyordum. Doğru düzgün bir mevzilenme yoktu. Mesela havanlar için tedbir almak amacıyla bile, bizim dağda yaptığımız türden sığınaklar yapılabilirdi. Hem burası ovalık bir araziydi ve koşullar dağa göre değildi. Çeko arkadaş, “Merak etme, düzelir” dedi. “Hem sen de yakında buranın tarzını öğrenirsin” diye ekledi ve uyuyacağını söyledi.

O yatarken ben gün boyu yaşadıklarımı hatırlamaya çalıştım. Özellikle Azad arkadaşı düşündüm. Bugün bana moral veren oydu. Onun duruşu ve militan ruhu beni etkilemişti. Sonra kendi kendime, “Acaba kaç gün yaşarım?” diye sordum. Yoğun bir savaşta önce tecrübe edinmek gerekiyordu. Biraz tecrübe edinirsem eğer, bana kolay kolay bir şey olmayacaktı. Aklımdan öyle geçiriyordum. Suikastı düşündüm. “Acaba bir suikast birimi var mıdır?” diye merak etmişim. Suikaste biraz daha önem verilebilirdi. Aklımdan “Acaba termal var mıdır?” sorusu geçti. Ya da eskiden birbirimizi tanıdığımız kimler vardı burada? Kafamdan bu sorular geçiyor, fakat bir yandan da uykudan göz kapaklarım ağırlaşıyordu. En iyisi yarın suikast hakkında bir ara Çeko arkadaşla konuşmak dedim ve uykuya daldım...

İKİNCİ GÜN

Sabah uyandığımda Çeko arkadaş yoktu. Kalkıp dışarı çıktım. Biraz bekledim, fakat ortalıkta görünmüyordu. Zozan arkadaş da yanıma geldi. O da Çeko arkadaş sordu. Bilmediğimi söyledim. Narin arkadaş da ortalıkta gözükmüyordu. Oradaki bir arkadaş sordum. Gece saat üç buçuk civarında bir yerde yoğun saldırı olmuş, oraya gitmişlerdi. “Neden uyandırmamışlar?” diye sorunca, Çeko arkadaşın bırakmadığını söylediler. Çeko arkadaş son iki günü göz önünde bulundurduktan sonra yorgun olduğumuzu düşünüp uyandırılmamamızı istemişti. Fakat kendisi de bizimle beraberdi. Niye böyle yapmıştı ki, bizi de götürebilirdi. Ama o bir komutan olarak, komuta edeceği savaşçısını düşünüyordu. Onu bizim gözümüzde komutan kılan özelliği buydu. Beklemeye başladık. Çünkü bizim burada olduğumuzu biliyordu. Yan odadan çıkan iki arkadaş görünce şaşırdık. Onlar da dün akşam buraya gelmişlerdi. Çiya arkadaşla beraber geldiklerini söylediler. Çiya arkadaş da gitmişti. Şimdi dört kişi bekliyorduk.

Oradaki arkadaşlara, Narin ya da Çeko arkadaşlara haber vermelerini söyledim. Haber verdiler ve Miştenur'a gideceğimizi belirttiler. Bir arkadaş eliyle Miştenur'u gösterdi. Zaten Miştenur'un yamacında bir yerde kalıyorduk. Eskiden tanıdığım birkaç arkadaş da oradaydı. Çeko arkadaş dördümüze hazırlanmamızı ve Helîncê'ye gideceğimizi söyledi. Dün Narin arkadaşın yanında bıraktığımız on bir arkadaş da oradaymış. Helîncê'ye gittik. Çiya arkadaş da bizimle geldi. Hareketli tabur oradaymış. Arabadan iner inmez, bu taburda çok heyecanlı bir yaşamın olacağını anlamıştım. Çünkü taburdakilerin yarısını daha önceden tanıyordum. Helîncê'nin girişindeki kırmızı bir ev bizim taburun, daha doğrusu Dilovan ve Çeko arkadaşların komutasındaki taburun karargahı olacaktı. Biz Amed'den gelen on beş arkadaş o tabura verildik. Fakat tabur özgün olduğu için, Zozan arkadaş Miştenur'a geri döndü. Diğerlerinin yarısını zaten tanıyordum. Aralarında Botan'dan gelen arkadaşlar vardı. Daha önce 2012'de beraber Garzan'a gittiğimiz Bahoz Amed arkadaşı görünce daha büyük moral aldım.

Botan'dan gelenler Kurtay Koçer, Ronî Afrin, Welat Silopi; Amed'den gelenler Bahoz Amed, Canfeda Mardin, Masiro, Agir Amed ve Reşo arkadaşlardı. Daha öncesinde Kobanê'de olanlardan Dilgeş, Cudi Muş, Hawar Afrin, Şervan Silopi, Seyit Amed ve Kobanê Savaşı başlayınca Kuzey'den gelen Hozan Afrin arkadaşlar da vardı. Taburumuz bir hayli nitelikliydi. Dört takım şeklinde örgütlendik. Bütün takım komutanları çetelerin bu son saldırılarından önce tabur komutanı olarak görev alan arkadaşlardı. Bir takıma Bahoz Amed arkadaş, diğer bir takıma da Dilgeş arkadaş komuta edecekti.

Dilgeş arkadaş ilk o zaman görmüştüm. En son 2012'de Amanslara gitmeden önce Metina'da karşılaşmıştık. O dönem adı Cudi idi. Amanos'a gittikten sonra, orada şehit düşen Dilgeş Siirt arkadaşın adını almıştı. Onu görünce yanına gittim. "Heval Cudi, nasılsın? Ben seni Amanslarda sanıyordum" deyince, "Benim adım Dilgeş" dedi gülümseyerek. Şaşırmıştım. İçimden "Acaba Cudi'ye mi benzettim?" diye düşündüm. Şaşırdığımı anlamıştı. Bu yüzden bana ismimle hitap ederek durumumu sordu. Sonra neden

adının Dilgeş olduğunu söylediğini anlattı. Birbirimize sarıldık. Moral ve motivasyonu çok yüksek gözüküyordu. O taburda Bahoz arkadaşla beraber en zorlu ve kritik görevleri omuzlayıp en fazla rol üstlenen arkadaşların başında geliyordu. Onu görmek bana moral vermişti.

Ardından Bahoz arkadaş yanımıza geldi. Amed'deki son durumları sordum, arkadaşların Kobanê'ye gelişlerinin olumlu olduğunu belirttim ve daha birçok konuda konuştuk. "Buranın savaşı farklı" dedi bana ve "Sakın dağ gibi yaklaşma" diye ekledi. Serzorê köyünde kendi taburundan on iki arkadaşın bir okulda kaldığını, kendisinin tüm ısrarlarına karşılık geri çekilmediklerini, telsiz üzerinden vedalaştıklarını, yanlarına gitmek istese de Dilovan arkadaşın kendisini zorla tuttuğunu anlattı. Çok etkilenmişti. "Dilovan arkadaş bırakmadı okula onların yanına gideyim" dedi. Dilovan arkadaş kendisini bırakmamakla iyi yapmıştı. Çünkü çeteler okulun etrafını sarmışlar, arkadaşları çembere almışlardı. Köyün çoğunu da ele geçirmişlerdi. Bahoz arkadaş gitse, okulda kalan arkadaşlar gibi o da şehit düşecekti. Bahoz arkadaş, "Yine de ben, Dilgeş ve Hawar gitmeye çalıştık. Ama çemberi kıramadık. Daha sonra okuldaki on iki arkadaş telsiz üzerinden bizimle vedalaştı. Kanlarının son damlasına kadar direneceklerini söylediler ve öyle de oldu. Düşman yoğun bir şekilde saldırdı. Fakat bir türlü okulu alamadı. Bunun üzerine arkadaşlar bizimle telsiz üzerinden konuştular. Çetelerin okulun etrafına tankları getirdiklerini söylediler. Ardından düşman tanklarla okulu vurmaya başladı. Bazı arkadaşlar yaralanmış, bazıları ise şehit düşmüştü. Yaralı arkadaşlar bizimle son bir kez cihaz üzerinden konuşup vedalaştılar. Sonra hep birlikte telsiz üzerinden "Biji Serok APO!" deyip bombalarını kendilerinde patlattılar" dedi.

Bahoz ve Dilgeş arkadaşları o gün o kadar güçlü görmeme neden olan şeyi anlamıştım. On iki kahraman, on iki Apocu fedai, sergiledikleri bu destansı direnişle geride bıraktıkları yoldaşlarına büyük bir güç vermişler, mücadele azmi ve kararlılığı kazandırmışlardı. O an itibarıyla geride bıraktıkları tüm yoldaşları onlara layık olabilmek için çabalıyorlardı. Daha sonraki süreçlerde Dilgeş,

Bahoz, Hawar, Şervan ve Cudi arkadaşlar da bu arkadaşların geride bıraktıkları mirası yaşamlarıyla güçlendirmişler ve şahadetleriyle de görkemli kılmışlardı. Bugün eğer bu satırları yazıyorsam, bu yiğitler ve fedailerin kahramanlık destanlarını kısmen de olsa herkesin bilmesi gerektiğini düşündüğümündendir. Serzorê Direnişi başlı başına eşsiz bir kahramanlık destanıdır. Serzorê Direnişi tek başına bir kitaba ve filme konu olabilecek düzeyde müthiş bir kahramanlık destanıdır.

Tüm arkadaşların düzenlemesi yeniden yapıldı. İki takım Kurpîngar tarafına geçecektik. Dilgeş ve Bahoz arkadaşların takımları ise Helîncê'de kalacaktı. Planlama ve düzenleme böyle yapıldı. Dilovan arkadaş gitmeden önce hepimizi topladı ve Çekdar arkadaşla birlikte dört takıma bir toplantı yaptılar. Cezire kantonu tarafından arkadaşların Mabruka kasabasına saldırdıklarını ve orayı ele geçirdiklerini, Kobanê ve Serekaniye tarafından arkadaşların bir hamle başlattıklarını söylediler. Ben o zamanlar neresinin nereye bağlı olduğunu tam bilmiyordum. Bunun için de olayı tam anlamamıştım. Fakat oraları tanıyan diğer arkadaşlar gelen bu habere çok sevinmişlerdi. Anladığıma göre, düşmanın yoğunlaşması buranın üzerindeyken, arkadaşlar Cezire kantonu tarafından hamle başlatmışlardı. Bazı arkadaşlar, "Mabruka alınırsa tamamdır. Ondan sonra arkadaşlar kolayca bu tarafa gelirler" diyorlardı. Bu olay karşısında hepimiz çok büyük moral almıştık.

Planlamaya göre bir takım Kurpîngar'a gidecek ve orayı alacaktı. Benim içinde olduğum takım ise Kupîngar'ın elli altmış metre doğusundaki bir köye konumlanacaktı. Orada bir Mencene (Arapça, tavuk kümesi) vardı, bir de okul. Bizim takımımız bir nevi pusu kurma görevini yapacaktı. Esas temasa girecek takım bizim yanıımızdaki diğer takımdı. Düşmanın bizden haberi olmayacaktı. Zaten Dilovan arkadaş düşmanın tarzının çembere almak olduğunu belirtmişti. Bizim bulunacağımız yer ile diğer takımın konumlanacağı yerin ortasından bir cadde geçiyordu. Dilovan arkadaş ağır silahlı araçlarla o caddenin üzerine gidip çember atabileceklerini söyledi. Yani bizim görevimiz düşmana görünmemek ve temasa girmemektir. Fakat diğer takım saldıracak ve önlerindeki köyü de almaya çalışacaktı. Bu temelde biz de harekete geçmek

için hazırlanmaya başladık. Fakat Bahoz ve Dilgeş arkadaşların takımları ne yapacaklardı? Dilovan arkadaş bize kendilerinin Helincé’de kalacağını ve duruma göre takviye olarak gidip çetelere saldıracaklarını söyledi.

Taburumuzda bir karnasçı ve bir de zagrosçu arkadaş vardı. Her iki arkadaş da burada bu silahların eğitimini görmüşlerdi. Her ikisi de Kobanêliydi. Fakat bu zagros silahı çeşidini ilk defa görüyordum. Çünkü bu zagros dürbünsüzdü. İki santimetre uzunluğunda bir arpacığı ve gez görevi gören bir rayı vardı. Kullanan arkadaş, dürbünden pek anlamadığını ve dürbünlü silahı sevmediğini söyledi. Bunun için böyle bir zagros silahı yaptırdığını dile getirdi. “Bunu burada mı yaptılar?” diye merakla sordum. O da çok normalmiş gibi “Evet” dedi. Bu durumda daha önce dağda bunu yapabilen bir arkadaş kesinlikle burada olmalıydı. Kendilerine kimin suikast eğitimi verdiğini sorunca, olayı daha iyi anladım. Daha önce beraber olduğumuz arkadaşlardan ikisi buradaydı. Demek ki önceleri bu konuda bir çabaları varmış. O zaman kendi kendime, neden şimdi suikastle ilgili bir şey yapmıyorlar diye sordum. Yine de hem zagros hem de karnas silahlarının olması beni sevindirdi. Çeko arkadaşın yanına gidip, eğer bir karnas varsa kendimle götürebileceğimi söyledim. Köyde yanımızda bir karnasın olması iyi olabilirdi. Fakat yoktu. Çeko arkadaş, eğer bulabilirse ilerde ayarlamaya çalışacağını belirtmekle yetindi.

Hem bizim takımımız hem de giden takım yerini aldı. Biz düşmanın hareketliliğini takip ediyorduk. Köye vardıktan kısa bir süre sonra yanımızda olan bir arkadaşın daha önce Cezire kantonunda kaldığını öğrendim. Yanında telefon vardı. Cezire kantonunu arayacağını ve arkadaşların bu başarısını kutlayacağını söyledi. Ben de yanında oturmıştım. Telefonun sesini hoparlöre verip durumları sordu. Fakat karşıdan konuşan arkadaşın ses tonundan moralinin bozuk olduğu anlaşıyordu. Yanımdaki arkadaş, neler olduğunu sordu. Telefondaki arkadaş, arkadaşların Mabruka’da çok kayıp verdiğini ve kayıplar yaşandıktan sonra Mabruka’yı bıraktıklarını anlattı. Kayıpların ne kadar olduğunu sorunca, iki tabur kadar olduğunu belirtti. Çeteler burada birkaç patlayıcı yüklü araba infilak ettirmişlerdi. Yaşanan şahadetler bu patlama sonucu

olmuştı. Bundan dolayı hamlenin durduğunu söyledi. Oradaki arkadaşların moralinin iyi olmadığını belirtiyordu. Çünkü hem yaşanan şahadetler hem de hamlenin durması morallerini biraz bozmuştu. Bu hamlenin esas amacı Kobanê'ye destek vermektir. Hem düşmanın yoğunlaşmasını o tarafa çekmeyi, hem de Kobanê ile Serkanîye arasındaki hattan bir koridor açmayı hedefliyordu. Ancak hamlenin başarısızlığı ve yaşanan bu şahadetler moralleri bozacaktı.

O an itibarıyla yanımda telefonla konuşan arkadaşın morali de bozuldu. Çünkü orada çok kayıp yaşanmıştı. PKK yoldaşlığı işte böyleydi. Onlar asıl bize yardım edemedikleri, bizler de onlara yardım edemediğimiz için üzüliyorduk. Telefonda karşılıklı birbirimize moral vermeye çalıştık. Telefonu kapadıktan sonra, yanımda bulunan arkadaş, "Arkadaşlara bu durumu aktararak morallerini bozmayın" dedi. Haklıydı, çünkü iki taburluk gücün şehit düşmesi hiç de az bir kayıp değildi. Böyle olunca arkadaşlara söyleyememe kararı aldık.

Düşman hareketliliğini takip etmeye devam ediyorduk. Yanımızda bir BKC silahı vardı. Diğer silahlar ferdi silahlardı. Tek bir keşif dürbünümüz vardı. Onun da bir gözü bozuktur. Çeteler üç yüz metre güneyimize bir 23,5'lük doçka arabası getirdiler. Bir 12,5'lük doçka arabası da batımızdaki köyde bulunan arkadaşların ön tarafına geldi. Bu hayra alamet bir gelişme değildi. "Arkadaşlar görüntü verdiler galiba" dedi bir arkadaş ve yan tarafımızdaki takım çetelerle yoğun çatışmaya girdi. DAİŞ çeteleri önce ağır silahlarla arkadaşları yoğun bir şekilde vurmaya başladılar. Arkadaşlar da karşılık verdiler. Çeteler her türlü silahla ateş ediyorlardı. Fakat arkadaşların yanında sadece BKC, B-7 ve ferdi silahlar vardı. Arkadaşlar telsiz üzerinden bizimle bağlantıya geçip, konumumuzu korumamızı ve yerimizi deşifre etmememizi istediler. Ayrıca diğer takımla da bağlantıya geçtiler. Diğer takımdaki arkadaşların durumları iyiydi. Şahadet ve yaralı yoktu. Fakat yoğun bir ateş altındaydılar. Dilovan arkadaş telsiz üzerinden böyle devam etmelerini ve birazdan bir şeyler yapacağını bildirdi.

Bizim bulunduğumuz yer diğer takımınkine göre yaklaşık elli metre daha yüksekti. Bu yüzden biz Helincé'yi görebiliyorduk.

Helincê ile aramızda en az sekiz yüz, dokuz yüz metre mesafe vardı. Bu aralığın hepsi düz bir owaydı ve tek bir ağaç bile yoktu. Biz buraya Şêran'dan gelmiştik. Şêran arazisinde zeytin ağaçları vardı. Biz 23,5'luk doçka arabasının bizim tarafa gelmesini bekliyorduk. Fakat bir türlü gelmiyordu. Helincê tarafına baktık. Helincê'den batımızdaki takıma doğru bir motorsikletin hızla yol aldığını gördük. Bunun üzerine Dilovan arkadaş diğer takımdaki arkadaşlarla bağlantıya geçti. Telsiz üzerinden şifreli bir şekilde karnasçı ve zagrosçu arkadaşları göndermelerini söyledi. Sonra telsiz üzerinden "Bu onları biraz durdurur, sonra biz devreye gireceğiz" dedi. Ovanın ortasında motorsikletin bıraktığı toz bulutu yükseliyordu. Bunu gören çeteler, 23,5'luk doçka ile motorsiklete ateş açmaya başladılar. Arkadaşlar 23,5'luk doçkaya yoğun ateş açtılar. Bunun üzerine düşman biraz durdu. Böylece iki arkadaş da batımızdaki takıma yetişmeyi başardılar. Buraya varmalarıyla birlikte zagros ve karnasla çeteleri yoğun şekilde vurdular. Çeteler bir an durdu. Hareket alanları daraldı.

Her iki arkadaş gerçekten de yoğun bir şekilde düşmanı vuruyordu. Dürbünden bu anı izliyor, hareketleri ve atışları takip ediyordum. Çetelerin en ufak bir hareketinde zagrosçu ve karnasçı arkadaşlar hemen ateşe başlıyorlardı. Bu hamle gerçekten de düşmanı durdurdu. Çetelerin yoğun ateşi durmuştu. Bunun üzerine Helincê tarafından bu sefer daha büyük bir toz bulutu yükseldi. Helincê'de arkadaşların kendi imkanlarıyla yaptıkları bir panzerimiz vardı. Arkadaşlar panzere binip saldırıya geçmişlerdi. Çeko arkadaş telsiz üzerinden Bahoz arkadaşla bağlantı kurunca, bu arkadaşın panzerin içinde saldırıya geçtiğini anladık. Bu sırada Dilovan arkadaş telsizle sürekli zagros ve karnasın düşmanın hareket etmesine izin vermemesi gerektiğini belirtiyordu. Bahoz arkadaş ve yanındakiler gelip batımızdaki arkadaşları da geçerek çetelerin bulunduğu köye doğru saldırıya geçtiler. Bu, çetelerin hiç beklemediği bir durumdu. Bunun üzerine arkadaşlar çetelerin bulunduğu köyün ilk mevzilerini vurdular. İlk mevzilerdeki çeteler kaçmaya başladılar.

O sırada 23,5'luk doka arkadaşların içinde bulunduğu panzeri vurmaya başlayınca, Bahoz arkadaş bu dokanın kendilerine yoğun bir şekilde ateş ettiğini söyledi. Dilovan arkadaş zagrosu kullanan arkadaş, "Hemen 23,5'luėu kullanan çeteyi indir!" dedi. Zagrosu arkadaş üçüncü mermide 23,5'luėu kullanan çeteyi vurdu. Dilovan arkadaş Bahoz arkadaşla telsiz üzerinden bağlantıya geçti. Fakat Bahoz arkadaşın yerine Welat ve Dilovan arkadaşlar cevap verdiler. "Uzun hattan konuşalım" deyince, farklı bir şey olduğunu anlamıştık. Uzun hat dedikleri ise telefonda. Daha sonra öğrenecektik ki, Bahoz arkadaş 23,5'luk doka mermisinin parçaları sonucunda kafasının iki yerinden yaralanmıştı. Bahoz arkadaş yaralandığında ise, panzeri kullanan şoför arkadaş şehit düşmüştü. Neyse ki şoförlük bilen bir arkadaş panzeri çalıştırıp geri Helincé'ye götürmeyi başarmıştı. Bahoz arkadaş yaralı olmasına rağmen, ısrarla çetelerin 23,5'luk dokasını almak istemiş, fakat Dilovan arkadaş buna izin vermemişti. Çünkü doçkayı almak için köyün tamamını ele geçirmek gerekiyordu. Arkadaşlar, Bahoz arkadaşın kafasından iki parça aldığını söyleyince, Dilovan arkadaş "Hemen onu getirin" demişti.

Panzer geri Helincé'ye doğru yol almaya başlamıştı. etelerden tek bir mermi sesi gelmiyordu. Anlaşılan arkadaşların yoğun bir şekilde vurmaları sonucunda zorlanmışlardı. Kayıplarının fazla olduğu anlaşılıyordu. Arkadaşlar ara sıra bir hareket gördüklerinde zagros ve karnaslarla vuruyorlardı. Onun dışında bir sessizlik hakimimdi. Akşama doğru karanlık çökmeden, karnasçı ve zagrosçu arkadaşlar motorsikletle tekrar Helincé'ye gittiler. Dilovan arkadaş telefon açarak, yan takımdaki arkadaşların bizim yanımıza geleceğini söyledi. Çünkü yerleri deşifre olmuştu. O köyde sadece on bir arkadaş vardı. Biz de on bir kişiydik. Bizim yanımıza gelmeleri daha iyi olmuştu. Çünkü düşman akşam saldıracak olursa, biz onların hangi evlerde olduklarını bilmiyorduk. Diğer takımdaki arkadaşlar telsizle geleceklerini haber verdiler. On dakika sonra yanımıza ulaştıklarında, hepsinin toz toprak içinde kaldıklarını görmüştük. Çünkü düşman ilk başta havan ve ağır silahlarla kendilerini yoğun bir şekilde vurmuştu. Gelenler yaşadıklarını kısaca anlattıktan sonra hemen köyde bir mevzilenme yapıldı. Hepimiz

gece uyanık kalacaktık. Sadece iki saatte bir yatabilirdik. O gece saldırı olmadı ve ben iki ile dört arası yatmak için uzandım...

Şehit Dicle

ÜÇÜNCÜ GÜN

Kobanê’de kaldığım ilk üç gün asla unutamayacağım türden özelliklere sahipti. Nasıl yapmalıyım diye sürekli gidişatı gözlemlemeye çalışıyordum. Aslında bu üç günün kalan öbür günlerden farklı olması belki de içerdikleri yoğunlukla alakalıydı. Çünkü bu üç gün gel-gitlerle geçmişti. İlk iki gün bir çatışma yaşandı. Fakat geride kalan günleri göz önünde bulundurduğumda, ilk üç günün benim için biraz daha sakin geçtiğini söyleyebilirim. Belki de bu yüzdendir, hep durumu gözlemlemeye çalışıyordum. Bir de gün geçtikçe çatışmalar daha da şiddetleniyor ve DAİŞ çetelerinin saldırıları iyice yoğunlaşıyordu. Uykusuzluk ve yorgunluk gün geçtikçe fazlalaşıyor, bu da yaşamda küçük detayları kaçır-mama neden olabiliyordu. Bu açıdan ilk üç günü çok iyi hatırlıyorum ve bu nedenle bu kadar detaylı yazabiliyorum.

Sabaha karşı günün ilk ışıklarıyla birlikte düşmanı detaylı şekilde keşfettik. Diğer takım da bizim yanımızda kaldı. Arkadaşların yarısının yatmasını, yarısının ise uyanık kalmasını planladık. Bu şekilde bir yandan düşmanı takip ediyor, diğer yandan bir grup

arkadaşın en azından birkaç saat de olsa dinlenmesinin iyi olacağını düşünüyorduk. Kobanê’de uyku en paha biçilmez bir olguya eşdeğer bir değer kazanmaya başlamıştı. Gündüzleri yoğun çatışmalar yaşanırken, geceleri çatışmalar ve sızmalara karşı tedbirler almaya çalışıyorduk. Bu temelde bazı arkadaşlar dinlendirmeye başladık. Fakat bu dinlenmeler çok uzun sürmemiştir. Çünkü gece saat on civarında, üç yüz metre önümüzde bulunan çeteler ağır silahlarla bulunduğumuz yeri yoğun bir şekilde vurmaya başladılar. Önce 120’lik ve 80’lik havanlarla yoğun bir şekilde dövdüler. Daha sonra 23,5’luk doçka, 57’lik doçka ve obüsler devreye girdi. En son bir el tank atışı yapıldı ve tank mermisi önümüzde bulunan bir eve isabet etti. Bir kez daha mevzilendik, fakat düşman üzerimize gelmiyordu. Bizim içinde bulunduğumuz alanda sadece dört beş ev vardı. Bu evlerin hepsi havan topları, doçkalar ve tanklarla vurulmaya başlandı. Neye uğradığımızı şaşırmiştık. Bizler köyü bırakmak istemiyorduk. Fakat köyün (Köy dediğim dört beş evlik bir mezradan oluşuyordu) içinde kalmak da açık hedef olmak demektir. Bunun üzerine köyün kuzeyinde mevzilenmemiz için karar alındı. Fakat burada da üç beş zeytin ağacı dışında saklanacak herhangi bir yer yoktu.

Çeteler yaklaşık on dakika boyunca köyü vurmaya devam ettiler. Evler harabeye dönmüştü. Bizi uzaktan izlemeye çalışan arkadaşlar bu durumu görünce, hemen telsizle bağlantı kurup olan biteni aktardıktan sonra derhal geri çekilmemizi istediler. Çünkü düşman yoğun bir şekilde ağır silahlarla evleri ve etrafı rastgele vurmaya başlamıştı. Arkadaşlara bir şey olmaması gerçekten bir tesadüftü. Biz köyü bıraktıktan sonra, çeteler on beş dakika daha köyü yoğun bir şekilde vurmaya devam ettiler. Bir takımın Şêran köyünün batısındaki arkadaşların yanına, bir takımın da Helîncê köyüne gitmesini kararlaştırdık. Böylesinin daha uygun olacağı kanaatine vardık. Arkadaşlar bizim takımın Helîncê’ye gelmesini istediler. Helîncê’ye vardığımızda Çeko, Masiro ve Bahoz arkadaşların karargah haline getirdikleri ilk evde oturduklarını gördük. Daha sonra Dilgeş arkadaş da oraya geldi. Genel bir tekmil verdikten sonra bulunduğumuz yerin bırakmanın bir bakıma zorunlu

olduğunu, orada kalmamız halinde tesadüfen bile olsa şahadetlerin yaşanmasının kaçınılmaz olduğunu belirttiler. Zaten o yoğun saldırıda arkadaşlara bir şey olmamasının bile bir tesadüf olduğunu dile getirdiler.

Bunun üzerine genel anlamda önümüzdeki süreçte ilgili tartışmalar yapıldı. Bu sırada Halk Savunma Merkez Karargah Komutanı Cemal arkadaş telefonla aradı. Arkadaşlar telefon sesini dışarı verdiler. Böylece hepimiz Cemal arkadaşını dinlemeye başladık ve konuşmasından büyük moral aldık. Cemal arkadaş önce orada kimlerin bulunduğunu sordu. Arkadaşlar Çeko arkadaşın geldiğini belirttiler. Daha sonra Cemal arkadaş komutanlıktaki arkadaşlarla soru-cevap şeklinde konuşmaya başladı. “Saldırıları hala yoğun mu?” diye sorunca, komutanlıktaki arkadaşlar, “Evet, özellikle ağır silahlarla yoğun bir şekilde saldırıyorlar” dediler. Bunun üzerine Cemal arkadaş, “Peki, aldıkları yerlerin hepsini dolduruyorlar mı, yoksa güçlerini size karşı sadece ön cephede mi mevzilendirmişler?” diye sordu. Arkadaşlar, “Arka taraflarının boş olduğu bilgisini aldık. Oraları boş bırakıyorlar, alıp geçiyorlar. Aldıkları yerlerin ön mevzilerine, ilk hatlara yoğun şekilde güç takviyesi yapmışlar. Fakat arka tarafları boş” dediler. Cemal arkadaş, “Bu konu çok önemli. Eğer başarıyla düşmanın arkasına sarkabilerseniz iyi sonuçlar alırsınız. Düşmanın arkasından dolanıp vurun. Onları gaflette yakayabilirsiniz” dedi. Daha sonra genel komutanlıkla bazı örgütsel konular üzerinde konuştu. Hepimize, orada bulunan her arkadaşına başarılar dileyip telefonu kapattı. Telefonun kapanmasıyla birlikte hepimizin yüzüne bir gülümseme hakim olmuştu. Cemal arkadaşın bu şartlar altında bizimle konuşmuş olması hepimize büyük bir moral vermiş ve coşku yaratmıştı. Kobanê’de hiç unutamadığım anlardan biriydi bu.

O gün Helincê’den ayrılıp Batı Cephesine gidecektik. Dilgeş arkadaş Helincê taraflarında kalacaktı. Başka bir grup arkadaş ise Bahoz arkadaşla birlikte Batı Cephesine gidecektik. Orası için bir saldırı planlaması vardı. Böylece hem ilk kapsamlı saldırıyı gerçekleştirecek, hem de takviye için gelen yeni güçten taburumuza takviye yapacaktık. Ayrılmadan önce Dilgeş arkadaşla suikast konusunda bir tartışma yaptık. Arkadaşın yanında bir termal vardı. Bir

termalin daha olduğunu söyledi, bu termalin komutanlıktaki arkadaşların yanında olduğunu belirtti. Sadece termal konusunu değil, suikasti de değişik boyutlarıyla tartıştık. Fikirleri bende büyük bir sevinç yarattı. Çünkü o da dağdayken suikast eğitimi görmüştü. İş iyi bilen bir arkadaş olması nedeniyle çok güzel fikirleri olduğunu anladım. Fakat Dilgeş arkadaş mevcut durumda şartların bunun için pek elverişli olmadığını söyledi. “Bu fikirleri şu an komutanlıktaki arkadaşlara kabul ettirmek biraz zor” dedi. “Mesela bir termalci grubu olsa bunu kurmak çok basit bir olay, birkaç termal olsa yeterlidir” diye ekledi. Gerçekten de modern gerillacılık dediğimiz türden fikirleri mevcuttu. Ona “Yani kısacası eski ve yeninin ruhunu birleştirmek diyorsun” dediğimde, “Aynen öyle” diye cevap verdi.

Hepimiz ya da birçoğumuz ‘Son Samuray’ filmini izlemiştir. Orada son büyük çatışmadan önce, samurayların lideri yeni bir kılıç yaptırıp, üzerine şöyle bir cümle yazdırır: “Eski ve yenini ruhunu kendisinde birleştiren savaşçıya aidim.” Lider bu kılıcı son Samuray rolündeki kişiye verir. Ona bu meseleyi anlattığım ve “Artık sen de silahının üzerine böyle yazarsın” dediğim zaman güldü. “Olmaz, çünkü arkadaşlar bana İskender diyorlar” deyince, bu sefer de ben güldüm. Dilgeş arkadaşın fikirleri bana şiirsel geldiği için böyle söylemişim. “ARGK’nin ruhunu ve HPG’nin modern gerillacığını birleştirip YPG’yi oluşturmalıyız. Bunun için tekniksel ve taktiksel anlamda yenilikler yapmalıyız” demişti. Dile getirdiği bu fikirler temelinde yaşadığı son ana kadar mükemmel savaştı. Bir yandan kendisinde büyük savaşçı ruhu ve muazzam bir cesaret yaratarak arkadaşlara moral aşılarken, diğer yandan tekniksel ve taktiksel savaşa çok önem veriyordu. Hem suikast ve sabotaj taktiğini geliştirmek istiyor, hem de bunları saldırı ruhuyla birleştirip bir bütünsellik içinde uygulamaya çalışıyordu. Bu tartışma bende önümüzdeki süreçlerde bir şeyler yapabilmek adına ciddi bir çaba harcamama neden olacak nitelikteydi. Beni derin bir yoğunlaşmaya sevk etmesi itibarıyla yaptığımız bu tartışmanın benim için paha biçilmez değerde olduğunu belirtmem gerekir.

İLK SALDIRI

Çeko arkadaş öncülüğünde Batı Cephesine gittik. Buraya gitmemizden önce Botan sahasından ve Garzan Eyaletinden bir grup daha gelmişti. Bu arkadaşlardan bir kısmı taburumuza dahil oldu. Bahoz arkadaş Kobanê'ye gelmeden önce beş yıl Botan'ın Kato alanında, iki yıl da Amed Eyaletinde kalmıştı. Bundan dolayı Botan'dan gelen arkadaşlara kısa bir konuşma yaptı. Bu alandan gelip taburumuza dahil olan arkadaşlarla kısa süre içinde büyük bir kaynaşma yaşandı. Bunların arasında Nujiyan Gewer (Miştener'un düştüğü gün şehit düştü), Viyan, Peyman (Daha sonra Cezire kantonunda mayın patlaması sonucu şehit düştü), Zinar Serhed (Şehir savaşı sırasında Qada Azadiye - Özgürlük Meydanı tarafında şehit düştü) ve Yerevan Şırnak (Şehir savaşı sırasında Sukul Hal'de, Doğu Cephesinde şehit düştü) arkadaşlar vardı. Bu arkadaşların gelişi taburumuzda yeni bir moral yaratmıştı. Bu temelde öğleden sonra saldıracağımız çetelerin bulunduğu köye doğru yola çıktık.

Batı Cephesine vardığımızda, Kendal Efrin arkadaş da Güney Cephesinden eylem için gelmişti. Eylem koordinasyonunda Çeko Amed ve Kendal Afrin arkadaşlar yer alıyorlardı. Planlama yapıldı. Köy keşfedildi. Beş ayrı saldırı kolu oluşturuldu. Her saldırı kolu sekiz arkadaştan oluşuyordu. Her saldırı kolunda tedbir amacıyla iki kol komutanı belirlenmişti. Bir kol Hawar Efrin arkadaşın komutasında saldırıya geçecekti. Bir kol Viyan Peyman ve Nuiyan Gever, bir kol Bahoz Amed ve Welat Silopi, bir kol da Seyit Amed arkadaşlar öncülüğünde saldıracaktı. Bir kol ise daha sonra şehir çatışmasında şehit düşen ve o gün Botan'dan gelmiş olan Dicle Rojhilat arkadaş öncülüğünde harekete geçecekti.

Bahoz Amed arkadaş, eylem öncesinde tabura yeni gelen arkadaşlarla eskiden beri taburda olan arkadaşları bir araya getirip ortak bir toplantı yaptı. "Kendini saldırı koluna önerenler el kaldırsın" dedi. Taburdaki her arkadaş aynı anda el kaldırdı. Daha sonra Bahoz Amed arkadaş hepimize hitaben bir konuşma yaptı. "Hepiniz biliyorsunuz, halk ve hareket olarak çok zor günlerden geçiyoruz. Dünya bir olmuş, bizi burada yenmek istiyor. Öte yandan çoktan bitmiş bazı kimseler bize ihaneti dayatıyorlar. Biliyorsunuz, bazıları komplo sürecinde de bize ihaneti dayatmışlardı. Ancak biz canımız pahasına da olsa, Önder Apo'nun çizgisinden ödün vermeyeceğimizi gösterdik. Eğer bu eylemde başarılı olursak, bu başarımız herkes için büyük bir umut olacak. İlk defa bu kadar kapsamlı bir saldırıda bulunacağız. Herkesin görevini yerine getireceğinden hiç şüphem yok. Herkese başarılar!" der demez, hepimiz hep bir ağızdan "Biji Serok Apo!" diye haykırdık. O zaman YPG basınından bir kadın arkadaş, Bahoz arkadaşın bu konuşmasının tamamını kaydetmişti. Örgüt arşivine bakılırsa, o gün orada eylem öncesindeki toplantıda Bahoz Amed arkadaşın yaptığı konuşma bulunabilir.

Toplantı sonrasında Bahoz arkadaşın yanına gitmiş, "Sanki bir tane termal varmış, kendimizle götürsek iyi olur" demiştim. Bahoz arkadaş "Haklısın" dedi. Yaklaşık yarım saat sonra elinde termalle yanıma geldi ve gitmeden önce termali ayarlamamı istedi. Fakat termalin şarjı bitmişti. Gitmemize az bir süre kaldığı için termali şarj edemedik. Çünkü zamanımız yoktu. O gece termalsiz gittik.

İlk kez ovadan saldırıya geçecektim. Bunun için yanımda araziyi bilen biri lazımdı. Hem zamanında yetişmemiz, hem de bir olumsuzluk durumunda geri çekilmemiz açısından araziye tanımak önemliydi. Bu eylem gerilla tarzıyla olacak, sızma esas alınacak, eğer bir olumsuzluk yaşanırsa eylem baskına çevrilecekti. Saldırı grupları gitmeden önce Çeko arkadaş, “Eylem bombayla başlayacak” dedi. Gruplar gitti. Dolunayın üçüncü günüydü ve havada hafif bir aydınlık vardı. Zaten ondan sonra ne vakit dolunayın üçüncü günü olsa o geceyi hatırlarım. Eylem planlandığı gibi gelişti. Hawar arkadaşın komutasındaki kol köyün güneyinden el bombasıyla mevziye girdi ve eylem başladı. Daha sonra Nujiyan ve Viyan arkadaşların kolları devreye girdi. Çatışma her geçen dakika daha da şiddetleniyordu. Çeteler böyle bir saldırıyı beklemediğinden gafil yakalanmışlardı. O gece Bubanê Şêxan köyü el bombaları ve mermilerle aydınlanmıştı. Seyit arkadaş hedefi B-7 roketleriyle çok isabetli bir şekilde vuruyordu. Gerilla tabirimizle ‘Halay’ başlamıştı. El bombası, kleşler ve B-7’lerin sesiyle herkes halaya başlamıştı. Halayın başını Hawar arkadaş çekiyor, ardından ‘Serçopi’nin -halaybaşının- mendilini Bahoz Amed arkadaş devralıp yöresinin halayına tutuşuyor, göğüs göğüse ‘Çepik’ oynuyordu. Nujiyan ve Viyan arkadaşların zılgıtları eşliğinde Bahoz ve Hawar arkadaşlar halayın ritmini arttırdıkça arttırıyorlardı. Herkes birbiriyle yarış içerisinde halayı daha da güzel oynamaya çalışıyor, zılgıtların sesi ‘Allahü Ekber’ seslerini bastırıyordu. ‘Biji Serok Apo!’ haykırışları durmadan yükseliyor ve etrafındaki bütün sesleri bastırıyordu. Köyün içi gündüz gibi apaydınlıktı. Havai fişek misali izli mermiler patlıyordu. Halay gittikçe hareketleniyor ve büyüyordu. Herkes halayın başını bırakıp ortaya çıkan Bahoz arkadaşla alkış çalıyordu.

Çeko arkadaşın telsiz üzerinden “Arkadaşlar, Eriş’i esas alın” diyen sesiyle hepimiz kendimize geldik. Çünkü halaya tutuşanlar kendini kaybetmişçesine oynuyorlardı. Bahoz arkadaş ortalıkta görünmüyordu. Nujiyan ve Viyan arkadaşlar dahil, yedi arkadaş ‘Mazlum’ yani yaralıydı. İki arkadaş ise ‘Agit’ olmuş, yani kahraman şehitler kervanına katılmıştı. Bunlardan biri az önce halayın

başını çeken Bahoz Amed, diğeri ise henüz birkaç saat önce Botan'dan yeni gelmiş olan Reşo arkadaşlardı. PKK'de şahadet demek, şehidin bıraktığı yerden bayrağı devralmak demektir. En acı ve kahredici olanı ise, şehit yoldaşların cenazelerini çatışma alanından çıkarıp getirememektir. Her iki arkadaş da kahramanca savaşmış şehit düşmüşlerdi. Şahadet mücadele geleneğimizde kaçınılmaz olan bir gerçeklikti. Yoldaşlarımızın şahadeti bizi üzüyor, fakat cenazelerinin çetelerin elinde kalması kadar yüreğimizi acıtmıyordu.

Eylem başlangıçta oldukça başarılıydı. Otuzun üzerinde çetenin cenazesi elimize geçmişti. Bahoz arkadaşın kolu ilk başta 14,5'luk doçkayı, daha sonra 23,5'luk doçkayı ele geçirmişti. Bahoz ve Reşo arkadaşlar alıp köyden çıkarmak için hemen doçkalara doğru girdince diğer arkadaşlardan kopmuşlardı. Belli bir zaman sonra arkadaşlar bir yandan bu iki arkadaşını arıyorlar, diğer yandan çetelerle çatışıyorlardı. Köyün yarısına yakını zaten elimize geçmişti. Çatışma sırasında ilk etapta bir koordinesizlik durumu oluştu. Düşman bunu fırsat bildi. Daha sonra Bahoz arkadaş yaralı bir şekilde bulunmuş, arkadaşlar kendisini çatışma alanının dışına çıkarmaya çalışmışlardı. O esnada birkaç arkadaş daha yaralanmıştı. Kol komutanı olan Viyan ve Nujiyan arkadaşlar da yaralanmışlardı. Hawar arkadaşın kolundan diğer kol komutanı arkadaş da yaralanmıştı. Böylece yaralanan arkadaş sayısı artmış oldu. Bahoz arkadaş o esnada şehit düşmüş, arkadaşlar Bahoz arkadaşın yanındaki yanındaki üç yaralı arkadaşını da getirmişlerdi. Zaten sekiz kol komutanı arkadaş vardı. Bunlardan ikisi şehit düşmüş, üçü yaralanmıştı. Geriye kalan üç arkadaş diğer üç yaralı arkadaşını getirmişlerdi. Viyan ve Nujiyan arkadaşlar yardıma gitmek isterken yaralanmışlardı. Bunun üzerine geri çekilme kararı alındı. Böylece savaşta bir anlık boşluk yüzünden avantajın dezavantaja dönüşmesine izin vermiştik. Bahoz arkadaş eylem öncesinde, "Bize dayatılan ihanete karşı canımız pahasına da olsa Önder Apo'nun çizgisinden ödün vermeyeceğiz" demiş ve dediğini yapmıştı. Canı pahasına olsa da, Önder Apo'nun çizgisinden ödün vermemiştir.

GULMİT KÖYÜ ÇATIŞMASI

Hem Bahoz ve Reşo arkadaşların şahadeti hem de yedi arkadaşın yaralanması taburdaki sayımızın azalmasına neden olmuştu. Kobanê'ye her gün yeni takviye güç geliyordu. Seferberlik çağrısına uyup gelen yeni savaşçıların yanı sıra, Cezire ve Afrin kantonları ve Kuzey sahaları her gün yeni arkadaşlar gönderiyorlardı. Yeni gelen Botan grubundan bazı arkadaşlar yine bizim tabura düzenlenmişti. Cudi Silopi (Şehir çatışması esnasında Çıluheşt yolu üzerinde yaralandı ve Kuzey'e gönderildi; daha sonra Kuzey'de şehit düştü), Agir Rojhilat, Soro Rojhilat ve Helin Mardin arkadaşlar (Her üç arkadaş da geldikleri gün Gulmit köyündeki çatışmada şehit düştü) arkadaşlar da bizim tabura gönderilmişti. Biz Batı Cephesine yakın bir yerde kalıyorduk. Kaldığımız yere düşman yoğun tank atışları yapıyordu. Bir tank güllesinin isabet etmesi sonucunda Xwinda arkadaş (O da şehir çatışması sırasında şehit düştü) ile taburumuzun zagrosçusu yaralandı. Bunun üzerine Çeko arkadaş zagros silahını başka bir arkadaşına verdi. O da burada eğitim görmüştü ve silaha hakim bir arkadaştı. Çeko arkadaş bana, "Eğer bu arkadaş zorlanırsa zagrosu sen kullan" demişti.

Ama ben o gün zagrosu kullanmak istemiyordum. Çünkü Gulmit'te çok yoğun bir çatışma vardı ve bizler oraya gidecektik.

Hazırlanıp hep beraber Gulmit'e gittik. Köyde yoğun bir çatışma vardı. Yönetimden bazıları ihaneti dayatıyor ve çatışmadan köyün bırakılmasını istiyorlardı. O gün orada ihaneti dayatanlar daha sonra tarihin çöp sepetine atılmaktan kurtulamayacaklardı. Taburumuzda o gün yaklaşık otuz arkadaş vardı. Çeko arkadaşla birlikte oraya gittik. Çeko arkadaş bize, "Biz takviye gücüz, eğer arkadaşlar çok zorlanırsa takviye olarak gideriz" demişti. Köyde çatışma henüz yoğunlaşmamıştı. Bazıları ısrarla çatışma başlama-dan köyü bırakmak istiyorlar ve bunun için bazı gerekçeler öne sürüyorlardı. Ama hiçbir zaman ihanetin gerekçesi olamazdı. Öne sürdükleri gerekçe değil ihanetti. Bu durum karşısında çok sinirle-nen Çeko arkadaş bir takım arkadaşı takviye göndereceğini söy-le-di. Bunun üzerine yönetim düzeyinde sekiz arkadaşı köye gön-der-di. "Eğer ihaneti dayatanlar olursa kovun, yerlerine siz geçip yanınızdaki arkadaşlarla ilgilenin" dedi. Köyde zaten güç vardı. Fakat bazı grup komutanları savaşmak istemiyorlardı. Çeko arka-daşın amacı kendini komutan zanneden bu kişileri oradan çıkar-maktı.

Fakat her şey planlandığı gibi yürümedi. Köye takviye için gi-den sekiz arkadaş bir panzere bindiler. Arkadaşlar köye yetişene kadar çeteler batı tarafından köye girmişler, oradakiler Çekdar ar-kadaşa haber vermeden köyün yarısını bırakıp çekilmişlerdi. Tak-viye olarak giden arkadaşlar ise bunu bilmedikleri için çetelerin içine girmişlerdi. Şoför olan Deşti arkadaş panzerden indiği anda çeteler kendisini ayağından vurmuşlardı, diğer sekiz arkadaş ise panzerin içinde kalmıştı. Telsizle Çeko arkadaşla haber verildi. Çeko arkadaş köydeki esas güçle konuşmak istedi. Fakat hiçbiri telsiz çağrısına cevap vermiyordu. Panzerde mahsur kalan arka-daşlar ise, telsiz üzerinden çetelerin etraflarını sardıklarını ve Arapça "Bunları yakacağız" diye konuştuklarını söylediler. Çeko arkadaş cihaz üzerinden esas güçle bağlantı kurmaya çalışıyor, kimse kendisine cevap vermeyince de yerinde adeta çılgınlar gibi

dönüyordu. Hemen bizim taburdan bir takım daha takviye gönderdi ve “Ne pahasına olursa olsun o arkadaşları panzerden çıkaracaksınız” dedi.

Arkadaşlar giderken Çeko arkadaş tekrar telsiz üzerinden çağrı yapıyor ama kimse kendisine cevap vermiyordu. Panzerin içindeki arkadaşlar ise, “Etrafımıza battaniye yığıp benzin getiriyorlar, ateşe verecekler” deyince, Çeko arkadaş çığına dönmüş bir şekilde, “O köyde yoldaşlık duygusu taşıyan kimse yok mu? PKK ruhu ve yoldaşlığını taşıyan kimse yok mu?” diye tekrarlıyordu. İşte o esnada takviye olarak giden arkadaşlar yetişmiş ve Çeko arkadaş, “İki yüz metre sonra arkadaşların yanına varacağız, onları çıkaracağız” demişlerdi. O gruptan bir arkadaş fedaice çetelerin arasına dalmış ve o arkadaşları arabadan çıkarıp getirmişti. Bu saatten sonra çatışma yoğunlaşmaya başlamıştı.

Çatışmanın şiddetlenmesiyle birlikte şehit ve yaralı sayısı da artıyordu. Çeteler köyün üç ayrı noktasına suikastçilerini yerleştirmişlerdi. Bir iki arkadaş dışında yedi arkadaş suikastle şehit düşmüş ve yirmiden fazla arkadaş da aynı şekilde suikastle yaralanmıştı. Yoğun çatışmalarda birlikte Helin, Cudi, Agir ve Karox arkadaşların ısrarları artıyor, bu arkadaşlar inatla köye gitmek istiyorlardı. Çeko arkadaş, “Biraz bekleyip takip edin, buranın savaşı Kuzey savaşına benzemiyor” demesine rağmen, bu dört arkadaş kendisini dinlemiyordu. Bir ara telsiz üzerinden grup komutanı üç arkadaşın yaralandığı anons edildi. Bu durum karşısında bu dört arkadaşın ısrarları daha da arttı. Çeko arkadaş bu durum karşısında Helin, Agir ve Karox arkadaşları takviye olarak gönderdi. Kobanê Savaşı boyunca beni en çok acıtan olaylardan biri de bu üç arkadaşın şahadeti olmuştu. Çünkü her üç arkadaşın köye varmasından yarım saat sonra telsiz üzerinden şehit düştükleri anons edildi.

Helin Mardin (Tori) arkadaş 2003 yılında Özgürlük Hareketi saflarına katılmış, Güney ve Kuzey Kürdistan’ın birçok yerinde kalmış ve belli bir savaş tecrübesi kazanmıştı. İlk geldiğinde kendinden çok emindi. Pratikte edindiği savaş tecrübesine oldukça güveniyordu. Özellikle Kuzey sahalarından gelen arkadaşların (Ki ben de ilk geldiğimde öyleydim) buradaki savaşa yaklaşımı adeta

Kuzey'dekinden farksız oluyordu. Sonuçta karşılarında yine bir düşman ve elinde yoğun bir teknik vardı. Fakat buranın tarzı ve taktikleri Kuzey'deki gibi değildi. En basitinden arazi koşulları bile Kuzey'dekine benzemiyordu. Aşağılık DAİŞ çeteleri köyü tamamen ele geçirdikten sonra, Helin arkadaşın telefonundan arkadaşları aramışlar ve kafasını kestiklerini söylemişlerdi. Cenazesi köyde kalmış ve arkadaşlar getirememişti.

Agir Rojhilat arkadaş 2005 yılında Rojhilat Kürdistan'ından Özgürlük Hareketi saflarına katılmış ve Cudi'den buraya gelmişti. Başlangıçta Güney'de ve beş yıl da Botan sahasında çalışma yürütmüş çok değerli bir arkadaştı. İlk geldiğinde YPG elbiselerinden yapılmış bir şal giymişti. O zaman kendisine çok takılmıştım. Hem şalı lastikliydi hem de şutiği yoktu. Kendisine "Bir eve gir, bir perde kes, kendine bir şutik yap" dediğimde çok şaşırılmıştı. Ben de bunun üzerine gülererek, "Agir arkadaş, artık dağda değilsin" demiştim. Zaten Kobanê özgürleştğinde babası Kobanê'ye gelmiş ve cenazesini almak istemişti. Fakat cenazeler tanınmaz haldeydi. Bana "Üzerinde ne vardı?" diye sorduklarında ben de tarif edip anlatmıştım. Sonra cenazeyi almışlardı. Ama bir türlü kendimde babasını görme ya da en azından babasıyla konuşma cesaretini bulamadım.

Karox Rojhilat, Soran bir arkadaştı. Çok sıcakkanlı bir kişiliğe sahipti. O da Botan'dan gelmişti. Alanda henüz yeni olmasından dolayı da olabilir, fakat sessiz bir arkadaş benzliyordu. Sadece çatışma yerine gitmek istediği zaman ruh hali değişiyor ve çok konuşkan oluyordu.

Deşti arkadaş da bu köyde düşen arkadaşlardandı. Önce ayağından yaralanıp bir eve girmişti. Fakat bir türlü yerini tarif edemedi ve sonunda 'Biji serok Apo!' diye haykırıp kahramanlar kerwanına katıldı. O gün taburumuzdan dört arkadaş şehit düşmüştü ve yaralı sayımız altıydı. Köyde olan diğer arkadaşlardan da üç şehit vardı. Kuzey'den gelen her üç arkadaşın da bu şekilde şehit düşmesi beni çok etkileyen ve içimi acıtan olaylardan biriydi. Deşti arkadaş daha önce Kobanê Savaşında yer almıştı. Kuzeyden gelen Agir, Hêlin ve Karox arkadaşlar kim bilir hangi hayallerle gelmişlerdi? Belki şehit düşeceklerini de düşünmüşlerdi, ama bu kadar

erken şehit düşmeleri taburumuzdaki tüm arkadaşlarda bir morallerin düşmesine neden olmuştu.

Şehit Emin

HELÎNCÊ ÇATIŞMASI VE SUİKASTE İLK ADIM

Sabah saatlerinde hepimiz taburca Miştenur'da bekliyorduk. Gulmit'te arkadaşların çoğunun suikastle şehit düşmesi ve yaralanması sonucunda, arkadaşlarla tartışma yürütüp taburca bazı suikast silahlarının gelmesinin iyi olacağını söylemiştik. Daha önce tanıdığım bir arkadaştan adını tam bilmediğim bir silah almıştım. Onun dışında bir zagros silahı ve bir de şiyar silahı gelmişti. Bunlardan başka bir karnas ve dürbünsüz bir zagros daha vardı. Helîncê'de yoğun çatışmalar yaşanıyordu. Çeteler köyün doğu cephesinde Şêran köyü taraflarından saldırmışlar ve oradaki birkaç evi ele geçirmişlerdi. Telsiz üzerinden köyün iki ayrı kısmından suikast atışları yapıldığı anons edildi. Bunun üzerine bizim taburdan sekiz arkadaş takviye olarak gidecektik. Bir zagros, bir şiyar ve bir karnas silahımız vardı. İki arkadaş da B-7 götürecekti. Geriye kalan üç arkadaşın üzerinde ise kleşleri vardı. Dicle Rojhilat ve Hawar Efrin arkadaşlar da bu grupta yer alıyorlardı.

Köye girdiğimizde bizi ilkin Emin arkadaş karşılamıştı. Hemen silahlara göre bir düzenleme yapıldı. Çeteler bir yandan yoğun şekilde ateş ederken, diğer yandan Şeran köyü tarafından tanklarla saldırıyorlardı. Köye girdiğimiz andan itibaren yoğun bir çatışmanın yaşandığını gördük. Arkadaşlar da yoğun bir şekilde çeteleri vurmaya başladılar. Orada bulunan Özgür Suriye Ordusu'na bağlı bazı kişileri görünce, ilk başta DAİŞ çeteleri sanmıştık. Uzun sakallı DAİŞ çeteleri her 'Allahü Ekber' dediklerinde, onlar da aynı şekilde 'Allahü Ekber' diye tekbir getiriyorlardı. Bizim böyle şaşır-dığımızı gören Emin arkadaş, onların bizimle beraber hareket ettiklerini söyledi. Köyün güney tarafına gideceğimiz esnada, Amed Eyaletinden gelen Göksu arkadaşı gördük. Morali çok iyiydi. Bizi görmek için dışarı çıktığında çok moralli gözüküyordu. Biz yanından ayrıldıktan on dakika sonra suikastle yaralandığı haberi gelmişti. Başından yaralanmıştı. Daha sonra Kuzey'e götürüldü ve bir ay sonra şehit düştüğü haberini aldık.

O gün orada belki de benim Kobanê'de şehit düşmememe neden olan olaylardan biri başıma gelmişti. Savaştan sonra beni ayakta tutan ya da şehit düşmememi sağlayan olayları düşündüğümde, yaşadığım bu olayın da bunda etkili olduğunu anlamıştım. Biz şehrin güneyinde bulunan kısımlarda mevzilenmiştik. Dün akşam buraya da saldırı olmuş, arkadaşlar buradan saldıran barbar DAİŞ çetelerinin hepsini imha etmişlerdi. Bulunduğumuz yerde altı çete cenazesi vardı. Köyün doğu tarafından saldıran bir grup köye girmiş ve iki ayrı noktaya suikastçilerini yerleştirmişti. Biz bir grup arkadaş bir evin arkasında oturmuştuk. Bir kadın arkadaş duvarın kenarından kafasını çıkarmış çatışmanın yaşandığı tarafa bakıyordu. Bir iki defa bu arkadaş uyardık. Fakat bizi dinlemedi. Zaten Kobanê'de suikastla yaşanan şahadetlerin çoğu ya dikkat etmemekten ya da suikasti çok fazla önemsememekten kaynaklanı-yordu. Dün akşam saldıran grupta bir de karnasçı da vardı. Cenazesi karnasıyla birlikte arkadaşların elindeydi. Bunun üzerine oraya gidip karnası alacak ve daha sonra Dijwar arkadaşın yanına gidecektim.

Bu sırada kafasını sürekli dışarı çıkaran arkadaş bu sefer elini çıkarmıştı. Tam o esnada bir el silah sesi geldi ve aynı arkadaş yerinde zıplamaya başladı. "Elim, elim!" diye bağıırıyordu. Bağlamak için harekete geçtiğimde yaralı eline baktım. Yaklaşık dört beş saniye kadar gözlerimi merminin değdiği yere diktim. Bir elin parmaklar dışındaki kısmını on santimetrekare olarak düşündüğümüzde, suikastçi, kadın arkadaşın elini tam on iki diye tabir ettiğimiz yerden vurmuştu. Çetelerin bize uzaklığı en az üç yüz elli, dört yüz metre kadardı. Elini bağlayıp arkadaşı gönderdik. Bu sırada daha önceden tanıdığım iki arkadaş da orada bulunuyordu. "Nişancıları hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. Sadece "Adamlar bu işi biliyorlar" demekle yetindim.

O mesafeden öyle bir atış yapmak kesinlikle imkansız değildi; fakat bu atışı yapmak için işini bilen bir nişancı olmak gerekirdi. Sıradan bir nişancının yapabileceği bir atış değildi bu. Çünkü hedefi özel olarak seçmiş ve öldürmek için atış etmemişti. Psikolojik açıdan dengeleri sarsmak için bir atış yapmıştı. Böylece hedefini yaraladığı zaman etrafındakilerde bir korku psikolojisi geliştirmiş olacaktı. Öldürmemesine rağmen, yaptığı tek bir atışla gerekli mesajı verecekti. İlkın o zaman karşımızdaki nişancıların hafife alınmaması gerektiğini anlamıştım. Zaten daha sonra bunlardan birçoğunun Çeçen olduğunu öğrenecektim. Savaşta "Düşmanını hafife alma, düşmanını hafife aldığın an kaybedersin!" kuralı vardı ve bu kural bizim savaş anlayışımızda "Düşmanı ne hafife al ne de abart" biçiminde bir ilke durumundaydı. Bizim düştüğümüz hata ise, düşmanı ya hafife almamız ya da çok abartmamızdı. Optimal dengeyi yakalama konusunda bir sıkıntımız vardı. O günden sonra düşman gerçekliğine göre yaklaşmaya çalıştım.

Helîncê'de de yine suikasttan şehit düşen arkadaşlar vardı. Sonradan bunlardan birinin Agit Kaşura arkadaş olduğunu öğrenecektim. Suikastle şehit düşmüş ve cenazesi orada çetelerin elinde kalmıştı. Emin arkadaşla birlikte cenazesi çetelerin elinde kalan diğer bir arkadaştı. Emin arkadaş çatışma esnasında bir yerde arkadaşların zorlandığını öğrenince oraya gitmişti. Bazı ihanetçi unsurların orayı bıraktıklarından haberi yoktu. Giderken çeteler arkasından vurarak şehit düşürmüşler, cenazesi çetelerin elinde kalmıştı.

Kobanê'ye geldiğim ilk gün kendisiyle tanışma fırsatı bulmuştum. Onun gibi bir savaş komutanını tanımak hepimizi onurlandırdığı gibi, şahadeti de bizleri derinden üzmüştü. Onu sırtından vuranlar çetelerdi belki ve bunu arkadan ateş ederek yapmışlardı. Ancak bazıları da ihanetleriyle böylesi kahraman bir komutanı sırtından vurmuşlardı. Peki, bunlar unutulacak mıydı? Tarih kahramanları unutmadığı gibi kesinlikle ihanetçileri de unutmayacak, kahramanların direniş çizgisini yazacak ve bunu esas alacaktı.

Burada Hawar Efrin arkadaş için özel bir parantez açmak iyi olacaktır. Hawar arkadaş Helîncê çatışmasında Emin ve Agit Kaşura arkadaşlarla birlikte en çok görev ve sorumluluk üstlenen arkadaşlardan biriydi. O gün Dicle Rojhilat arkadaşla birlikte köyün batısından doğusuna kadar her taraftaki çatışmalara destek olmak için oradan oraya koşup çabalamışlardı. Hawar arkadaş o zaman ayağından suikastle yaralandı ve daha sonra tedavi için Kuzey'e geçti. Kurtuluş hamlesinde Miştenur'un alınmasından bir hafta önce geri geldiğinde yarası henüz tam iyileşmemişti ve topallıyordu. Fakat buna rağmen cepheden hiç ayrılmıyordu. Daha sonra Kobanê özgürleştiği sırada, Helîncê köyünün çetelerden temizlenmesi esnasında burada yağun bir çatışma yaşanıyordu. Hawar arkadaş ısrarla Helîncê'ye gitmiş ve tekrar yaralandığı yere dönmek istemişti. Nitekim Helîncê'ye gitti ve yaklaşık beş ay sonra savaş Helînce'de tekrar yoğunlaştı. Savaş şehre girmeden önce, son kez Helîncê'de çatışmış ve suikastle ayağından yaralanmıştı. Savaş şehrin dışına çıktıktan sonra yine Helîncê'de ve özellikle yaralandığı yerde savaşmak istiyordu ve öyle de yaptı. Daha önce yaralandığı yerde bu sefer suikastla şehit düştü. Hawar arkadaşın bu hikayesi hepimizi derinden üzmüştü. Her seferinde "Yaralandığım yerde tekrar savaşıcağım" diyor ve kendi küllerinden yeniden doğmak istiyordu. Çünkü hazineler kaybedildikleri yerde aranır...

MİŞTENUR ÇATIŞMASI

Helîncê bırakıldıktan sonra Miştenur tepesine saldırı olacağı'nın farkındaydık. Bayrama iki gün vardı ve vahşi DAİŞ çeteleri bayram namazını Kobanê'de kılacaklarını açıklamışlardı. Miştenur tepesi Kabonê için stratejik bir öneme sahipti. Askeri açıdan taşıdığı stratejik değeri bakımından da bizim için son derece önemliydi. Miştenur'un çetelerin eline geçmesi bizi daha da zorlayabilirdi. Miştenur'un konumu itibariyle şehre oldukça hakim bir özelliği vardı. İlk gece bir yandan mevzileri sağlamlaştırmaya, diğer yandan saldırı ihtimaline karşı dikkatli olmaya çalmıştık. Çünkü saldırı olacağından kesinlikle emindik. Çeteler ilk gece üç defa saldırı girişiminde bulundular. Çeko arkadaş komutasında her üç saldırı da geri püskürtüldü. Çeko arkadaşın kendisi de o gece bir defa saldırıya girmiş ve çetelere büyük darbeler vurarak almak istedikleri yerleri almalarına izin vermemişti. İlk gece çetelerin bütün saldırıları boşa çıkarılmıştı. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte, çeteler bu sefer ağır silahlarla vurmaya başladılar. Tanklar, havanlar, obüsler, doçkalar ve füzelerle Miştenur tepesi yoğun bir saldırıya uğra-

mişti. Bizim grubumuzda dürbünsüz zagros, karnas ve M-992 silahlı vardı. Bu M-992 silahı Bruno silahına benziyordu. Fakat kendisinin orijinal dürbünü üzerindeydi. İlk defa böyle bir silah görmüş bu yüzden yanıma almıştım. Zagrosu da Çeko arkadaş bana vermişti. Çünkü taburdaki her iki zagrosçu da yaralanmıştı.

Miştener’da suikast taktiğine önem verecek, eldeki imkanlarla bir şeyler yapmaya çalışacaktık. O gün biraz sonuç alınmıştı, fakat istenilen düzeyde değildi. Barbar DAIŞ çeteleri yoğun bir şekilde ağır silahlar kullanıyorlar ve bu şekilde sonuç almaya çalışıyorlardı. Sonuç alamayınca da saldırı yoğunluğunu arttırdıkça artırıyorlardı. Gün boyunca ağır silahlar eşliğinde birkaç sızma girişiminde bulunmuşlar, ama hepsinde başarısız olmuşlardı. Gündüz yoğun bir şekilde ağır silahlar kullanmaları, karanlığın çökmesiyle birlikte çatışmaların şiddetinin daha da artacağını habercisiydi. İki gün ve bir gecedir hiç kimse uyumamıştı. Tank ve havan sesleri gittikçe artıyordu. Bu ses yoğunluğunda bile fırsat olsaydı, herkesin deliksiz bir uyku çekeceğinden hiç şüphem yoktu. Ne uyuyacak ne de beş dakika istirahat edecek vakit vardı. Her tarafta büyük bir yoğunluk hakimdi. Çeko arkadaş akşam üzeri karanlık çökmeden önce grup grup gezip arkadaşlarla kısa kısa taplantılar yaparak Miştener’un öneminden bahsediyordu. O gün sesi kısılmıştı. Dün gecedan beri durmadan telsiz üzerinden konuşuyor, nerede bir çatışma varsa müdahale ediyordu. Akşam üzeri ise, kısık sesine rağmen, grup grup dolaşüyor ve arkadaşlara moral vermeye çalışıyordu. Kendisi bizden daha uzun bir süredir uyumamışa benziyordu. Fiziksel açıdan yorgun gözüксе de, moral bakımından hepimizden çok daha iyi görünüyordu.

Çeko arkadaş akşam üzeri yanıma geldiğinde, sesinin kısılmasından dolayı konuşmakta zorlandığına tanık olmuştuk. Fakat o yine de hepimize moral vermeye çalışıyordu. Konuşması hala bugünkü gibi hatırımdadır. Kısa ve özlü konuşmuştu. “Biliyorsunuz, yarın bayram. İki gündür yoğun saldırıyorlar ama bu gece daha da yoğun saldıracaklar. Belki de en yoğun saldırıları bu gece olacak. Amaçları yarın bayram namazını burada kılmak. Ne pahasına olursa olsun, onlara Kobanê’de bayram namazını kıldırmamamız

lazım. Bütün arkadaşların burada fedakarca çatıştığını iyi biliyoruz. Yorulduğunuzu ve uykusuz olduğunuzu da biliyoruz. Bu gece şimdiye kadar yaptığınız fedakarlıktan çok daha büyük bir fedakarlık yapmanız lazım. Hepimiz beraber başaracağız. Buna hepimizin inanması lazım” demişti. Hepimiz bu konuşmasından büyük bir moral almıştık. Hep yanı başımızda, hep içimizde olan bir komutandı ve biz bu durumu görünce moral alıyorduk. Zaten Kobanê Savaşı boyunca bütün arkadaşları ayakta tutan şeylerin başında yoldaşlık ilişkilerinin maneviyatı geliyordu. Komutanlık yapan bir arkadaşın bazen tek beklentimiz etrafına maneviyat yayması oluyordu. Hepimiz bize gerekli olan maneviyatı o anda Çeko arkadaşta buluyorduk ve bundan aldığımız güçle ne pahasına olursa olsun Kobanê’de bu vahşi çetelere bayram namazını kıldırmayacaktık.

Karanlığın çökmesiyle birlikte her tarafta yoğun çatışmalar başlamıştı. Sabaha kadar uzun bir zaman vardı önümüzde. Hepimiz belki de yıllar sonra ilk defa tıpkı çocukluğumuzdaki gibi sabırsızlıkla bir bayram sabahını bekliyorduk. Belki bu sefer sabah olmasını beklememizin nedeni yeni elbiseler ve ayakkabılarımızı giymek değildi. Fakat hepimiz çocukluk günlerimizin duygularını yaşıyorduk. Çocukken sevinçten bayram gününü iple çekip uyuyamıyorduk. Şimdi ise uyumak bir daha asla sevinç yaşamamak anlamına geliyordu. Belki de sadece bizim için değil, tüm Kürdistan çocukları için bu bayram farklı bir heyecana neden oluyordu. Kobanê’nin çocuklarından Suruç’ta tellerin yanı başında bekleyen çocuklara, Amed’in çocuklarından Hewlêr’in çocuklarına, Qamişlo’nun çocuklarından Mahabad’ın çocuklarına kadar ülkenin bütün çocuklarının bu bayramda yaşadığı heyecan bambaşkaydı. Özellikle Kobanê’nin çocuklarının heyecanı bizim heyecanımızın birbirine benzer olduğundan hiç şüphem yoktu. Ülkenin hiçbir yerinde o gün Kobanê’siz bir anın yaşandığını sanmıyorduk.

Karanlığın basmasıyla birlikte akıp giden her an, her saniye, her dakika ve her saat Kobanê ve Miştenur’la dolu geçmişti. O gece başaramazsak, Kobanêli çocukların her bayram koşarak oyun oynamak için geldikleri Miştenur tepesinde, barbar DAİŞ çeteleri bu

bayramda Kobanêli çocukların abileri, ablaları, amcaları, dayıları ve hevalllerinin cenazeleriyle oynayacaklardı. Bu nedenle başarmama gibi bir lüksümüz olmayacaktı. Hepimiz başarmak için kitlenmiştik. Çeteler Kobanê’de bayram namazını kılamayacaklardı! Zaten her bayram Kobanê’ halkı namazını kılıyordu. Bu barbar çetelerin içi boş amaçlar uğruna savaştıklarını sloganlarından da anlayabiliyorduk. Sadece bir bayram namazı kılmak için miydi bu kadar vahşete başvurmaları, bu kadar barbarlık yapmaları, bir şehri yakıp yıkmaya gelmeleri ve bir halkı katletmeye çalışmaları? Onlar kendilerini nasıl kandırırlarsa kandırsınlar, bizler Kobanê çocuklarını asla kandırmayacaktık. O çocuklar ki, onların acı duygularından zevk alan barbarlara karşı, ne pahasına olursa olsun, hevalllerinin sabaha kadar bir an için bile gözlerini kırpmayacaklarını çok iyi biliyorlardı. O gece bizler de bir gerçeğin çok iyi bir farkındaydık: Hepimiz burada şehit düşsek ve Kobanê yakılıp yıkılsa dahi, Kobanêli çocukların bayram sevincini ve heyecanını yaşamaları uğruna Kobanê’de bu barbarlara bayram namazı kılma zevkini tattırmayacaktık ve tattırmadık!

Sabaha kadar şiddetli çatışmalar yaşandı. Çeteler beş ayrı noktadan defalarca saldırdılar. Çeko arkadaşın kendisi akşam beş kez saldırıya girmiş ve her seferinde çeteleri geri püskürtmüştü. Miştenur’da günün ilk ışıklarıyla birlikte gecenin gürültüsü yerini güneşin sessizliğine terk etmişti. Şahadetler yaşanmış ve birçok arkadaşımız yaralanmıştı. Buna rağmen başarmış, barbarlara Kobanê’de namaz kıldırma zevkini tattırmamıştık. Bunun yerine, her yıl olduğu gibi Kobanê’nin gerçek sahipleri sahte olmayan namazlarını kıldılar. Hepimiz sabahın ilk ışıklarıyla birlikte telsiz üzerinden birbirimizin bayramını kutlayıp hayırlara vesile olmasını diledik. Bu bayramın gerçek sahipleri bizlerdik, o barbarlar değil. Burada barbar DAİŞ çetelerinin sahtekarlıklarına vurgu yapmak önemli olacaktır. Çünkü bayram sabahı Miştenur tepesinde bulunan bütün YPG ve YPJ savaşçıları, telsiz üzerinden birbirlerinin bayramlarını kutlarken, bayramın asıl kendileri için var olduğunu söyleyen sahtekar barbarlar, telsiz üzerinden bayram kutlamasını yapmak bir yana, birbirlerine kızıp duruyorlardı. Bu bile kimin gerçek inançlar taşıdığının açık bir göstergesi oluyordu.

Bütün arkadaşlara ağır bir yorgunluk hakimdi. Yine de hepimiz moral açısından iyi durumdaydık. Akşam bazı unsurlar yerlerini bırakmışlar ve bazı arkadaşların şahadetine neden olmuşlardı. Fakat yine de barbarlara o zevki tattırmadığımız için moralimiz yüksekti. Çeteler öğleden önce tekrar saldırmaya başladılar. Dün akşamki başarımız çeteleri çılgına çevirmişti. Bu yüzden Miştenur tepesini ağır silahlarla yoğun bir şekilde vurmaya başladılar. Tepeyi ağır silahlarla vurmaları bir taktik yanıltmaydı. Tank, havan, obüs ve doçka atışları altında tepeye sızmak istiyorlardı. Artık tarz ve taktiklerini az da olsa öğrenmiştik. Bir yeri aldıklarında, ilk iş olarak oraya bir nişancı yerleştiriyorlardı. Bunun için saldırı kollarında karnasçılar vardı. Öğleden sonra birkaç yerden daha saldırıya geçtiler, fakat yine başarısız oldular. Hepimizde hem uykusuzluk hem de ağır silahlar ve mermilerin sesi, gürültüsü ve tozundan kaynaklanan bir yorgunluk vardı. Beş dakikalık bir sessizlik olduğunda, bazı arkadaşların göz kapakları hemen ağırlaşıyordu. Zaman geçtikçe uyku bizim için çok daha çekici olmaya başlıyordu. Gücün sayısı konusunda ciddi bir sıkıntımız vardı. İstirahat için birbirimizi değiştirip dinlenmeyi bir yana bırakalım, şahadet ve yaralanmalar yaşandığında yerlerine takviye yapmak için bile zorlanıyorduk. Diğer yandan barbar DAIŞ çetelerinin hem ağır silahları hem de sayısal üstünlükleri söz konusuydu. Bunların tamamen bilincindeydik, ama yine de son ana kadar direnmemiz gerekiyordu.

Bir zincirin bir halkası kırıldığı zaman, halkalar arasında bir kopukluk yaşanır ve öyle de oldu. Akşam üzeri kendilerini yönetici sanan bazı unsurlar arasında bir kırılma yaşandı ve bu yüzden Miştenur'un güney tarafındaki arkadaşlarla aramıza çeteler girdi. Bunu fırsatı bilen barbar DAIŞ çeteleri, diğer taraftaki arkadaşlarımızı çembere almaya başladılar. Kendini yönetici sanan hain ruhlu bu unsurlara rağmen, arkadaşlar mevzilerini bırakmadılar. Çembere gireceklerini bildikleri halde son mermilerine kadar direndiler ve en sonunda bombalarını kendilerinde patlatarak son nefeslerini verdiler. Bu arkadaşlar arasında bizimle birlikte Amed'den gelen Masiro ve Reşo Amed arkadaşlar da vardı. Her ikisi de he-

nüz o yıl Amed’de gerilla saflarına katılmışlar ve Kobanê’ye geçmek için ısrarla öneride bulunmuşlardı. Örgüte katılımları belki yeni olabilirdi. Fakat eski denilen ve kendilerini yönetici sananlara karşı bir tavır takınmışlar, ihaneti seçmektense direnerek şehit düşmeyi tercih etmişlerdi. Reşo arkadaş sürekli heyecan doluydu, her zaman şakalaşüyor ve gülüyordu. Şakacı bir karakteri vardı. Masiro arkadaş ise, Reşo arkadaşın tersine, pek gülmeyen sessiz bir arkadaştı. İlginçtir, farklı özelliklere sahip olmalarına rağmen her ikisi birbirine çok bağlıydı, bir elmanın iki yarısı gibi birbirinden hiç ayrılmıyordu. Sonuna kadar da ayrılmadılar. Beraber ölüme yürüdüler. Ölüm bile onları ayırmakta başarılı olamamıştı. Her iki arkadaş birbirlerine olan bağlılıklarını şimdi partiye bağlılıklarıyla güçlendirmişlerdi ve artık hiçbir güç bu bağlılıklarına halel getiremezdi.

Miştener’da zorlu ve sancılı saatler başlamıştı. Her şey bir anda olmuştu. İhanete öncülük eden bazı unsurlar kendilerine karşı tavır olan arkadaşları ikna etmeye ve direnme kararlarından vazgeçirip ihanete sürüklemeye çalışıyorlardı. Çeteler mevzi mevzi Miştener’a girmeye başlamıştı. Bu durumda bazıları savaşımadan kaçarken, bazı arkadaşlar da son mermilerine kadar direnip daha sonra şahadete ulaşıyordu. Bazıları ölmek ve ölümleriyle ihaneti kırmak istiyorlardı. Bunlardan bir bölümü şahadete ulaştı. Her şey o kadar karmaşıktı ki, kim nasıl ve nerede şehit düşmüş, kimse net bir şey söyleyemiyordu.

Önder Apo, “Ne pahasına olursa olsun, yapılması gerekenleri yapanlardır asıl komutanlar” der. Ne pahasına olursa olsun, yapılması gerekeni yapan isimsiz kahramanları unutmak kesinlikle mümkün değildir. Bu nedenle o gün orada şahadete ulaşan isimsiz kahramanları bir kez daha anıyoruz.

Çeteler Miştener’un yarısını ele geçirmişlerdi ve bunun kendilerinde yarattığı moralle daha da saldırganlaşıyorlardı. Onların bu saldırılarına karşı Ömer Xanika (Qamişlo) arkadaş da çeteleri durdurmak için saldırıya geçme kararı almıştı. Telsiz üzerinden kendisini bu kararından vazgeçirmeye çalışıyorduk. Yanındaki arkadaşların bombalarını ve yedek şarjörlerini yanına alıp saldırıya

geçmek için beklediği anda, telsiz üzerinden “Tüm yoldaşlara selamımızı söyleyin. Biji serok Apo!” diye haykırdıktan sonra kararlı bir şekilde ve fedaice çetelerin üzerine saldırmış ve barbarların saldırılarını bir nebze de olsa durdurmuştu. Böyle bir hamleyi beklemeyen barbar çeteler şaşkına uğramışlar ve büyük kayıplar vermişlerdi. Daha sonra bu fedai yoldaşın Ömer Xanika (Qamişlo) olduğunu öğrenecektim.

Onun hikayesini dinlediğimde, nasıl bu kadar kararlı bir fedai bir ruh yapısına sahip olduğunu daha iyi anlamıştım. Ömer arkadaş buraya gelmeden önce Qamişlo’daki YPG çalışmalarında yer almıştı. Şahadetinden sonra babası onu şöyle anlatmıştı: “Ömer bir gün gelip bana Kobanê’ye gideceğimni söylemişti. Oradaki savaşa katılmak istiyordu. Ben de ona savaşın burada da var olduğunu belirttim ve buradaki YPG güçlerinde kalmaya devam etmesini istedim. Bu isteğim üzerine Ömer, “Ben Kobanê’ye gitmezsem, Kobanê’deki ateş yüreğimi yakıp küle çevirir” dedi. Buna karşılık ben de yolun açık olsun dedim. Fakat bunu söylerken, o an orada şehid düşeceğini anlamıştım.” Babasının bu sözleri Ömer arkadaşın Kobanê’deki savaşa katılmayı ne kadar yüreктen istediğini ve bundaki kararlılığını gösteriyordu. Ömer arkadaş daha sonra Cezire kantonundan sınırı geçerek Kobanê’ye gelmek için Kuzey’e geçmiş, Türk askerleri burada kendisini yakalayıp bir hafta boyunca işkence yapmışlardı. Buna rağmen kararından vazgeçmeyip Kobanê’ye gelmiş ve böylesi fedaice ve kahramanca bir duruşun sahibi olmuştu.

Çeteler artık Miştenur’un yarısından çoğunu ele geçirmişlerdi. Bazı arkadaşlar direnerek yerlerini ve mevzilerini bırakmak istemiyorlardı. Bazıları ise mermi atmadan kaçtıkları için direnen yoldaşlarımızın birçoğu çembere alınmıştı. Fakat buna rağmen arkadaşlar yerlerini terk etmiyorlardı. Bu kahraman yoldaşlardan biri de Dicle Rojhilat’tı. Sağ tarafımızdaki bütün mevziler düşmüştü, yalnızca onun mevzisinde direniş sürüyordu. Fakat az önce savunma halkasının kırılmasına neden olan yönetimdeki bir unsur, telsiz üzerinden, geri çekilip direnmemesi için Dicle arkadaşı ikna etmeye çalışıyordu. Onun tutumunun ne anlama geldiğini iyi bil-

diği ve az önceki kaçışını gördüğü için, Dicle arkadaş kendisine direneceği yönünde açıklamada bulunuyordu. Bu kişi “Dicle, orayı bırakıp yanımıza gel. Orada daha fazla direnemezsiniz. Gelin şehirde mevzilenelim. Hepsini şehirde öldürelim” dediğinde Dicle arkadaş bunu reddediyor; “Siz gidin, ben gelmeyeceğim. Yerimi asla terk etmeyeceğim. Ben burada ölmek istiyorum” diye karşılık veriyordu.

Dicle arkadaş bir daha telsiz anonslarına cevap vermedi. Miştenur tamamen düştükten sonra, telsiz çağrılarına cevap vermediği için, hepimiz Dicle arkadaşın şehit düştüğünü sanmıştık. Fakat Dicle arkadaş orada başından yaralanmıştı. Burada bir arkadaş daha şehit düşünce, geriye kalan arkadaşlar hem şehit düşen arkadaş hem de Dicle arkadaş alıp gelmişlerdi. Dicle arkadaş o zaman şehit düşmedi. Yaklaşık bir ay sonra yarası iyileşince tekrar cepheye döndü. Şehirdeki çatışmalar esnasında, Mekteba Reş tarafında aynı kararlılık ve fedai ruhuyla çarpışarak şehit düştü. Fakat Miştenur’da sergilediği bu kahramanca tavır tüm arkadaşlara büyük bir moral ve direniş ruhu vermişti. Bu açıdan Miştenur’un direniş çizgisinde Dicle arkadaşın büyük bir rolü vardı.

Miştenur’un neredeyse tamamı düşmüştü. Direnen son birkaç mevzi vardı ve çeteler bu mevzilere yoğun bir şekilde saldırıyordu. Bu sırada Botan’dan geldiğinden beri sürekli bizimle olan Nujiyan Gever yoldaş suikastle başından vuruldu. Bir merminin başına isabet etmesi sonucunda, birden elindeki telsizi ve silahı düştü. O anda yanına gittik. Kendisini hemen oradan çıkarıp hastaneye götürmek istiyorduk. Fakat hem kesintisiz karnas atışları hem de yoğun bir şekilde havan ve obüs atışları vardı. Yine de kendisini alıp götürdük. Hastaneye varmadan şehit düştü. Buban köyüne saldırduğumuz zaman Nujiyan arkadaş ayağından yaralanmıştı. Yarası henüz iyileşmemişti ki, yoğunlaşan çatışmaların daha ilk günü Miştenur’a gelmiş ve şehit düştüğü son güne kadar en fazla fedakarlık gösteren arkadaşlardan olmuştu. Yaralı ayağına rağmen her tarafa koşuyor ve arkadaşlara moral veriyordu. Çok mütevazı ve sıcakkanlı bir arkadaştı. Geldiği ilk günden beri bütün arkadaşlar tarafından hemen sevilmiş, Buban eylemindeki saldırıda kol komutanı olmuş, rolünü çok iyi oynamıştı. Bütün bunlar arkadaşların

kendisine büyük bir saygı duymalarına yol açmıştı. Özellikle yaralı ayağına rağmen Miştenur tepesine gelmesiyle birlikte, hepimiz bu fedakarlığını büyük bir saygıyla karşılamıştık. Şimdi ise ellerimiz arasında şehit düşmüş ve bu durum karşısında onunla Botan'dan gelen arkadaşlar gözyaşlarına hakim olamamışlardı. Her ne kadar moralli görünmeye çalışsak da, bu arkadaşın şehit düşmesini kabullenmediğimiz için hepimiz içten içe derin bir üzüntü duyuyorduk.

Bir arkadaş, bir keresinde bana, "Eğer bir gün Miştenur Tepesi Direnişi yazılacak olursa, Delila Gever arkadaşın ne yaptığı ve nasıl savaştığı mutlaka detaylı şekilre yazılmalı" demişti. Miştenur'daki çatışmaların başladığı ilk gün, Delila arkadaş yanımızdaydı. Daha sonra duyulan ihtiyaç üzerine Miştenur'un güney tarafındaki mevzilere düzenlenmişti. Miştenur'un çetelerin eline geçtiği son ana kadar oradaki mevzilerde kalmış, zor anlarda görev ve sorumluluk üstlenmekten kaçınmamıştı. Çetelerin Miştenur'a girmesiyle birlikte, Delila arkadaşın yanında mevzilenenler kendisini bırakıp kaçarken, o son mermisine kadar direnerek bu ihanete karşı tavrını açıkça göstermiş; tek başına saatlerce mevzide çetelere karşı savaşımaya devam etmişti. Bazı arkadaşlar çembere alındığını öğrenince kendisine telefon açmışlar, o da telefonda kendilerine şunları söylemişti: "Beni çıkarmak için sakın gelmeyin. Artık çok geç. Çeteler beni çembere almışlar. Kadın olduğumu öğrendikleri için beni sağ olarak yakalamak istiyorlar. Ama bunu asla başaramayacaklar. Bütün yoldaşlara selam söyleyin."

Delila arkadaş konuşmasını bitirdikten telefonu kapatmamıştı. Yaklaşık bir iki dakika sonra, sesinden telefonda uzaklaştığı anlaşıyordu. Bombalarıyla çetelerin arasına dalmak için koşup "Biji Serok Apo!" diye haykırarak, bombalarını kendisiyle birlikte çetelerde patlatmıştı. Telefonu açık olduğundan, arkadaşlar telefonda çetelerin konuşmalarını da dinlemişlerdi. Çete Emiri "Neden sağ ele geçiremediniz?" diye kızdığında, çetelerden biri "Nasıl ele geçirelim? Teslim olmuyordu. Baksana, dört kardeşimizi öldürdü" diye cevap vermişti. Kürdistan'daki direniş tarihinde Kürt kadınlarının düşmana teslim olmamak için kedilerini uçurumlardan attıkları herkes tarafından iyi bilinir. Besê'den Zarife'ye, Beritan'dan

Zilan'a kadar süregelen bu geleneğin son temsilcisi olan Delila arkadaş da kendini düşmanın içinde patlatarak, Kürt kadınının teslim olmayacağını barbarlara karşı çok çarpıcı bir şekilde öğretmişti. Bizim belki Besé'yi, Zarife'yi, Beritan'ı ve Zilan'ı görme imkanımız olmamıştı. Fakat onlardaki engin direniş ruhunu ve kararlılığı o gün Delila arkadaş bize çok net bir şekilde göstermişti.

Miştenur tepesi artık tamamen barbar DAİŞ çetelerinin eline geçmişti. Bu durum çetelere askeri açıdan ciddi bir avantaj sağlayacaktı. Miştenur konumu itibariyle Kobanê şehrine hakim bir yapıya sahipti. Böylece çeteler tanklarını, havanlarını ve obüslerini, kısacası ellerindeki tüm ağır silahları buraya konumlandırıp şehri yoğun bir şekilde vurabilirlerdi. Nitekim öyle yapacaklardı. Miştenur çetelerin eline geçtiğinde, bir arkadaş, Bahoz Amed arkadaşın bir sözünü hatırlattı. Bahoz arkadaş, "Eğer Miştenur düşerse durumumuz çok ciddileşir" demişti. Miştenur düşmüş ve bu durum bizim için ciddi bir dezavantaj olmuştu. Savaş artık şehre girecekti. Bunun için artık işimizin çok daha zor olacağını biliyorduk. Her şeye rağmen yine de direniş var olacaktı. Zaten başka türlü asla düşünülemezdi.

Şehrin doğu tarafında Helîncé'den gelen kısımda Cudi Amed ve Dilgeş arkadaşlar şahsında müthiş bir direniş yaşanmıştı. Dilgeş arkadaş üç gece boyunca her akşam onlarca çeteyi termalinin de yardımıyla öldürmüştü. Kırktan fazla çetenin cenazesi önündeki ovada yatıyordu. Fakat Miştenur'un düşmesiyle birlikte onlar da zorlanmıştı. Çeteler onların bulunduğu cepheyi yukarıdan aşağıya doğru ağır silahlarla yoğun bir şekilde vurmaya sürdürüyorlardı. Bu durum karşısında onlar da çok zor duruma düşmüşlerdi. Şehit düşenler ve yaralılar vardı. Herkesin morali zayıflamıştı. Fakat yine de direniş devam ediyordu. Çünkü eğer bir destan yazılacaksa, bu ancak direnmekle olabilirdi. Destanlar aynı zamanda direniş tarihlerinin destanıydı. İçinde direnişlerin olmadığı destanlara yer yoktu; bizim tarihimiz destanlar ve direnişlerle dolu bir tarihti. Her ne kadar geçmiş tarihteki gibi burada da karşımıza yine ihanet olgusu çıksa da, bizim tarihimiz de kesinlikle direnişle ya-

zılacaktı. Ya direnerek tarihi yeniden yazacak ya da tarih karşısında utanç içinde yaşayacaktık. Ancak bu halkın evlatları tarih yazmakta sonuna kadar kararlı davranacaklardı.

Şehit Zinar

TANRIÇA ARİN'İN EKTİĞİ UMUT TOHUMLARI

Mezopotamya'nın kadim toprakları kucağında büyüttüğü insanlık için ana olmuş, insanlık adına büyük yaşam tohumları ekmiş ve yeşeren bu tohumlar zamanla insanlığın özgür yaşam kaynağına dönüşmüştür. "Tarih günümüzde gizli, biz de tarihin başlangıcında gizliyiz" diyen Önder APO, bu tespitiyle günümüzde de tarihin şimdi, şimdinin ise tarih olduğunu ortaya koymuştur. Tarih yazmaya alışkın olan bu topraklar, önümüzdeki dönemlerde de aynı şeyi yapmaya devam edecektir. Tıpkı Arin Mirkan yoldaşın 21. yüzyılın tanrıçılığının destanını yazması gibi! Bu topraklar nasıl insanlık için yaşam tohumları ekmişse, Tanrıça Arin de Kobanê'ye umut tohumları saçmış; onun saçtığı bu tohumlar yeşermiş ve Kobanê'nin her direnişçisi için bir umut ışığı olmuştur. Tanrıça Arin'in ektiği umut tohumları ülkemizin her tarafında, özellikle Kobanê'de 'bitmeyen umutlar' haline gelecekti.

Herkesin moralinin düştüğü ve panik halinde olduğu bir anda, bizim için yeni bir ışık ve moral kaynağı olarak tarih sahnesine çıkan Tanrıça Arin, eylemiyle Kobanê'nin her tarafını inletip aydınlatmıştı. Cepheden cepheye, mevziden mevziye, kulaktan kulağa yayılacaktı sergilediği büyük kahramanlık. Eylemini ilk duyduğumda heyecanlanmış, ama yüzünü hatırlayamamıştım. Daha sonra resimlerini gördüğümde, kendisini daha önce bir defa doğu cephesinde gördüğümü hatırladım. Bende bıraktığı ilk izlenim, sürekli gülmesi olmuştu. Yüzünde biriken o gülücüklerin Kobanê'nin moral kaynağı olacağı daha o zamandan belliydi. PKK denince akla ilk gelen, fedailik ve kahramanlık çizgisidir. Fedailik ve kahramanlığın sembolü olan Tanrıça Arin, Kobanê'nin tüm çocukları için umut ışığı olmuştu. Bundan sonra ülkemın yeni doğan bütün kız çocukları artık birer Tanrıça Arin olacaktı. Arin yoldaş ülkemın çocuklarının daha özgür yarınlarda doğmaları için kendini feda edecek ve tanrıçamız haline gelecekti. Artık Kobanê her yeni doğan her kız çocuğu Arin adını alacak ve onun ektiği özgürlük tohumlarıyla büyüyecekti. Yeni miladın ismi Tanrıça Arin olacaktı. Takvimler Tanrıça Arin'i gösterecek; saatler Arin, dakikalar Mirkan zamanını işaret edecekti. İnsanlık tarihinde yeni bir sayfa açılacak, insanlık tarihi Arin'den önce ve Arin'den sonra diye ikiye ayrılacaktı. Yeni bir gün doğacak ve insanlık Tanrıça Arin'le birlikte doğan yeni günün ışıklarıyla aydınlanacaktı. Artık hepimiz Kobanê'de Tanrıça Arin öncesi ve Tanrıça Arin sonrasının aynı olmayacağını biliyorduk.

Arin yoldaşın yaptığı bu kutsal eylemle birlikte, Kobanê Direnişinde yeni bir sayfa açılacaktı. Çeteler ilk kez şehre girdiklerindeki ruh halleri ve psikolojileri Tanrıça Arin'in eylemiyle değişmişti. Barbar DAİŞ çetelerinin Miştenur'u almalarından sonra, hemen hemen herkes, "Acaba Kobanê düşer mi?" demekten kendini alamamıştı. Hatta savaş şehre girdiği esnada, Tanrıça Arin gibi bazı yoldaşların kendileri için fedai eylem yelekleri hazırladıklarını bizzat şahit oldum. Kobanê düşecek olursa, kendilerini patlatıp barbar DAİŞ çetelerini kendi kanlarında boğacaklardı. Birkaç arkadaşın fedai eylemi yapmak için öneride bulunduğunu biliyorduk.

Herkes Kobanê'nin 21. yüzyılın en barbar sürülerinin eline geçmesi için bir arayış içerisindeydi. Şüphesiz en büyük arayış içerisinde olanlardan biri de Tanrıça Arin'di. Biz geride kalanlar, sorumluluk ve görevlerimizin Tanrıça Arin'den sonra daha da ağırlaşmış ve fazlalaştığını biliyorduk. Tanrıça Arin'in bizlere bıraktığı mirasa sahip çıkma sorumluluğumuz vardı. O yüce devrimci kadının bıraktığı miras temelinde direniş daha da büyüyecekti. Tıpkı Beritan ve Zilan'ların ardından direniş çizgisinin daha da büyümesinde olduğu gibi! Direnmek yaşamının diğer adıysa, Tanrıça Arin Kobanê'nin yeni adı olacaktı. Böylelikle halkımızın ve yoldaşlarımızın yarınlara dönük yaşam sevinci daha da artacaktı. PKK Hareketi yaşamı uğruna ölecek kadar çok seven insanların hareketi oluyordu. Tanrıça Arin, Kobanê'de PKK çizgisinin ölümsüz bir sembolü olacak, sırf Kobanê'de yaşananların anlam kazanması için can verecek ve Kobanê'yi halkımız için yaşanılır kılacaktı. Kanla sulanmış kutsal Kürdistan topraklarında yaşamı anlamlı kılmak için, gerekirse Tanrıça Arin'in ektiği özgürlük tohumları bir kez daha kanla sulanıp yeşertilecekti. Bize kalan ise, onunla aynı mücadele alanında yer almak şerefine sahip olmak ve onunla aynı havayı soluma onuruna erişmektir.

Şehit Asmin

ŞEHİR SAVAŞI

Miştenur'un düşmesiyle birlikte savaş şehre girmiş oldu. Özellikle Kobanê'nin doğu tarafından gelen çeteler bir an önce Mürşitpınar sınır kapısını almak istiyorlardı. Çatışmaların şehre girmesiyle birlikte ev ev, sokak sokak direniş başlamıştı. Barbar DAİŞ çeteleri Kobanê'nin doğu ve güney taraflarından şehrin bir kısmına girerken, batı tarafından henüz böyle bir durum yaşanmamıştı. Şehir Savaşı bitene kadar da Doğu Cephesinden şehre giremeyeceklerdi. Biz ilk başlarda Miştenur'un hemen yamacında, Çilûheşt yolunun yukarısında mevzilenmiştik. Düşman özellikle tanklarını orada konumlandırmıştı. Yoğun bir şekilde tanklar, havanlar, obüsler ve 57'liklerle şehri vuruyorlardı. Miştenur'un birkaç noktasına yerleştirdikleri havanlar ve obüslerle şehrin her tarafını dövüyorlardı. Barbarlıklarının dehşetini kanıtlamak istiyorlarmış gibi, şehri yaşanamaz hale getirip tamamen yıkmak isityorlardı. Şehre yoğun bir ağır silah atışı vardı. Bu da yetmiyormuş gibi yer yer patlayıcı yüklü arabaları infilat ettirerek şehri yakıp yakmayla hedefliyorlardı. Çatışmalar gittikçe yoğunlaşıyor ve yoğun

çatışmaların yaşandığı yerlerde bulunan evler tamamen kullanılmaz hale getiriliyordu.

Savaşın şehre girmesiyle birlikte artık suikaste daha fazla önem verilmeye çalışılıyordu. Çeko arkadaş, bir ara bana, “Bundan sonra şehirdeki savaş suikast ve sabotaj savaşı olacak” demişti. Aslında sabotaj ve suikast taktığının bundan sonra daha yoğun bir şekilde uygulanması gerektiğine vurgu yapmıştı. Suikast ve sabotaja önem verileceğini söylüyordu. Fakat Çeko arkadaş şehir çatışmalarının üçüncü günü Çilûheşt yolunun yukarısında yaralandı. Bir akşam çeteler çok yoğun bir şekilde saldırdılar. Noktalarımızda şehit düşen ve yaralanan arkadaşlar vardı. Çeko arkadaş takviye için gitmek isterken ilk başta kendisi de yoğun bir çatışmaya giriyor, yaralı ve şehit arkadaşların yanına ulaştıktan kısa bir süre sonra kendisi de ayağından yaralanıyordu. Telsiz üzerinden yapılan muhabere sonucunda yaralı olduğunu haber alınca, ilk başta hepimiz çok korktuk ve yarasının ağır olduğunu sandık. Daha sonra yanına gittiğimizde ayağından yaralandığını görünce biraz rahatlamıştık. Fakat yine de hepimiz üzüntü içerisindeydik. O yaralı haliyle bile kendisi hepimize moral veriyordu.

Daha sonra tedavi için Kuzey’e gitmesi gerekecekti. Bunun için beni çağırdı ve bazı eşyalarını bana teslim ettikten sonra moralsiz olduğumu görünce, “Merak etme, geri geleceğim; ben gelene kadar kendine dikkat et” demişti. Çeko arkadaşın yaralanması özellikle taburumuzun moralini biraz bozmuştu. Çünkü hepimiz başından beri onunla hareket ediyorduk ve taburumuzdaki tüm arkadaşlar kendisini hem seviyor hem de büyük bir saygı duyuyorlardı. Çeko arkadaş yaralandıktan bir iki gün sonra taburumuz artık yavaş yavaş dağılmaya başladı. Hem yaşanan şahadetler ve yaralanmalar, hem de birçok arkadaşın ihtiyaç temelinde farklı cephelere düzenlenmiş olması taburumuzu kısa sürede dağıttı.

Miştener’un yamacındaki evlerde yoğun çatışmalar yaşanıyordu. Burada da birçok arkadaş şahadete ulaşmıştı. Bunlardan biri de Seyit Amed arkadaş. Özü ve sözü bir, yüreği altın gibi bir arkadaşımızdı. Kobanê’ye gelmeden önce evlenmişti ve bir çocuğu vardı. Rojava’da ve özellikle Kobanê’de Kürt halkına karşı yapılan saldırılar karşısında çok etkilenmiş ve katılım kararı almıştı. Birkaç

ay önce her şeyini, hatta yeni doğan bebeğini bile geride bırakıp Kobanê'deki direnişe katılmıştı. Bir keresinde, "Televizyon karşısında Kürt halkına yapılan katliamları izlerken yüreğim sızlıyordu. Ben de vicdanımın sesini dinleyip katılma kararı aldım" demişti. Çok sevecen, sıcakkanlı ve çok alçakgönüllü bir kişiliği vardı. Taburumuzun moral ve neşe kaynağıydı. Yürekten gülmesiyle ortama neşe katıyordu. Daha önce askerlik yapmasından dolayı yeni katılan diğer arkadaşlara göre daha iyi bir askeri tecrübesi de vardı.

Bir ara Miştenur'un güneyinden gelen bir tank arkadaşları yoğun bir şekilde vurmaya başlamıştı. Bunun üzerine Seyit arkadaş aceleyle B-7 ve roketlerini alıp tankın önüne koşmuş, bir B-7 roketi fırlatmıştı. Acele ettiği için hem iyi mevzi almamış, hem de attığı B-7 roketi tanka tam isabet etmemişti. İkinci bir B-7 roketi atmaya hazırlanırken, tankı kullanan çete kendisini fark edip atış etmişti. Tank mermisinin vurduğu yerde bir panik havası olunca hemen oraya koştuk. Buraya vardığımız esnada Seyit arkadaşın cansız bedeninin yerde yattığını gördük. İki ayağı ve bir eli parçalanmıştı. Onu öyle görünce hepimizin yüreğine büyük bir acı saplanmıştı. En zor anlarımızda bize neşe kaynağı olan bir yoldaşımızı ve en önemlisi de 'neşemizi' kaybetmiştik. Böylece hepimizin yüreğindeki acılara büyük bir acı daha eklenmişti. Yeni doğmuş çocuklar için özgür yarınlı yaratmak ve onlara daha özgür yarınlı bırakmak için Kobanê'ye gelmişti. Şimdi de bugüne kadar hiç özgür doğmamış bebeklere daha güzel ve daha özgür bir dünya bırakmak adına şahadete ulaşmıştı.

Orada diğer bazı arkadaşların şehit düşmesiyle birlikte cephede bazı boşluklar oluşmuştu. Rêber Dizê arkadaş Botan'dan gelince savaş artık şehre girmişti. Rêber arkadaş oradaki cepheye cephe komutanı olarak gelmişti. Kendisini 2012 yılında tanımıştım. Fakat daha tanışmadan önce de savaşçılığı ve cesareti konusundaki ününü birçok kez duymuştum. 2012 yılında Kuzey gruplarının hazırlık aşamasında tanışmıştık. Kendisi Botan grubundaydı. Daha sonra Besta'da bir kez daha görüşmüştük. Onu Kobanê'de ilk gördüğümde varlığından büyük bir moral almıştım. Onun gibi sa-

vaşçı, cesur ve tecrübeli bir komutanın gelişi hepimizi sevindirmişti. Kendisini ilk gördüğümde her zamanki güler yüzüyle konuşuyor ve heyecanını gizleyemiyordu. Botan'dan Kobanê'ye gelmek için oldukça ısrar etmişti ve istediğini elde ettiği için de çok mutlu ve heyecanlı olduğu görünüyordu. Rêber arkadaşına, "Buradaki savaş dağdaki savaş gibi değil" dediğimde gülererek, "Merak etme sen, tecrübemiz var" demişti. O an belki de oradaki en tecrübeli arkadaşlardan biri olduğunu iyi bildiğim halde, yine de böyle bir şey söyleme gereği duymuştum. Çünkü heyecanına ve sıcakkanlığına hakim olamayıp tedbirsiz davranabilirdi.

Tüm bunları düşünürken, onu gördüğüm bu ilk anın aslında son an olacağını aklımın ucundan bile geçirmemiştım. Yıllarca birbirimize hasret kaldığımız yoldaşlarımızı böylesi zor anlarda görmek bize büyük bir moral verse de, onları sonsuza dek bir daha göremeyeceğimiz bir türlü aklımıza gelmiyordu. Rêber arkadaş geldiğinde, ben o cepheden çıkıp karargaha gidecektim. Çünkü yeni bir suikast birimi oluşturulacak ve ben de bu birimde yer alacaktım. O görüşmemizin son görüşmemiz olacağını bilmeyerek kendisinden ayrıldım. Üç gün sonra Rêber arkadaşın şahadet haberini aldığım da, tarif edilemez üzüntüler içine girmiştım. Şimdiye kadar katıldığı her eylemde saldırıda yer almasına rağmen, kendisine hiçbir şey olmamıştı. Zap ve Botan'da yapılan birçok eylemde saldırıda yer almış ve çok önemli görev ve sorumluluklar üstlenmişti. Fakat burada şahadete ulaşması hepimizde derin bir üzüntü yaratmıştı.

Rêber arkadaş o cepheye gittikten sonra, Botan'dan gelen ve kendisini tanıyan birkaç arkadaş yanına gitmişti. Bunlardan biri de Kurtay Koçer arkadaştı. Daha sonra onun da şahadet haberini duyunca çok üzölmüştüm. Kurpingar, Helincê ve Miştênur çatışmalarında birlikte savaşmıştık ve aynı taburda yer alıyorduk. 2011 yılından beri tanışıyoruz. Zaten ilk görüştüğümüzde ikimiz de çok mutlu olmuştuk. O da Botan'dan gelmişti ve Kobanê'de birçok zorlu görev üstlenmişti. Kurtay arkadaş Rêber arkadaşına orada gördüğünde büyük çok mutluluk yaşamış ve Rêber arkadaşla birlikte şahadete ulaşmıştı. Ölüm bile birbirine bağılı bu iki arkadaşını ayıramamıştı.

O cephede büyük bir kahramanlıkla şahadete ulaşan diğer bir arkadaş da Kemal Qoser arkadaşı. 2010 yılında Botan'dan gerilla saflarına katılmıştı. 2012 yılında Botan'da kendisiyle tanıştığımızda uzun uzadıya konuşmuştuk. Özgürlük Hareketine katılmadan önce özgür basın faaliyetlerinde yer almış ve iki yıl boyunca Özgür Halk Dergisinde görev yapmıştı. Bundan dolayı ortak tanıdığımız birçok arkadaş çıkmış, dolayısıyla yaptığımız konuşma uzadıkça uzamıştı. Daha sonra Kobanê'de karşılaştığımızda gülerek birbirimize sarılmış, "Konuşmamızı nerede bırakmıştık" dedikten sonra kaldığımız yerden devam etmiştik. Miştenur çatışmasında beraberdik. Daha sonra birkaç gün daha birlikte kalmıştık ve ayrıldığımızda bir daha birbirimizi hiç göremeyeceğimizi ikimiz de biliyorduk. Şahadet haberini alınca, "Keşke kendisine son bir kez sım-sıkı sarılsaydım" demiştim.

Şehir savaşının başlamasıyla birlikte çeteler her taraftan yoğun saldırılarına devam etmişler ve bu sefer de patlayıcı yüklü arabaları sıklıkla patlatmaya başlamışlardı. Hemen hemen her gün Kobanê'ye yeni takviye güç geliyordu. Yeni gelen bazı arkadaşlar çok kısa bir süre içinde şehit düşüyorlardı. Şehir savaşına ilişkin tecrübe eksikliğinin bunda payı büyüktü. Çünkü birçok arkadaş yeniydi. Şehir savaşı tecrübesi bir yana, doğru düzgün bir savaş tecrübeleri bile yoktu. Savaş tecrübesi olan arkadaşların da şehir savaşı deneyimleri oldukça sınırlıydı. Buna karşılık barbar DAİŞ daha önce birçok şehir savaşında yer almış çok sayıda çeteyi özellikle Kobanê'ye getirmişti. Bu açıdan şehir savaşında ilk başlarda küçümsenmeyecek zorluklar yaşadık.

Bu zorlukları aşmak için Halep'ten bir grup arkadaş Kobanê'ye gelmişti. Bu arkadaşlardan bazıları Serekaniye'deki şehir çatışmalarında da yer almış ve daha sonra Halep'e gitmişlerdi. Halep'te yürütülen savaş başından beri şehrin içindeydi ve bu da Halep grubundan gelen arkadaşların bu savaşlarda ciddi tecrübe edinmelerine neden olmuştu. Agir, Renas, Hamza, Xemgin, Cudi ve Piling arkadaşlar Halep'ten gelmişler, Kobanê'de yürütülen savaşın en zor alanlarında görev ve sorumluluk üstlenmişler, savaşın kazanılmasında büyük pay sahibi olmuşlardı. Halep'te edindikleri

şehir savaşı tecrübesini Kobanê Savaşındaki yoldaşlarına da öğretmek için ellerinden gelen her şeyi fazlasıyla yapmışlardı. Bu arkadaşlar Kobanê’de de bir savunma hattının oluşmasına büyük katkı sağlayan arkadaşlardı.

Savaşın şehre girmesiyle birlikte Cudi ve Dilgeş arkadaşlar Doğu Cehpesinde, Kendal Efrin arkadaş da Güney Cehpesinde yer almıştı. Savaşın en çok yoğunlaştığı cephelerden biri Sukul Hal Cephesiydi ve çeteler burada yoğun bir şekilde saldırarak Mürşitpınar sınır kapısını ele geçirmek istiyorlardı. Bu kapıyı almaları Kobanê’yi almaları anlamına gelecekti. Bu açıdan Halep’ten gelen bu tecrübeli yoldaşların birçoğu Sukul Hal Cephesine gittiler ve o cephedeki savaşın sonucunu belirlemede büyük pay sahibi oldular. Kobanê Savaşında yer alan birçok arkadaş onların tecrübesi sayesinde birçok yeni tarz ve taktik öğrendi dersek, bu çok yerinde bir tespit olacaktır. Savaşta tecrübenin ne kadar önemli bir faktör olduğunu hepimiz yaşayarak öğrendik. Bize bunları öğretenlerin başında ise, şüphesiz Halep grubu geliyordu. Halep grubunun şehir savaşına katkısı unutulmaması gereken faktörlerden biridir.

ŞEHİRDE SUİKAST

Suikast eğitimlerimizde sık sık vurguladığımız bazı kavramlardan biri de şehirde suikast bölümüydü. Özellikle Devrimci Halk Savaşının gündemimize girmesinden bu yana, bu husus çok daha sık vurgulanmaya başlamıştı. Hem bir suikastçinin şehirde özel hedefler seçerek tek başına eylem yapması, hem de şehirdeki savaşta süregelen çatışmalarda nişancı suikast taktiğini uygulaması gibi hususlar sıkça tartıştığımız konuların başında gelmekteydi. Bu konuda Rojava’da belli bir tecrübe edinmiştik. 2012-2013 yılı kışında Serêkaniye’deki şehir savaşında bazı nişancı yoldaşların suikast taktiğini düşman üzerinde etkili bir şekilde uygulaması, Serekaniye Savaşının kazanılmasına büyük katkı sunmuştu. Bu açıdan bakıldığında, geçmiş pratiğimizde oluşan tecrübenin Kobanê’de çoktan hayata geçirilmesi gerektiği açıkça görülüyordu. Çünkü suikast taktiği savaş tarihinde sıkça uygulanan bir yöntem olmuştur. Uzun tarih yolculuğundan günümüze kadar birçok önemli ve özel şahsiyet bu taktikle öldürülmüş ve böylece dengeler bir anda alt üst edilmiştir. Bu taktiğin savaşta dengeleleri alt üst eden bir taktik olduğu birçok kimse tarafından kabul edilmektedir.

Bizim savaş tarihimizde de birçok suikast eylemi yapılmış olmasına karşılık, bu taktiğe karşı hala bir güvenin olmaması bir neden sorusunu akla getirmektedir. Ya da yeterli ölçüde önem verilmemesi de denilebilir. Bu açıdan bakıldığında, şehirde suikast taktiğinin uygulanması iki yöntemle mümkün olabilir: Birinci yöntem, bir kişinin (Bu bir suikastçı ya da tetikçi olabilir) şehirde tek başına özel bir hedefe karşı dengeleri değiştirmek adına suikast eylemine başvurmasıdır. Bu yöntemde dikkat edilmesi gereken en önemli husus, eylemi başarıyla gerçekleştirmek ve arkada hiçbir iz bırakmadan kolayca ortadan kaybolarak ele geçmemektir. Bu konu şehirde suikast bölümünde önemle üzerinde durulan yöntemlerden biridir. Daha fazla yetenek ve daha fazla yetkinlik gerekir. Bizim mücadele tarihimizde uygulanması için üzerinde önemle durulan bir taktiktir. Suikast sadece ateşli silahlarla uygulanacak diye bir mutlaklık yoktur. Zaten suikast taktiğine bir bütün olarak bakıldığında, sürekli değişim ve dönüşüm içerisinde olduğu açıkça görülecektir. Bir defa uygulanan yöntemin aynı mekan ve zaman içinde ikinci kez uygulanması mümkün veya doğru olmayabilir.

Şehirde suikast taktiğinin uygulanmasında ikinci yöntem ise, iki ordunun ya da silahlı grupların karşılıklı olarak birbiriyle yürüttükleri savaşta uyguladıkları suikast taktiğidir. Şehir savaşında suikast taktiğini hangi güç daha başarılı bir şekilde uygularsa, kendi lehine büyük avantaj sağlayacaktır. Nitekim Kobanê'deki şehir savaşında üzerinde durmamız gereken yöntem, şehirde suikast taktiğinin bu ikinci yöntemi idi. Bu durum özellikle 20. yüzyıldan sonra gelişen savaşlarda sıkça başvurulmuş bir taktiktir. Bu nedenle büyük önem arz eder. Savaş tarihinde bazı şehir savaşlarının kaderini değiştiren de yine suikast taktiği olmuştur. Kobanê'de bu eksende kendimizi biraz geç örgütledik diyebilirim. Bu açıdan da bunun dezavantajlarını çok yaşadık. Biraz geç de olsa, bu dezavantajı avantaja çevirmekte kararlıydık.

Suikast eğitimi gördüğümüzde altı sıkça çizilip vurgu yapılan bir nokta da psikolojiydi. Bu taktiği uygulamak için hem sağlam bir psikoloji gerekiyordu, hem de suikast taktiği size karşı uygulandığında psikolojik açıdan üzerinizde kesinlikle olumsuz bir etki

yaratmamalıydı. Bu iki konu dışında, yaptığımız ve bize karşı geliştirilen suikast eylemlerinin psikolojik etkilerini de iyi analiz etmemiz gerekir. Doğru teşhis olmadan doğru tedavi olamayacağı için, yanlış teşhisle ölüme de neden olabilirsiniz. Sonuç düşmanınız değil, sizin ölümünüz olabilir. Zaten suikast taktiğiyle en çok da psikolojik açıdan üstünlük sağlama hedeflenir. Burada yaratılmak istenen şey, korku psikolojisini harekete geçirmektir ve böylece bir adım öne geçilir. Daha önce Helîncê’de elinden yaralanan kadın arkadaştan söz etmiştim. Orada amaçlanan, bu arkadaşı şehit düşürmek değildi. Arkadaşı elinden yaralayarak, yanındakiler korku atmosferine sokulmak istenmişti. Oysa gerçekten eğer atışı yapan çete, suikastin anlam ve önemiyle birlikte psikolojik etkilerini bilmeseydi, ele atış yapıp yaralamak yerine öldürmeyi esas alırdı. Zaten eğer isteseydi, arkadaşımızı öldürmek için de atış yapabilirdi. Öyle yapmayıp elinden yaralayarak, yanındaki arkadaşlarına mesaj vermek istiyordu.

Bazen savaş meydanında öldürmek için değil, yaralamak için ateş edebilirsiniz. Yaralı bir insanla uğraşmanın ölü bir insanla uğraşmaktan çok daha zor olduğunu unutmamak gerekir. Örneğin önce bilinçli olarak düşman güçlerden birini yaralarsınız; daha sonra bu yaralıyı almaya gelenleri de yaraladığınızda, bu sefer hepsini birlikte öldürebilirsiniz. Bu durumda bir kişi öldürmek yerine, birden çok kişi öldürebilirsiniz. Burada iyi bilinmesi gereken şey, düşmanın nasıl bir psikolojiye sahip olduğudur. Kobanê Savaşında birçok arkadaşımızın ayağından suikastle yaralanmasının temel nedenlerinden biri de buydu. Barbar çeteler ne pahasına olursa olsun kendi yaralı arkadaşlarımızı bırakmayacağımızı bildiklerinden önce bir arkadaşı yaralıyorlar, daha sonra onu almaya giden arkadaşları da şehit düşürmeyi hedefliyorlardı. Şöyle bir örnek vermek yerinde olacaktır: Sukul Hal Cephesindeyken, çeteler cephe komutanımız olan arkadaşı suikastle altı farklı yerinden vurmuşlar, ama arkadaş şehit düşmemişti. Suikastçi öldürücü yerlere ateş etmeyerek, onu bulmaya gidecek olan arkadaşları da şehit düşürmeyi hedeflemişti.

Psikolojik açıdan baktığımızda, burnumuzun dibinden bir mermi geçtiğinde hemen ya savunma psikojisine gireriz ya da karşımızda bir suikastçinin konumlandığını düşünerek hareket alanımızı kısıtlarız. Nereden ve kimden geldiğini bilmediğiniz bir mermiye karşı nasıl mevzi alabilirsiniz? Mevzi aldık diyelim, nereye ve kime ateş edeceğiz? Her an bir yerlerden bir merminin gelebileceği psikolojisi hiç de rahatsızlık yaratmayan bir psikoloji değildir. Gelecek merminin normal bir mermi olmayacağını ve bu merminin isabet oranının oldukça yüksek olacağını bilmek kişide rahatsız eden bir ruh hali yaratır. Savaş meydanında kalan birçok insan, tarama yapılarak atış yapan silahtan çok, tek tek ateş eden silahtan kendisini korumaya çalışır. Tarama yapan kimse soğukkanlı bir psikolojiye sahip değildir. Üstelik taramada isabet oranı daha düşüktür. Diğer yandan eğer tek tek atış yapılıyorsa, o zaman bu atış soğukkanlıca ve nişan alınarak yapılan bir atıştır ki, bu durum atışın isabet oranını yükseltir. Bu temelde bakıldığında, Kobanê Savaşında çetelerin nişancılarının önceden bu konuda tecrübeli oldukları görülmüyordu.

Bir başka konu da, suikastin askeri açıdan ne kadar ciddi bir önem arz ettiğidir. Bir taktiğin nerede ve ne zaman kullanılacağı oldukça önemlidir. Yapılan bir eylem belirli bir taktikle yapılabilir. Örneğin bir şehirde tek bir eylem yapılacaksa, bu eylemin tek başına sabotaj, suikast, sızma veya baskınla başarıya ulaşma ihtimali yüksek olabilir. Yapılan eylem konuma ve zamana göre sabotaj da, sızma da olabilir. Başka bir açıdan bakarsak, bir savaş yürütülüyor ve başarıya ulaştırılması hedefleniyorsa, bu savaşı tek bir taktikle başarıya ulaştırmak biraz daha zorlaşabilir. Bütün taktikleri (sabotaj, sızma, suikast, baskın, pusu vb) bir arada ne kadar başarılı şekilde kullanırsanız, savaşı kazanma ihtimaliniz de o kadar yüksektir. Taktikler zaman, mekan ve koşullara göre belirlendiğinden, her taktiğin her yerde kullanılması söz konusu olmayabilir. Bazı yerler pusu için, bazı yerler de sabotaj için uygun olabilir. Fakat şehir söz konusu olduğunda, kullanılan en etkili taktiklerin başında suikast gelir. Şehir savaşı bir tür suikast savaşıdır. İkinci Dünya Savaşı sırasında Alman ordusuyla Sovyet Kızıl Ordusu arasında Rusya'nın

Stalingrad şehrinde yaşanan savaşta suikast taktığının etkili bir şekilde kullanılmasının savaşın kaderini nasıl değiştirdiği herkesçe çok iyi bilinen bir olaydır. Kobanê Savaşından sonra, hem çetelerin hem de Herdem Rojhilat arkadaş başta olmak üzere diğer bazı arkadaşlarımızın bu taktiği etkili bir şekilde kullandıklarına tanık olan birçok arkadaşımız artık şunu söylüyorlardı: Şehir savaşı suikast savaşıdır.

Her ne kadar şehir savaşının suikast savaşı olduğu söylene de, daha önce belirttiğimiz gibi, bir savaşın tek bir taktik üzerinden başarıya ulaşma ihtimali diğer taktikleri iç içe kullanarak ulaşma ihtimalinden daha düşüktür. Bir taktik sürekli kullanıldığı zaman, karşı taraf hemen tedbir alır. Alınan tedbirler taktiğin başarıya ulaşma ihtimalini düşürebilir. Aynı durum suikast için de geçerlidir. Eğer suikast yönteminde çeşitliliğe gidilemezse, bir noktadan sonra tıkanma yaşanabilir. Bu bakımdan suikasti diğer taktiklerle (sabotaj, sızma, pusu, baskın vb) bütünleştirmek, özellikle şehir savaşı söz konusu olduğunda daha da önem kazanır. Bazen sağ gösterip sol vurmak düşmanı şoke edebilir. Mesela bir sızma eylemi yapılacaksa, bir nişancının birkaç dakikada bir düşman mevzilerine isabetli bir atış yapması düşmanın hareketliliğini bozar ve yoğunlaşmasının suikast tedbirine yönelmesine neden olur. Bu sırada da sızma yapılarak sağ gösterip solla düşmanı vurabiliriz.

Kobanê’de sadece etkili suikast yapmak tek başına yetmiyordu. Suikast diğer taktiklerle bütünleştikçe daha da sonuç alıcı oluyordu. Bu konudaki bütünlük en iyi sabotaj taktiğiyle sağlanabiliyordu. Özellikle sabotajcı arkadaşların mayın bırakmaya gittiklerinde mayını başarılı bir şekilde yerleştirmelerinde suikastçı arkadaşlarla büyük görev düşüyordu. Geceleri termalle düşman hareketleri takip edilerek sabotajcı arkadaşların mayınlarını rahat bir şekilde yerleştirmeleri için çaba harcanıyordu. Gündüzleri ise çetelerin hareketliliği takip edilerek yerleştirilen mayınların olduğu tarafa fazla ateş edilmiyor, aksine farklı yerlere ateş edilerek mayın döşenen yerin güvenli olduğu hissi yaratılmaya çalışılıyordu. Çeteler böylece yanılıp mayının olduğu yerde mevzilendiğinde mayın patlıyordu. Diğer yandan mayın patlamaları sonucu oluşan hareketlilik, bir suikastçi için çok iyi bir fırsat olabiliyordu. Sabotaj ve

suikastçi arkadaşlar sürekli bir iletişim halinde bu bütünlüğü sağlamaya çalışıyordu. Bunlar bizim açımızdan mutlaka yapılması gereken şeylerdi.

Peki, çeteler suikasti yöntemini nasıl kullanıyorlardı? Aslında daha önceki bölümlerde Kobanê'ye geldiğim ilk günden beri suikast yönteminin bize karşı nasıl etkili bir şekilde kullanıldığını anlatmaya çalıştım. Daha savaşın başından itibaren çeteler suikasti etkili bir şekilde uyguluyorlardı. Bu da aslında çetelerden bazıının daha öncede şehir savaşlarında yer aldıklarının bir göstergesiydi. Birçok çetenin Çeçen olması bunu doğruluyordu. Daha önce bir dergide Grozny kuşatmasıyla ilgili bir yazı okumuştum. Daha o zaman Grozny adını duymuş ve Çeçenistan'ın başkenti olduğunu öğrenmiştim. Kobanê'de birçok yerde duvarlara yazılmış Arapça isimler vardı. Birkaç yerde Latin harfleriyle yazılmış Grozny adını görmek de mümkündü. Bu durum çok şaşırtıcı olmayabilir gibi görünse de, Grozny adının neden Arapça değil de Latince yazıldığını merak etmediğimi söylersem doğru olmaz. Barbar DAİŞ çeteleri Kobanê şehrine saldırmadan önce, Musul başta olmak üzere Irak ve Suriye'de birçok şehre saldırıp ele geçirmişlerdi. Bu şehirleri ele geçirdiklerinde, bu konuda belli tecrübeler elde etmiş olabiliyorlardı. Fakat diğer bir tecrübe de Grozny'den gelmekteydi. Grozny kuşatması ya da Grozny şehir savaşı araştırıldığında, bu gerçek çok daha iyi görülecekti.

Çeçenlerin bir daha Grozny'yi kuşatmadan önce kullandıkları taktikler, bir de Grozny'ye girdikten sonraki taktikleri barbar DAİŞ çetelerinin Kobanê'de kullandığı taktiklere benziyordu. Grozny kuşatması sırasında henüz şehre girememişken, Çeçenler yoğun bir şekilde ağır silahlar kullanıp suikast taktiği eşliğinde şehre girmeyi planlamışlar, ancak şehre girdikten sonra savaş taktiklerini değiştirmişlerdi. Grozny'de en çok kullanılan taktiklerin başında suikast taktiği geliyormuş. Esas aldıkları bir başka taktik ise sabotaj olmuş. Grozny'de Çeçenler Ruslara karşı patlayıcı yüklü arabalarla birden çok intihar eylemi düzenlemişlerdi. Rusların bulundukları evlerin yanına ve altına birçok mayın yerleştirip patlatmış-

lar ve bu yolla sonuç almaya çalışmışlardı. Grozny’de en çok kullanılan diğer bir taktik ise, B-7 roketleri ile saldırıya geçerek Rusları şaşkına uğratmak olmuştur.

Kobanê’deki savaştan sonra kitaplardan Gronzy ile ilgili bu hususları öğrendiğimde, aklıma bir anda Kobanê Savaşında DAİŞ’in yaptıkları geldi. Acaba bütün şehir savaşlarının taktikleri aynı mıdır diye kendime sormadan edemedim. Çünkü Çeçenlerin Grozny’de uyguladıklarını DAİŞ çeteleri Kobanê’de uygulamaya çalışıyordu. Kobanê’de kenti henüz kuşatmaya aldıkları sırada, DAİŞ çeteleri yoğun şekilde ağır silah kullanıyor ve suikast yöntemine başvuruyorlardı. Fakat şehre girdikten sonra suikasti çok daha yoğun bir şekilde kullanmaya başladılar. Grozny’deki gibi patlayıcı yüklü arabalar ve evlerin altını mayınlama yine çokça başvurdukları bir yöntemdi. Diğer yandan B-7 roketlerini de yoğun bir şekilde kullanıyorlar, B-7 silahındaki hakimiyetleriyle savaşçılarımıza göz açtırmıyorlardı.

Tekrar dile getirmekte fayda var. Acaba bütün şehir savaşlarının taktikleri aynı mıdır? Yoksa tıpkı Grozny gibi kuşatmaya alınmış olması, Kobanê’de de çetelerin Grozny tarzını ve taktiklerini uygulamalarına mı neden oldu? Rusların Gronzy’de verdikleri kayıplar en çok suikast eylemleri sonucunda yaşanmıştı. Tedbirlerimizin yetersizliği yüzünden, biz de Kobanê’de en çok şehit ve yaralıyı suikast taktiği sonucunda vermiştik. Kuşatmada olan bir yerin güç sayısı bellidir. Örneğin Kobanê’de bir arkadaş suikastle yaralandı diyelim. Bu durumda iki arkadaş yaralıyı cepheden çıkarıp geri hatlara götürürdü. Bir arkadaş da geri hatta yaralının yanında kalıp tedavisiyle ilgilenirdi. Burada dikkat etmemiz gereken husus, kuşatma altındaki bir yerde düşmanın ne kadar kişiyi cepheden kopardığıdır. Yani yaralıyla uğraşanlar doğal olarak cepheden ayrılmak zorunda kalırlar. Kısacası vurgulamak istediğimiz nokta şudur: Çeçenler Grozny’de daha çok öldürmek için değil, yaralamak için ateş ediyorlardı. Kobanê’deki birçok nişancı çetenin Çeçen olduğunu düşündüğümüzde, bu benzerliğe şaşırمامamız gerekir. Ruslar Grozny’de Çeçenlerin kendilerine karşı uyguladıkları bu taktikler sonucunda yenilmişlerdir. Fakat DAİŞ çetelerinin uyguladıkları aynı taktikler karşısında Kürtler yenilmediler. Tersine,

Kobanê kuşatması ve savaşı DAİŞ çeteleri için tam bir hezimet oldu.

Eğitimlerimizde komutanlarımız sık sık şu hususa vurgu yapar, “Biz balık yemeyi değil balık tutmayı öğreteceğiz” derlerdi. Suikast eğitiminde işin püf noktası öğrenilmeye çalışılır. Ondan sonrası kişinin kendisiyle alakalıdır. Gördüğünüz eğitimden sonra ne kadar gelişeceğiniz ve ne ölçüde başarılı olacağınız yeteneklerinize ve zekanıza kalmıştır. Eğitimlerimizde şehirde suikast bölümü görülürken, birçok yerde söylenenlere benzer şeyler söylendiği kesindi. Stalingrad, Grozny ve Felluce’deki şehir savaşlarında yer alanlar da benzer şeyler söylüyorlardı. Bunları Kobanê’ye de harfiyen uyguladığımızda, bizim için söylenenleri çetelerin de harfiyen uygulayabileceklerini anlıyorduk. Çünkü aynı şeyler onlar için de söylenmişti. Bundan sonra dünya şehir savaşları tarihine yeni bir savaş daha eklenecek, bu da Kobanê Şehir Savaşı olacaktı. Stalingrad, Gronzy ve Felluce için söylenenler belki Kobanê için de söylenecekti. Kobanê’de elde edilen pratik tecrübeler bundan sonra daha fazla geliştirilebilirdi.

Aslında bir iş yapılırken, her şeyden önce o işin özünü kavramak gerekir. Suikast eğitimlerinde esas aldığımız bazı ilkeler, şehir savaşında bizi başarıya götürebilir. Suikastle ilgili dört temel ilke sayılırsa, bunlar şöyle özetlenebilir: Birincisi, hiç kimsenin görmediğini göreceksin; ikincisi, hiç kimsenin duymadığını duyacaksın; üçüncüsü ve en önemlisi, hiç kimsenin düşünmediğini düşüneceksin; dördüncüsü, bu üç ilkeyi hayata geçirebilmek için kamufleje kesinlikle büyük özen göstereceksin! Bu dört ilke esas alınmışsa eğer, başarı kesinlikle kaçınılmazdır. Bu temelde hareket ettiğimiz an, savaşla birlikte öğrendiğimiz bazı pratik tecrübeleri bu dört ilkeyle bütünleştirebildiğimizde, ciddi anlamda büyük kazanımlar elde edebiliriz. Bu temelde şehirde suikast taktiğini uygulayabilmek için oradaki mekan, zaman ve koşullarını iyi analiz etmemiz gerekecektir.

Şimdi dünya savaş tarihine yeni bir şehir savaşı ve şehirde suikast bölümü eklendi. Tüm bunları anlatırken, kesinlikle pratik gerçekler ve kazanımların var olduğunu göz ardı edemeyiz. Her ne kadar işin özü bilinse de, öğrenilebilecek birçok pratik yöntem ve

tarzın olduğu da bir gerçektir. Zaman ve mekana göre yapacağımız eylemselliklerde uygulama yanlış olursa, hiç ummadığımız bir şekilde ters etkide bulunup aleyhimize dönebilir. Bunun için pratik gerçeklerden kopuk bir teori olamaz. Eğer taktik ve pratik gerçekler optimal dengeyle ele alınıp bütünleştirilirse, muazzam başarılar ortaya çıkarılabilir.

Şehit Rêber

SUİKAST BİRİMİNİN KURULMASI

Şehir savaşında suikast tatiğinin öneminden bahsettim. Bilinen bunca şeye rağmen, geç kalınmış olsa da, şehir savaşının başında bir suikast biriminin kurulması kararı alındı. İlk başta buna tabur denildi. Fakat bir taburdaki savaşçı sayısına ulaşamadığımız için, bizler de Stalingrad'daki Keskin Nişancı Bölüğünü göz önünde bulundurarak, birliğimize Suikast Bölüğü adını verdik. Fakat arkadaşlar arasında birliğimiz Suikast Birimi olarak dillendirildi ve öyle kaldı.

Şehir savaşı henüz birkaç gündür başlamıştı. Yanımda hem zagros hem de karnas silahları vardı. Öğleden önceydi. Zagros silahını kamufle etmek için uğraşırken, bir anda telefonum çaldı. Karşıdan benimle konuşan kişi hal hatır sorduktan sonra, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Sen kimsin? Tanıyamadım" demiştim. Ses tonu bana hiç de yabancı gelmiyordu. Fakat bana mı öyle gelmişti, bilmiyorum, telefonda sesler biraz değişebiliyordu. Karşıdan benimle konuşan kişiyi tanıdığımı biliyor, fakat kim olduğunu çıkaramıyordum. Bir anda "Beni bu kadar çabuk unutacağımı sanmıyordum.

Helal olsan sana, ne çabuk beni unuttun” deyince, oldukça heyecanlı bir şekilde “Herdem!” diye haykırdım. Sevinçle ilk başta beni Cezire kantonundan aradığını sandım. Çünkü daha önce eskiden de tanıdığım bir iki arkadaş moral vermek amacıyla beni Cezire kantonundan aramışlardı. Bir anda bana, “Neredesin? Birçok cepheye gittim, seni bulamadım” deyince, “Sen Kobanê’de misin?” diye sordum. “Vallahi çok zorlandığını söylediler, ben de sana yardıma geleyim dedim” derken gülüyordu. Daha sonra “Karargaha gel. Ben komutanlıktaki arkadaşlarla konuştum senin için. Bir grup topluyoruz, sen de gel, ne yapacağımızı o zaman konuşuruz” dedi. Aramızda geçen konuşma özetle böyleydi.

Hemen ertesi gün karargaha gittim. Yerlerini bilmiyordum. Karargahtan bazıları Cezire kantonundan bir grup suikastçinin geldiğini söylüyorlardı. Bazıları Herdem arkadaşla birlikte, bazıları da Kuzey’den ve Rojava’nın diğer kantonlarından gelmişlerdi. Karargahtaki bazı arkadaşların duyarlılığı sayesinde sabotaj, suikast ve ağır silah eğitimi alan bu arkadaşlar bir yerde toplanıp bu branşlara duyulan ihtiyaç temelinde cephelere gönderilmişlerdi. Şimdi ise duyarlı arkadaşlar sayesinde bir grup arkadaşın sicilleri alınırken suikast eğitimi gördükleri anlaşılmış, bunlar daha sonra bir yerde bekletilmiş ve şimdilik suikast birimine dahil edilmişlerdi. Böylece belli bir suikastçi sayısı oluşmuştu. Fakat yine de savaşın yoğunluğundan dolayı mevcut sayı yetersiz kalıyordu. Bu açıdan daha sonra cepheler dolaşılacak ve daha önceden suikast eğitimi gören arkadaşlar tespit edilip birime dahil edilecekti.

Karargahta biraz bekledikten sonra Herdem arkadaşı telefonla arayıp karargahta olduğumu ve gelip beni alması gerektiğini söyleyince, telefon üzerinden bulundukları evi tarif etti ve ben kalkıp oraya doğru gitmeye başladım. Bahçeye girdiğim zaman arkadaşın dışarıda beni beklediğini gördüm. Her zamanki mütebessim haliyle bana bakıyordu. Herdem arkadaşla 2011 baharından 2012 baharına kadar beraber kalmış ve 2012 baharından beri bir daha hiç görüşmemiştik. Yılların verdiği hasretle birbirimize sarıldığımızda, bizi tanımayan diğer arkadaşlar da bize bakıyorlardı. Vakit akşama doğruydı. Rojhat Hakkari, Qandil Hakkari, Rüstem Cudi (Güneyli bir arkadaşı) arkadaşlar da oradaydılar. Yemek yedikten

sonra, “Yat, dinlen. Yorgun görünüyorsun. Zaten yarın ikimiz de burada olacağız. Uzun uzun konuşuruz” dedi. Gerçekten de hem yorgun hem de uykusuzdum. Zaten cephede hangi arkadaş düzgün uyuyabiliyordu ki. Kobanê’de bazen bir dakika uyku bile bize çok tatlı gelebiliyordu.

Ertesi gün Herdem arkadaşla birlikte bundan sonra ne yapılması gerektiği konusunda tartışmaya başladık. Orada bulunan diğer arkadaşlar da zaman zaman tartışmaya katılıyordu. Fakat Kobanê’de ben onlardan daha eskiydim. Bu açıdan genelde sorular bana soruluyordu. En çok merak edilen husus da neden şimdiye kadar böyle bir birimin oluşturulmadığıydı. Büyük Kobanê Savaşından önce Rojhat Peyanis arkadaş burada bir suikast birimi kurmuş ve bu birim önemli roller oynamıştı. Bir iki defa da suikast eğitim devreleri açılmış, fakat istenilen düzeyde bir katkı sağlanamamıştı. Eğitim devrelerinden geçen birçok arkadaş, eğitim bittikten sonra suikastle ilgilenmemişlerdi. Rojhat Peyanis arkadaşın birimi ise, özellikle Batı Cephesinde büyük rol oynamıştı. Rojhat arkadaş şehit düştükten sonra, bu birim de dağılmak durumunda kalmıştı.

15 Eylül saldırıları başlamadan önce, belki de Kobanê’deki en stratejik tepeler bizim elimizdeydi. Bu dönemlerde suikast taktiğine yeterince önem verilseydi, belki de çeteler bu kadar hızlı ilerleyemeyebilirdi. Suikast için o kadar uygunluk arz ediyordu ki, bu arazide düşman rahatlıkla büyük bir hezimete uğratılabilirdi. Bu konuda çok iyi olmadığımız için, avantaj bizdeyken birden dezavantajlı duruma düştük. Çeteler bizden aldıkları bu stratejik arazileri suikast taktiği için iyi değerlendirerek durumu kendi lehlerini çevirdiler. Rojhat Peyanis arkadaşın öncülüğündeki Suikast Birimi, Batı Cephesindeki araziye güçlü biçimde değerlendirmiş, ilk başlarda suikast yöntemini etkili bir şekilde kullanmıştı. Bu da bize büyük bir avantaj sağlamıştı. Fakat Rojhat arkadaşın şahadete ulaşması güçlerimiz için hem ağır bir kayıp olmuş, hem de moral-sizlik yaratarak birimin dağılmasına yol açmıştı.

Köy savaşlarında bu taktiği yeterince kullanamadığımız iyi bilinmektedir. Hem yeterli malzemenin olmayışı, hem de malzeme

olsa bile bunu kullanacak yetenekteki arkadaşların eksikliği yüzünden, köy savaşında suikast taktiğini yeteri kadar etkili kullanamadık. Hatta belki de Miştenur çatışmasında üzerinde termal ve dürbün bulunan beş adet silahımız olsaydı ve bunları etkili bir şekilde kullanabilseydik, Miştenur kesinlikle o kadar kısa süre içerisinde düşmezdi. Yolda, köy savaşlarında birkaç termal ve gece dürbünü olsaydı, düşman bu ovalık arazide köylere saldırırken büyük bir hezimete uğratılabilirdi. Bunlar planlanması ve örgütlendirilmesi o kadar da zor konular değildi. 15 Eylül saldırısından önce bu konuların hepsi hesaplanmalı ve ona göre planlanmalıydı.

Çin Generali Sun Tzu, yaklaşık Milattan Önce 400’lü yıllarda, “Savaş önce karargahta kazanılır” demişti. Yani bir savaşı kazanmak için öncelikle iyi bir planlama yapmanız gerekir. Karargahta iyi bir planlama yapmamışsanız, ne kadar güçlü bir ordunuz olursa olsun, savaş meydanında kazanmanız zordur. Gelişen saldırılar sonucunda köyleri kaybetmemizin temel nedeni de işte burada yatmaktadır. Bir savaşın kaderini belirleyen ana unsur ise stratejidir. Taktik eğer strateji eksenli değilse, sonuç almak kolay olmayabilir. Stratejisiz taktik o kadar da katkı sağlamaz. Köy savaşında temel stratejimiz, bir an önce bir savunma hattı oluşturmaktır. Peki, bu savunma hattı hangi taktiklerle oluşturulmak isteniyordu? Eğer strateji ile taktikler arasında optimal bir denge yakalanmamışsa, başarı elde etmek o kadar da kolay olmayabilir. Şimdi yeni kurulan suikast birimimizde, birim olarak hem stratejimizi belirlemeli hem de stratejimizi başarılı kılmak için kullanacağımız zengin taktikler bulabilmeliydik.

Bütün bunları tartışırken, tüm arkadaşların görüşleri alındı. Bu arkadaşların çoğunun daha önceden dağda suikast eğitiminden geçmeleri bir tecrübe birikiminin oluşmasına neden olmuştu. Fakat eksik olan şey, hepimizde şehir savaşı tecrübesinin bulunmamasıydı. Keşke tek sorun bu olsaydı! Elbette başka sorunlar da vardı. Kobanê’deki mevcut savaşa göre yeteri kadar savaşçı gücümüz yoktu. Diğer bir nokta ise, malzeme eksikliğimizin olmasıydı. Özellikle silah üzerine takılan termal ve gece dürbünlerini temin etmemiz gerekiyordu. Bu temelde ilk iş olarak bir ihtiyaç listesi çı-

karacaktık. Önem vermemiz gereken diğer bir konu da gece dürbünü ve termallerdi. O dönem yaşanan yoğun saldırıları ancak bu şekilde durdurabilirdik. Barbar çeteler gece gündüz demeden yoğun bir şekilde saldırıyorlardı. Özellikle gece saldırıları esnasında gece karanlığından faydalanmaya çalışıyorlardı. Geceleri gece dürbünleri ve termallerle onları durdurabilirdik. Hem o zamana kadar edindiğim izlenim, herhangi bir yerde termal veya gece dürbünü kullanmamış olduğumuzdu. Arkadaşlar birkaç yerde arkadaşların gece dürbünüyle saldırdıklarını söylediler. Ama çok da etkili olmamışlardı.

Önemle üzerinde durduğumuz konulardan bir diğeri de, çetelerin nişancılarını nasıl boşa çıkarabileceğimizdi. Bir taktiği etkili şekilde kullanmak kadar, ona karşı avantaj sağlamak da önemlidir. İyi bir nişancı veya suikastçi olmak, sadece bunu düşmana karşı etkili bir şekilde kullanmak demek değildir. Düşmanın aynı yöntemi size karşı etkili kullanamaması da önem arz etmektedir. Eğer bir başarıdan söz etmek istiyorsanız, düşmanın nişancılarını ve suikastçilerini boşa çıkardığınız oranda başarılısınızdır. Bunun için dikkat etmemiz gerekiyordu. Bütün arkadaşlara karşımızdaki nişancıları hafife almamaları gerektiğini söylememize rağmen, aşırı özgüvenden dolayı kısa sürede şehit ve yaralılarımız olmuştu.

İstediğimiz malzemeler kısa süre içinde gelmişti. Bu sorunun çözümünde sınır hattında çalışan arkadaşların duyarlılığının payı büyüktü. İlk başta beş termalimiz, dört gece dürbünümüz ve dört adet zagros silahımız vardı. Bunların dışında yeterince karnas ve M-16 silahımız da vardı. Yanlış hatırlamıyorsam, o zamanki sayımız ilk başlarda on üç veya ön dört kişiydi. Daha sonra birçok yeni arkadaş gelmiş, buna karşılık yaralanan ve şehit düşen arkadaşlar olmuş, sayımız en fazla on sekize çıkmıştı. Fakat ilk etapta sayımız istenilen düzeyde değildi. Bunun için Kobanê'ye ilk gelenlerin hemen sicilleri alınıyor, suikast eğitimi alanlar bize gönderiliyordu. Bunların dışında daha önceden tanıdığımız bazı arkadaşlar cephe-lerde grup komutanı olarak yer alıyorlardı. İlk başta bu arkadaşları birimize katma kararı aldık. Fakat Kobanê Komutanlığı buna pek sıcak bakmıyordu. Bu arkadaşlar grup komutanı oldukları

için, savaşçı olanları götürebileceğimizi, fakat komutan arkadaşları götüremeyeceğimizi söylediler.

Bu konu ilk başlarda komutanlıktaki arkadaşlarla aramızda tartışmalara neden olsa da, sonunda bizim istediğimiz oldu; bize inisiyatif verilmeye başlandı. Yani daha önceden eğitim görmüş ya da önceden tanıdığımız arkadaşları kendi birimimize götürebiliyorduk. Bu temelde Agit Wan arkadaş yanımıza geldi. Daha önce kendisini Amed Eyaletinde tanıyordum. Bizden bir gün sonra Kobanê'ye gelmiş ve Amed Eyaletinde bir aylık bir suikast eğitimin-den geçmişti. Daha çok pratik ve teknik hususlar öğretilmeye çalışılmıştı. Kobanê'ye geldikten sonra suikast biriminde yer almak istediğini söyleyince yanımıza getirdik. Fakat bazı teknik konulara tam hakimiyeti yoktu. Yine de öğrenmek için oldukça istekliydi. Kısa sürede bu teknik konusundaki yetersizliğini giderdi ve Qada Azadî taraflarında özellikle termal kullanmada çok büyük roller üstlendi. Tecrübe de eklenince, bazen en büyük öğretmen pratik oluyor. Bu açıdan baktığımızda, Kobanê'deki suikast pratiğinin bize birçok şey öğrettiğini söyleyebiliriz. Hepimiz her gün yeni şeyler öğrendik ve bunları eskiden beri sahip olduklarımızla pekiştirip daha da geliştirmeyi başardığımız oranda başarılı olabileceğimizin farkındaydık.

Yeni silahlar ve termallerin gelişiyile beraber yeni bir düzenleme yapıldı. Bütün cephelere suikastçi arkadaşlar gönderildi. Rojhat Hakkari, Rüstem Cudi (Başurlu), Ronahi Rojhat (Bitlisli), Kendal Hewreman, Jindar, Agit Wan ve Qandil Hakkari ile daha sonra Sukul Hal Cephesinde başından ağır şekilde yaralanıp Kuzey'e gönderilen ve bugüne kadar hala felçli bir konumda olan Zarin Zozan arkadaşlar öncülüğünde birçok suikastçi arkadaş görevlendirildi. Özcesi, birimdeki herkes silahı ve konumuna göre cephelere dağıtıldı. Bu arkadaşlar suikast taktiğini aktif bir şekilde kullanarak çeteleri bir anda şoke ettiler. Bazı arkadaşlar zagros, bazıları karnas, bazıları da termal ve gece dürbünü kullanıyorlardı. İlk başta düzenlemeler bu şekilde yapıldı. Fakat daha sonra her arkadaşın her silahı kullanması kararı alındı. Özellikle termal ve gece dürbünlerine ağırlık verilmeye başlandı.

Köy savaşlarında suikast taktiğini etkili kullanamayışımız düşman-
da tam bir rehavete yol açmıştı. Bizim bu taktiği iyi kullanaca-
ğımızı hesaplamadıklarından olmalı ki, başlangıçta tam bir gaflet
içindeydiler. Özellikle birimin kurulmasından sonra ilk bir ay
içinde arkadaşlar gece gündüz çetelere suikastle büyük kayıplar
verdirdiler. Buna bir de sabotajcı arkadaşların başarıları eklenince,
çeteler her gün büyük kayıplar vermeye başladılar. Özellikle ter-
mallerle çeteler geceleri kayıp veriyorlardı. Geceleri doğru düzgün
hareket edemez konuma gelmişlerdi.

Eğer bir cephedeki suikastçi arkadaşın yanında bir termal varsa,
o cephe geceleri herkes rahat bir nefes alabiliyordu. Eğer suikastçi
arkadaş termali ile stratejik bir yere konumlanmışsa ve bütün bir
cepheyi rahat bir şekilde görebiliyorsa, bu arkadaş bir cephenin ro-
lünü oynayabilirdi. Suikast birimindeki arkadaşların biraz iyi işler
yapmaları ve olumlu bir pratik sergilemeleriyle birlikte, genelde
arkadaşlarımızda suikast birimine ve özellikle Herdem Rojhilat ar-
kadaşa karşı güçlü bir güven duygusu oluşmaya başlamıştı. Bu ne-
denle genelde arkadaşlar yavaş yavaş şu soruyu sormaya başlaya-
caklardı: Eğer çeteler ilk saldırdıklarında, yani savaş henüz köyler-
deyken bir suikast birimimiz ve termalcilerimiz olsaydı, savaş
şehre bu kadar çabuk girebilir miydi? Bu tür tartışmaların yaşan-
ması hem bizde hem de genelde arkadaşlar içinde güçlü bir moral
oluşturuyordu. Zaten savaşta en önemli faktörlerden biri de mor-
aldır. Morali yüksek bir savaşçı, savaş meydanında çok iyi işler
yapabilir.

Suikast Birimindeki arkadaşların böyle başarılı pratikler sergi-
lemeleri bizi mutlu ederken, yetersiz bazı kişilikler şahsında tüm
suikast biriminin karalanması da hepimizi üzüyordu. Eksiklikleri-
miz de vardı, fakat başarıları karartacak düzeyde değildi. Herdem
arkadaşla suikast birimi konusunda ilk tartışmalarımızı yapmış;
“Kendimizi bir bölük olarak örgütleyelim, Suikast Bölüğü olarak
örgütlenelim” dediğimde, gülerek “Vasily’nin tarzını mı esas ala-
lım?” diye sormuştu. İkimiz de birbirimizi iyi tanıyoruz ve ikimiz
de daha önce Stalingrad nişancısını anlatan ‘Kapıdaki Düşman’ fil-
mini defalarca izlemiştik. Ne demek istediğimizi iyi biliyorduk. Bu

nedenle bana öyle söylemişti ve haklıydı. Ben Stalingrad'daki Keskin Nişancı Bölüğüne atıfta bulunarak böyle bir öneri yapmıştım. Bana öyle söylemesi üzerine, "Hayır, ben senin tarzını esas alıyorum. Vasily'ninki Keskin Nişancı Bölüğüne aitti. Bizinkisi Suikast Bölüğününkü olacak. Hem sen artık 21. yüzyılın Vasily'sisin. Sen keskin nişancıdan öte suikastçısın" demiştim gülererek. Benim böyle demem üzerine kahkahalar atmıştı. Belki o zaman şakalaşıyorduk, ama önümüzdeki süreçte gerçekten de 21. yüzyılın Vasily Zaitsov'u olacak ve tüm dünya onu Kobanê'nin Suikastçisi 'Musa Sniper' olarak tanıyacaktı.

SUKUL HAL CEPHESİNDEKİ ÇATIŞMALAR VE SUİKAST TAKTİĞİNİN GELİŞİMİ

Simdiye kadar hem şehir savaşını hem de şehirde yürütülen suikast çalışmalarını kaba hatlarıyla anlatmaya çalıştım. Şehir savaşları sırasında kendimizi biraz daha toparlamak için çaba harcamımıza rağmen, yine de oldukça zorlu süreçlerden geçtik. Köylere oranla tuttuğumuz alan daha da daralmıştı. Bu açıdan aramızda belli bir iletişim sağlanmıştı. Artık hemen herkes mevcut gücümüzün hangi cephede nasıl mevzilendiğini biliyordu. Hatta yan cephedeki filanca evde hangi grubun kaldığı dahi herkesçe biliniyordu. Bu temelde öncelikle yapılması gereken şey bir savunma hattı oluşturmaktı. Her cephe bir savunma hattı oluşturmuştu ve belirlenen bu savunma hatları ne olursa olsun bırakılmayacak ve geri çekilme olmayacaktı. Biz o zaman Kobanê'deki silahlı güçlerin sayısının çok daha fazla olduğunu sanıyorduk. Fakat daha sonra en fazla üç yüz elli arkadaşın kaldığını öğrenecektik. Cephelerde bulunan birçok arkadaşın bu durumdan haberi yoktu. Moralleri

bozulmasın, motivasyonları dağılmasın diye bu konuda kendilerine bir şey söylenmemiştir. Zaten sayımızın bu kadar kaldığını ancak savaştan sonra öğrenecektik. Cephe daralmış, Kobanê'nin sadece yaklaşık yüzde yirmisi elimizde kalmıştı.

Önceleri Sukul Hal Cephesindeydim. Fakat yaklaşık dört beş gün kadar sonra zagros silahını kullanmak için Güney Cephesine gitmiştim. Hükümet binasının kuzeyinde bir okul vardı. Stratejik öneme sahip bir binaydı. Mesafe ölçme dürbünü ile bulunduğum cephenin dışında kalan çetelerin diğer bütün cephelerdeki mevzilerini ölçtüm. Genelde bütün cepheelerde yüzde yirmilik bu kısım beş cepheye ayrılmıştı. Bulunduğum yerden bütün cephelerdeki DAİŞ mevzilerini zagros silahı ile vurabilirdim. O zaman Kobanê'nin ne kadar az bir kısmın elimizde kaldığını yeni yeni anlıyordum.

Şehir savaşı döneminde bir cephe diğer iki cepheye oranla her gün, her saat çok daha ağır bir saldırı altında bulunuyordu. Sukul Hal Cephesinin konumu diğer cephelere kıyasla biraz daha farklıydı. Bu cephe Mürşitpınar sınır kapısının hemen yanı başındaydı. DAİŞ çeteleri bu cepheye yoğun saldırılar düzenleyerek Kobanê kapısını ele geçirmek istiyorlardı. Zaten Mürşitpınar sınır kapısını almaları ve buraya kendi bayraklarını dikmeleri, Kobanê'nin düşüşü anlamına gelecekti. Bu yüzden kapının hem stratejik hem de siyasi açıdan konumu önemliydi. Bu kapıyı almaları halinde, diğer cepheelerde savaş olsa bile, hem moral açıdan hem de askeri olarak çok avantajlı bir duruma geçecekler; belki de Kobanê'nin tamamen düşmesi gerçekleşmiş olacaktı. Bu bakımdan en fazla önem verilen cephelerden biri oluyordu. Kuzey'den gelen en nitelikli kadrolar bu cepheye veriliyordu. Zaten Sukul Hal Cephesinde çetelerin ilk etapta kapıyı almalarına en fazla yüz elli metre kalmıştı. Bu nedenle çeteler durmadan saldırıyorlar ve günde en az patlayıcı yüklü bir araç patlatıyorlardı. Bu cephede çok yoğun bir şekilde ağır silah da kullanılıyordu. Fakat çeteler en çok suikast ve sabotaj eylemleriyle ilerlemeye çalışıyorlardı.

DAİŞ çeteleri ilerleyemeyeceklerini anladıklarında bazen Türk askerleriyle anlaşıp sınır tellerinin kuzey tarafına geçiyor, kapının hemen yanından telleri aşmış mevzilenen arkadaşların arkasından

dolanarak cepheyi ele geçirmeyi ve kapıyı almayı planlıyorlardı. Çatışmaların yoğun olarak yaşandığı bazı geceler de Türk askerleri zırhlı araçlarını tellerin yanına getiriyor; araçların farlarını bulduğumuz cepheye yönelterek, tellerden geçecek olan DAİŞ çetelerini görmemizi engellemek istiyorlardı. Bazen de yoğun çatışmalar esnasında zırhlı araçlardaki Türk askerleri çetelerle ortaklaşa bulduğumuz cepheyi tarıyorlardı. Bu durum bile Türk ordusuyla DAİŞ çeteleri arasındaki bağlantıyı göstermek için yeterliydi. Zaten Türk ordusu ve AKP Hükümeti bir an öcen Mürşitpınır sınır kapısının DAİŞ çetelerinin eline geçmesi için çaba harcıyorlar, bunun için DAİŞ çetelerine her türlü desteği sağlıyorlardı.

Tüm bunlara rağmen, belirlenen savunma hattından tek bir adım bile geri çekilmemiz kesinlikle söz konusu olmayacaktı. Zaten artık geri çekilebileceğimiz bir yer de kalmamıştı. Kapıyı ele geçirmemeleri için, mevcut yüz elli metrelik mesafenin kesinlikle barbar DAİŞ çetelerinin eline geçmemesi gerekiyordu. Kobanê Savaşının kaderi belki de bu yüz elli metrelik alanda saklıydı. Bu yüz elli metrenin her bir karışı, her bir santimetresi büyük direnişlere sahne olmuştu. Yüz elli metre çok kısa bir mesafe gibi gözükebilir; fakat eşi görülmemiş ölümsüz kahramanlıklara sahne olmuştur.

Bu cepheye gittiğimizde yoğun çatışmalar yaşanıyordu. Bir savunma hattı kurulmuştu. Gruplar ev ev birbirleriyle bağlantılı şekilde bu savunma hattının içerisinde bulunuyordu. Nefel arkadaş bir gruba bakıyordu. Rênas Karaz arkadaş, büyük Kobanê Savaşı başlamadan önce, Kobanê’de gençlik çalışmalarında yer almış; savaşın şehre girmesinden sonra bulduğumuz cepheye gelmişti. Fedakarlığı ve alçak gönüllülüğüyle herkesi kendine hayran bırakan bir yoldaşıymızdı. Rênas arkadaş bir gruba bakıyordu. Baran Garzan arkadaş o yıl Garzan eyaletinde gerilla saflarına katılmış; o genç yaşına rağmen, cephede bulunan en kritik yerlerden birinde grup komutanı olarak görev üstlenmişti. Cuma Goyi arkadaş başka bir gruba bakıyordu. Mahsum Erzurum ve Beritan Bitlis arkadaşlar, saldırıların en yoğun olduğu sınır hattındaki iki ayrı evde konumlanmışlardı ve orada görevlerini yerine getiriyorlardı. Botan’dan gelen Avarêş Marinos arkadaş da başka bir gruba komuta ediyor; fakat çatışma hangi grubun yanında yaşansa, hemen oraya

koşuyordu. Amed Eyaletinden gelen Zerdeşt Taylan arkadaş başka bir grubun komutanıydı. Dicle Amed arkadaş da Zerdeşt arkadaşın yanındaki gruba komuta ediyordu. Kobanê düşmemiş ve bugün özgürleşmişse, bunda bu yoldaşların çok büyük payı vardır. Çünkü saldırıların Sukul Hal Cephesinde en yoğun olduğu Ekim ayında, bu yoldaşların hepsi grup komutanıydı ve saldırılar karşısında bir adım geri adım atmaları söz konusu değildi. Hepsi birer kahramanlık abidesiydi. O cepheye ilk gittiğimizde, bu arkadaşlar grup komutanı olarak görev almışlardı. Biz gittikten birkaç gün sonra Destan Qandil yoldaş da oraya gelip üç katlı bir binada grup komutanı olarak görev almıştı.

Birimimizdeki Rojhat Hakkari, Ronahi Rojhat (Bitlisli) ve Amed Eyaletinden gelen Zerin Zozan arkadaşlarla birlikte bu cepheye gitmiştik. Saldırıları çok yoğundu. Bunun için bir de sabotajcı arkadaş gelmişti. Adil Amed arkadaş da sabotajcı olarak görev almaktaydı. Bu temelde örgütlenmemiz gerekiyordu. Suikast ve sabotaj taktikleriyle saldırıları durdurmak için bütün arkadaşlar gece gündüz yoğun bir pratik içerisindeydi. Özellikle Adil Amed arkadaş geliştirdiği bazı sabotaj taktikleriyle barbar çetelere ağır darbeler vuruyordu. Çetelerin bulunduğu yerlere her gece mayın bırakıyor, her saldırı girişiminde bu mayınları çetelerde patlatıyordu.

Yine Sukul Hal Cephesinde çetelerin en çok başvurduğu yöntemlerden biri de patlayıcı yüklü araçlarla kendilerini patlatmaktı. Adil arkadaş bu konuda yeni yöntemler geliştirerek, tıpkı dağlarda yapığımız gibi caddeye mayın bırakıp düşmanda patlatmak istiyordu. Fakat arabaların nereden ve ne zaman geleceği belli değildi. Bunun için bizim bulunduğumuz cephedeki bütün araba yollarının her iki tarafına yüklü miktarda mayın yerleştirdi. Bu mayınları kamufle etmek ise çok kolaydı. Yıkılan evlerin eşyaları ve harabeleriyle mayınları kamufle etti ve arabanın gelmesi için bekledi. Mayınları uzaktan kumandayla patlatıyordu. Arabaların gündüz gelmeleri bizim için avantajlı olacaktı.

Telsiz üzerinden çetelerin muhaberelerini dinliyorduk. Çetelerin Emiri, “Şeytanlara büyük bir hediye gönderin” diye talimat verince, içlerinden biri, “Şeyhim, ben Cennete gitmek istiyorum”

dedi. Bu muhabereden patlayıcı yüklü bir arabanın geleceğini anlamıştık. Akşam üzeriydi. Fakat henüz karanlık çökmemişti. Adil arkadaş arabanın gelmesi için sabırsızlanıyordu. En ön mevzide kalan arkadaş arabayı gördüğünü söyledi. Böylelikle geliş yolu tespit edilmiş oldu. Bir iki dakika sonra patlayan mayının sesi geldi. Fakat bu ses bir mayın sesiydi; patlayıcı yüklü arabanın sesi değildi. Ben başlangıçta “Herhalde hazırlanan mayın arabada patlamadı” diye düşünmüştüm. Çünkü mayın arabada patlasa, arabadaki patlayıcıların da patlayacağını biliyordum. Fakat Nefel arkadaş telsiz üzerinden, “Biji Serok Apo!” diyerek zılgıtlar çekince, hepimiz Adil arkadaşın mayını arabada patlattığını anlamıştık. Adil arkadaş o müthiş zekasıyla mayınları öyle bir şekilde yerleştirmişti ki, araba mayın patlar patlamaz yana devrilmiş ve içindeki çete boynu kırılarak ölmüştü. Böylelikle araba infilak etmemiş patlayıcılarla birlikte önümüzde duruyordu. Bunu gören çeteler şaşkına uğramışlardı. Çünkü yaşanan her patlamadan sonra saldırı için harekete geçiyorlardı.

Çeteler patlayıcı yüklü araçları genelde ya akşam üzeri ya da sabaha doğru patlatıyordu. Arabanın patlaması sonucunda oluşacak toz ve dumandan yararlanarak karanlıktan istifade edip saldırıya geçmek, çetelerin kullandığı genel bir taktikti. Ancak şimdi gönderdikleri araba bizde patlamamıştı. Aksine hem gönderdikleri arabanın içindeki çete ölmüştü, hem de yaklaşık iki ton patlayıcı yüklü araba önümüzde duruyordu. B-7’lerle saldırmayı planlayan çeteler bu durum karşısında şaşkına dönmüşlerdi. Şimdi ise B-7 roketlerini bize değil, devrilen arabaya atıyorlar; böylelikle B-7 roketleriyle arabayı infilak ettirerek patlayıcıların elimize geçmesini engellemeye çalışıyorlardı. Fakat bunda başarılı olamadılar. Arabanın devrilmesinden sonra arkadaşlar çeteleri yoğun bir şekilde vurmaya başladılar ve planladıkları saldırıyı boşa çıkardılar. Daha sonra devrilen arabanın olduğu bölgeden bir daha patlayıcı yüklü arabalar gelmedi. Gelen arabaların sayısı bir müddet azaldı ve artık akşamları bu taktiği kullanmaya başladılar. Devrilen arabanın içindeki patlayıcılar akşamları arkadaşlar tarafından savunmalı ve koordineli bir şekilde getirilerek bu sefer düşman üzerinde

kullanılmaya başlandı. Çeteleri kendi patlayıcılarıyla vuruyorduk ve bu da arkadaşların morallerini oldukça yükseltiyordu.

Çetelerin saldırılarının ardı arkası kesilmiyordu. Ekim ayı boyunca hemen hemen her gün ya şehit veriyorduk ya da yaralananlar oluyordu. Bulduğumuz cepheye çeteler suikast yöntemini yoğunca kullanıyorlardı. Bunun için bu cepheye yapılan suikast sayısı diğer cephelerdekine oranla daha fazlaydı. Her zaman bu cepheye birimimizden bir iki arkadaş fazladan gönderiliyordu. Diğer yandan Ekim ayının ortalarına doğru Amed Eyaletinden bir grup arkadaş daha gelmişti. Birbirlerini tanıdıkları için, yaklaşık on beş arkadaş bu cepheye verildi. Cepheye bakan arkadaş da Amed Eyaletinden gelmişti ve birbirimizi daha önceden tanıyorduk. Kobanê’de ilk başlarda cepheye iki arkadaş bakıyordu. Her cepheye bir kadın ve bir erkek arkadaş cephe komutanı görevini yürütüyordu. Bizim cepheye cephe komutanı olan kadın arkadaş Rojda Tirbespiye’ydi. Cezire kantonundan gelmiş, gelirken de yanında bir grup arkadaşı getirmişti. Bu arkadaşların cepheye gelmesiyle birlikte cephenin yarısı Rojda arkadaş, diğer yarısı da Amed Eyaletinden gelen bir arkadaş tanıyordu. Bu nedenle birbirlerini tanıyan arkadaşlar genelde yan yana mevzilenmişlerdi. Fakat çete saldırıları durmak nedir bilmiyordu.

Bir gün öğlene doğru cephenin tam ortasından bir saldırı gerçekleşti. Doğal olarak hepimizi o tarafa doğru yöneldik. Biz o tarafa geçinceye kadar arkadaşlar dört çete öldürmüşlerdi ve cenazeleriyle silahları arkadaşların elindeydi. İki grup şeklinde saldırıya geçmişlerdi. Bir grup imha edilmiş, fakat diğer grup bize doğru sızma yapmıştı. O zaman Rojda arkadaşla birlikte gitmiş, fakat çetelerin oraya geleceğini tahmin etmemiştik. Dört beş arkadaş yan yana duruyorduk. Bir anda birçok silah ateş etmeye başladı. Biz çetelerin değil, bizim arkadaşların ateş ettiğini sanmıştık. Hemen, “Heval heval, ateş etmeyin, biziz” deyince, içimize bir bomba atıldılar. Bunların çeteler olduğunu ancak o zaman anladık. Çünkü sabahleyin orası arkadaşların elindeydi. Çeteler yoğun şekilde saldırınca, arkadaşlar bir kademe geri çekilmişlerdi ve bizim bundan haberimiz yoktu. Rojda arkadaş yaralanmıştı ve kendisini arabaya

götürünceye kadar şehit düştü. Bu durum cephede büyük bir üzüntüye ve morallerin düşmesine neden olmuştu.

Hal böyle olunca, bu cephedeki suikastçi arkadaşların daha fazla rol oynamaları gerekiyordu. İki şekilde örgütlenecektik. İki arkadaş geceleri termal ve gece dürbünüyle çeteleri etkili bir şekilde vurmaya çalışacaktı. Bu süreçte çeteler ağırlıklı olarak geceleri saldırmaya başlamışlardı. Saldırılarından önce patlayıcı yüklü arabaları patlatıyorlar, bu şekilde saldırıya geçmek için hazırlanıyorlardı. Termal ve gece dürbünü kullanan arkadaşlar bu yüzden daha fazla duyarlı olmalıydı. Bu cephede termal sayısını ikiye çıkardık. Ayrıca bir gece dürbünümüz vardı. Arkadaşlar yaklaşık bir hafta boyunca hemen hemen her gece en az altı yedi çeteyi öldürmüşlerdi. Köy savaşları döneminde bir iki yer dışında termal kullanılmamıştı. Bu da çetelerin rahat hareket etmelerine neden oluyordu.

Karanlık çökünce tüm grup komutanları uyarılıyordu. Çeteler net bir şekilde görülmediği sürece kimse ateş etmeyecekti. Termal ve gece dürbünleri çetelerin mevzilerine tutulmuştu. Bir saldırının gelişmesi ihtimaline karşı suikastçi arkadaşlar bu konu üzerinde duracaktı. Bu temelde çeteler saldırıya geçmek için hazırlanırken, termalci arkadaşlar devreye giriyordu. Çeteler sızma için hazırlanıyorlar, bizim kendilerini göremediğimizi düşünerek gece karanlığından yararlanıp ilerlemek istiyorlardı. Yedi kişilik bir çete grubunun böyle imha edilmesi çetelerde büyük bir panik ve korkuya neden olmuştu.

Daha önce psikolojik açıdan suikast yönteminin öneminden bahsetmiştik. Gecenin zifiri karanlığında sızmaya giden bir çete grubunun böylece imha edilmesi, çetelerde büyük bir paniğe ve korkuya yol açabilirdi. Bu açıdan baktığımızda, psikolojik üstünlüğü yavaş yavaş ele geçirmemiz gerekiyordu. Böylece çeteler geceleri termal ve gece dürbünü kullanan arkadaşlara karşı cephe alıyorlardı. Geceleri bu şekilde çeteler üzerinde etkili olmaya olmaya çalışırken, gündüzleri de çetelerin hareket alanı olan sokakları tutuyor ve çetelere nefes aldırmamaya çalışıyorduk. Yine böyle bir günde saat altı ile dokuz arasında Ronahi ve Rojhat arkadaşlar net bir şekilde yedi çeteyi sokak ortasında yere indirmişler, bazılarını

da yaralamışlardı. Fakat yedi çetenin cenazesi net olarak arkadaşların önündeki sokakta yatıyordu. Bu durum cephedeki bütün arkadaşlarda büyük bir moral yaratmış ve suikastçi arkadaşların kendilerine güvenini geliştirmişti.

Yaşanan bu olaydan sonra, DAİŞ çeteleri telsiz üzerinden iki suikastçi gönderilmesini istediler. Yaklaşık bir saat sonra iki suikastçi ilk mermilerini attı ve “Biz buradayız” mesajını verdi. Bu durumda çok daha dikkatli olmamız gerekecekti. Yaklaşık bir saat sonra Zarin arkadaş bir yerde hareket gördüğünü, ancak yine de tam emin olmadığını söyledi. Çünkü uzun süre dürbünle bakıldığında, bir müddet sonra gözde hafif yanılmalara olabiliyor, kıpırdamayan bir şey size kıpırdanmış gibi gelebiliyordu. Zarin arkadaş bu durumu netleştirmek istiyordu. Bunun için diğer suikastçi arkadaşlarla bağlantıya geçmiş ve şüphelendiği yeri telefon üzerinden tarif etmişti.

Bazen karşınızda iyi bir nişancı varsa, onu öldürmek için sadece tek bir atış yapma hakkınız vardır. Bu hakkı iyi kullanamazsanız, öldürmek için yaptığınız atış sizi öldürebilir. Zarin arkadaş şüphelendiği yeri tarif etti. Fakat noktayı tam olarak bilmiyorduk. Bu durumda bir arkadaş bulunduğu bölüme doğru atış edip suikastçinin hareket etmesini sağlayacak, ancak esas atışı Zarin arkadaş yapacaktı. Rojhat arkadaş zagrosla bilinçli bir şekilde şüphelendiğimiz yere ateş etti. Fakat bu rastgele bir atıştı. Zagros silahının basıncı nedeniyle bir toz bulutu oluşacak, orada bir nişancı varsa böylece dikkatini üzerine çekecekti. Rojhat arkadaş zagrosla ateş eder etmez, bulunduğu mevziden çıkıp geri çekildi. O geri çekilir çekilmez, yeri deşifre olduğundan, hemen bir mermi mevziye isabet etti. Böylece karşıdaki nişancı yemi yutmuş oluyordu. Bundan sonrası artık Zarin arkadaşın kalıyordu. Esas atışı Zarin arkadaş yapacaktı. Böylece hepimiz bu arkadaşın beklemeye başladık. Atış yapıldı. Zarin arkadaş çeteyi tek mermiyle öldürdü ve bu da çetelerin üzerinde bir korkuya neden oldu. O süreçte yanımızdaki telsizden sürekli çetelerin muhaberelerini takip ediyorduk. Yanımızda her zaman mutlaka Arapça bilen bir arkadaş bulunuyordu. Bu eylemden sonra çetelerdeki panik ve korku havası telsiz konuşmalarına

da yansımaya başladı. Çetelerden biri telsizden, “Sakın hareket etmeyin, her tarafta karnasçıları var” derken, sesindeki panik havası açıkça anlaşılabilirdi. Korku ve panik sırası şimdi onlara geçmişti.

Yapılan bu başarılı suikast eylemlerinden sonra, arkadaşlarımızda belli bir tecrübe de oluşmaya başlıyordu. Çeteler ise arkadaşların yaptığı bu suikast eylemlerini boşa çıkarmaya çalışıyor ve karşı eylemler yapmak istiyorlardı. Arkadaşların eylemleri karşısında çeteler de nişancılarının sayısını arttırmışlardı. Bu nedenle cephe savaşı kimi zaman iki nişancı arasındaki savaşa dönüşüyordu. Karnas sesleri dışında cephede adeta bir ölü sessizliği hakimdi. Burada önemli olan, her iki nişancının karşılıklı olarak birbirlerinin yerini deşifre etmeleriydi. Böylesi durumlarda hareket etmemeleri konusunda arkadaşları uyarıyorduk. Fakat uyarılara dikkat etmeyip hareket eden ve görüntü veren arkadaşlarımız da vardı. Bu durum ise ya yaralanmalarına ya da şehit düşmelerine neden oluyordu.

Savaş bir disiplin işidir. Disiplini olmayan bir ordu, ordu olmak bir yana, çok daha farklı bir görüntü verebilir. Bir orduyu tanımlayan en önemli unsurlardan biri de disiplindir. Düzenli ordularda disiplin esas olarak zorla aşılınmak istense de, gerilla ordularındaki disiplin daha çok öz disiplin şeklinde özümsemeye çalışılır. Bu açıdan bakıldığında, bu temelde yaşanan birçok şahadet ve yaralanmanın temel nedenlerinden birinin öz disiplinden yoksunluk olduğu görülecektir. Bir askeri asker kılan temel özelliği, başka insanlara oranla çok daha disiplinli olmasıdır. Bir gerillayı gerilla kılan temel özellik, diğer askerlere oranla öz disiplini benimsemesidir. En cesur insanlar bazen tedbir almaktan korkar, tedbir alırlarsa cesaretlerinin kırılacağına inanırlar. Fakat bu, savaş meydanında kabul görmeyen bir yaklaşımdır. Oysa tedbir almak, cesaretine cesaret katmak demektir. Bizim içine düştüğümüz eksiklik ise, hem suikastçiler hem de diğer arkadaşlarda yaşanan tedbirsizlikti. Yeterince tedbir almayışımız kayıplar vermemize neden oluyordu. Çok cesur olmamızdan dolayı mı, yoksa tecrübesiz olmamız yüzünden mi tedbir almıyorduk? Aslında her iki etken iç içeydi. Bu durumun aşılması gerekiyordu.

Halbuki nişancı arkadaşlarımız harekete geçtiklerinde, çeteler hemen tedbir alıyorlardı. Çetelerin nişancıları da oldukça tedbirliydi. Çünkü yerlerini tespit etmemiz gerçekten de zordu. Daha önce de belirtmiştik; suikastın temel kurallarından biri de hiç kimsenin düşünmediğini düşünme biçimindeki ilkeydi. Çetelerin nişancıları harekete geçtikleri zaman, arkadaşlar telsiz üzerinden hemen filanca yüksek yerden ya da şu evin en yüksek bölümünden mermi atılıyor şeklinde bilgi veriyorlardı. Suikast denildiğinde hemen hemen herkesin aklına yüksek yerler geliyordu. Oysa yüksek yerler hemen herkesin suikast için düşündüğü yerlerin başında geliyordu. Bir nişancının bakış açısı daha farklıydı. Nişancı herkesin tahmin ettiği yerde kesinlikle mevzi yapmamalıydı. Bu nedenle eğer karşıda bir nişancı mevzilenmişse, yapmanız gereken şey, şüphelendiğimiz yerlerle empati kurmaktır. Bir yerden şüphelenilmişse hemen şu soru sorulmalıydı: “Ben olsam oraya mevzi yaparmıydım?” Bu noktada başarılı olup çetelerin nişancılarının yerlerini tespit etseydik, kuşkusuz çok daha başarılı olabilirdik. Suikastte asıl başarı özel bir hedefi vurmaktır. O zaman karşımızda mevzilenen çeteler arasında en özel olanları ise nişancılarıydı. Bunların nişancılarını öldürmek cephe komutanlarını öldürmekten daha da önemli olmalıydı. Bu temelde yoğunlaşmamız lazımdı.

Böylesi anlar, yani her iki cephenin karşılıklı olarak sessizliğe büründüğü zamanlar sadece nişancıların ateş edeceği anlamına geliyordu. Her iki nişancı da bulundukları cephenin en özel hedefleriydi ve bu da onların özellikleri ve yetenekleriyle alakalıydı. Biri bir hata yaptığında diğeri kazanacaktı. Suikastte dile gelen diğeri bir ilke de hataya yer olmadığı ilkesidir. Hata yapma başarısızlığa götürür. O süreçlerde Sukul Hal Cephesinde üç nişancı çete tasfiye edildi. Bu durum bizim açımızdan başarıydı. Çünkü üç özel hedef imha edilmişti. Zarin ve Rojhat arkadaşların bu konudaki başarıları görülmeye değerdi. Başarının bu arkadaşlarda bir özgüven oluşturması doğaldı. Ancak oluşan bu özgüveni daha doğru kullanmak yerine, özgüvenden kaynaklanan tedbirsizlik kayıp vermemize neden olabilirdi.

Sukul Hal Cephesindeki nişancı arkadaşların belli bir başarısı vardı, ama yine de istenilen düzeyde değildi. Bizimkiler özel hedeflere yoğunlaşıırken, çeteler de kendileri için bir özel hedef seçmişlerdi. Bir gün telsiz üzerinden cephe komutanımız olan arkadaşla bağlantı kurulamıyordu. Arkadaşlar kendisini telefonla aradıklarında, yaralı olduğunu ve sokak ortasındaki bir direğin arkasında yaralı bir şekilde uzandığını söyledi. İlk mermiyi karnından almıştı; diğer beş mermi ise ellerine ve ayaklarına değmişti. Bedenine toplam altı mermi isabet etmişti. Bu durum hepimizi sinirlendirmişti. O nişancı mutlaka ölmeliydi. O gün ölmedi, ertesi gün de ölmedi, fakat diğer ölecekti. Cephede yine bir panik havası hakimdi. Zaten çetelerin karnasları devreye girdiği zaman bir panik havası oluşuyordu. Telsiz konuşmalarından arkadaşların panikledikleri anlaşıyordu. Mermi seslerinden anlaşıldığı kadarıyla iki çete sürekli olmasa da arada bir ateş ediyorlardı. Cephenin hepsinde yine bir sessizlik hakimdi. Karşılıklı olarak birbirimizi gözetliyorduk.

Yine telsiz üzerinden aynı konuşmalar yapılıyordu. “Üç katlı binanın en üst katında iki delik var, oradan ateş ediliyor” şeklinde konuşmalar devam ediyordu. Yaptığımız bazı suikast mevzileri gerçekten de sağladı ve arkadaşlar dikkatli davrandıklarında deşifre olmayacaktı. Bu temelde Zarin ve Rojhat arkadaşlar sağ ve sol taraflardaki mevzi diye şüphelendikleri yerleri aralıklı atışlarla vuracaklar ve dikkatleri üzerlerine toplayacaklardı. Ronahi arkadaş ise esas atışı yapacak, yani ‘tek atış, tek ölü’ ilkesini uygulayacaktı. Zarin ve Rojhat arkadaşlar aralıklı atışlarla ateş etmeye başladılar. Bu esnada iki çeteden birinin bir hareketi görüldü. Hiç kimsenin tahmin edemeyeceği bir yerde mevzilenmişti. Tek katlı bir evin yaklaşık bir metre önünde bir çam ağacı yükseliyordu. Çete bir merdiven yardımıyla orada kendine mevzi yapmıştı. Merdivenin bir ucunu tek katlı evin duvarının üstüne, diğer ucunu da çam ağacının üzerine bırakmıştı. Böylelikle çete o bir metrelik boşlukta yerleştirdiği merdivenin üzerine uzanmış ve üstüne bir battaniye örtmüştü. Çam ağacının dallarının sık olması yüzünden silahını oraya yerleştirmişti ve oradan ateş ediyordu.

Kim bilir, kendine o mevziyi ne zaman yapmıştı? Aslında bunu ne kadar mevzi olarak tanımlayabileceğimizi de bilmiyorum. Çünkü merminin kendisine gitmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Anlaşılan aşırı bir özgüven duygusu içerisindeydi. Belki de yaptığı kamuflaje çok güveniyordu. Fakat Ronahi arkadaş yerini tespit etti. Mesafe iki yüz otuz metreydi. Esas atışı o yapacaktı. Atışı yapmasıyla hedefin yere düşmesi bir oldu. Bunun üzerine arkadaşlarda büyük bir moral oluştu. En çok sevinenlerden biri de Ronahi arkadaştı. Çetenin yaptığı şey, sadece hiç kimsenin düşünmediğini düşünmekti. Bu ilke bazen en büyük savunma olabiliyordu. Yine kullandığı diğer bir yöntem ise kamuflejeydi. Kamuflej kendi boyamak ya da yerini iyice sağlamlaştırmak değildir. Kamuflej esas olarak yanıltmaktır. Düşmanı yanılttığın oranda başarılıdır ve kendini kamufle etmiştir. Hiç kimsenin tahmin etmeyeceği bir yerde mevzilenmek, bazen en büyük kamuflej yani yanıltmadır. Suikastte düşmanını ne kadar yanıltır ve kandırırsan, başarıya ulaşma ihtimalin o kadar yükselir. Başarıya ulaşmanın yollarından biri de kamuflejdır. Fakat eğer kendini kamufle ettiğin yanılgısına kapılırsan, kendini yanıltmış olursun ve bu da seni başarısızlığa götürebilir. Bu açıdan bakıldığında, kendini yanıltmak en kötü kamuflejdır denilebilir.

O süreçlerde suikast taktiği etkili kullanılarak, barbar DAİŞ çetelerinin ilerleyişleri durdurulmaya çalışılıyordu. Sadece suikast değil, Sukul Hal Cephesi'nde Adil arkadaşın sabotaj taktiğini etkili bir şekilde kullanması da çeteleri bozguna uğratmıştı. Bilindiği gibi savaşın böyle kızgın bir hal aldığı o dönemde, DAİŞ çeteleri ile AKP çeteleri tam bir işbirliği içerisindeydi. Türk Cumhurbaşkanı o dönemde yaptığı bir televizyon konuşmasında, "Kobanê düştü, düşecek" diyordu. Aslında Kobanê'nin düşmesini dört gözle bekliyorlardı. Kobanê düşmeyince, kendi televizyonlarından her gün aynı konuyla ilgili haberler yapıyorlardı. Bu süreçlerde AKP'ye bağlı birkaç televizyon kanalında, DAİŞ çeteleri Mürşitpınar sınır kapısını aldıktan sonra Kobanê'nin düşeceği belirtiliyordu.

Bu konuyla ilgili yaptıkları bir haberde, o cepheye bulunan suikastçi arkadaşlara da değinmişlerdi. Haber şöyleydi: "YPG en iyi

keskin nişancılarından oluşan bir grubu oraya gönderdi. Keskin nişancılarla durdurulan IŞİD'in kapıyı ele geçirmesi engellenmeye çalışılıyor." Tabii o süreçlerde bizim bu tür haberler hakkında bir bilgimiz yoktu. Bu açıdan cephelerde bulunan arkadaşların yoğun gelişmelerden doğru dürüst haberleri olmuyordu. Kobanê Savaşından sonra o dönemde Kobanê'yle ilgili çıkan haberlere göz gezdirme fırsatım oldu. Eğer bugün bile araştırılırsa, o dönemde bazı televizyon kanallarında bu konuyla ilgili yapılan haberler internet sitelerinde bulunabilir. Zaten o dönemde DAİŞ-AKP işbirliği bilindiğinden, bu konunun Türkler tarafından bilinmesine şaşdırmamak gerekmektedir.

Bu dönemde gelişen başarılı pratiğın yanı sıra, bir de kayıplar yaşanmaya başlanmıştı. Birimimiz ilk şehitlerini vermişti. Önce Ronahi Rojhat arkadaş, daha sonra Yerevan, Beritan ve Mahsum arkadaşlar şahadete ulaştı. Ronahi arkadaş, genel olarak şehit düşen bu grubun yanında kalıyordu. Şehit düştüğü akşam yanımıza geldi ve karnas üzerine yerleştirdiğimiz gece dürbününü kendisiyle götürmek istedi. "Bu akşam Mahsum ve Beritan arkadaşların bulunduğu yerden yoğun saldırabilirler, ben orada kalacağım" dedi ve öyle de oldu. Çetelerin yoğun saldırıları sonucunda yedi arkadaş şahadete ulaşmış ve çeteler de büyük oranda kayıp vermişlerdi. Ronahi arkadaşla daha önceden dağda tanışuyorduk. Daha sonra 2012 yılında Botan'a geçti ve Kobanê Savaşı başladığında Botan'dan Kobanê'ye geldi. Helincê çatışmasında kendisiyle karşılaşmıştım. Sukul Hal Cephesinde önemli rol oynayan arkadaşlardan biriydi. Savaş ortamında çok sıcakkanlıydı ve nerede bir çatışma yaşansa hemen koşup oraya gitmek istiyordu. Şahadeti hepimizi derinden üzmüştü.

O cephede yaşanan diğer bir şahadet ise Rojhat Hakkari arkadaşın şahadeti idi. Bu arkadaş Herdem arkadaşla birlikte Cezire kantonundan gelmişti. Özellikle zagros silahını çok etkili bir şekilde kullanıyordu. Zagros silahını kullandığında, insan neredeyse çatışmayı bırakıp onu seyretmek istiyordu. Bir de yüzünden hiç eksilmeyen o gülüşü hepimize moral veriyordu. Çok yaratıcı bir arkadaştı. Bir gece yine çeteler yoğun bir şekilde saldırdı. Cephe-

mizde 12,5'luk bir doçkamız vardı; çatışma başladıktan bir iki dakika sonra doçka arızalandı ve durdu. Bunun üzerine Rojhat ve Gelhat arkadaşlar hemen bağlantı kurup zagrosu çalıştırmayı önerdiler. Fakat zagrosu gece kullanmak biraz riskliydi. Çünkü gaz borusu olmadığından, doçkaya oranla namlusunda daha fazla ateş çıkıyordu. Gelhat arkadaş ilk başta kabul etmedi. Fakat Rojhat arkadaş en azından doçka yapılana kadar kullanmak istediğini belirtti. Böylelikle hem çeteler cephemizde doçka olduğunu sanacaklardı, hem de Rojhat arkadaş tek tek atış yaparak isabetli vurmaya çalışacağını söylüyordu. Bunun üzerine Gelhat arkadaş kabul etti.

Rojhat arkadaş çetelerin kullandığı 23,5'luk ve 14,5'luk doçkaları hedef alıyordu. Namluların ağzından çıkan ateşi izleyerek, çetelerin kullandığı doçkalara nişan alıp tek tek atış yapıyordu. Böylelikle ateş üstünlüğünün bizim tarafa geçmesini sağlıyordu. Rojhat arkadaşın yanında iki kutu mermi vardı. Birkaç mermisi kala zagros da durmuştu. Çok fazla mermi atıldığı için, aşırı barut birikiminden dolayı silah işlemiyor ve mermi patlamıyordu. Silahın acilen yağla temizlenmesi gerekiyordu. Fakat gecenin karanlığında kimse yağ bulamamıştı. Şimdi hem doçkamız durmuştu hem de zagros silahımız. Arkadaşların yağ bulamaması üzerine, Rojhat arkadaş bir balık konservesi kutusunu açarak içinde bulunan yağı bir kutuya toplayıp zagrosu temizlemiş ve tekrar çalıştırmıştı. Ertesi gün bu durumu Gelhat arkadaşına aktardığımızda, “Çok yaratıcı bir arkadaşmış” dedi. Şahadetine neden olan şey ise sıcakkanlı olmasıydı. Yaratıcılığını ve savaşçı yeteneğini kullanabilseydi, çok büyük şeyler başarabilirdi. Savaş meydanında çok çabuk ısınan bir karakter yapısı vardı. Kendisine kalsaydı, zagros silahıyla saldırıya geçecekti. Çok savaşçı bir ruha sahipti.

Bir gece çeteler sınır hattından telleri geçip arkadaşların arkasından dolanmak istemişlerdi. Türk ordusu her zamanki gibi araçlarının ışıklarını arkadaşların mevzisine yöneltmişti. Rojhat arkadaş termalle sınırdan geçmek isteyen çeteleri fark etmiş ve tek tek çeteleri vurmaya başlamıştı. Bu esnada bizimle bağlantıya geçip durumdan haberdar etti. Diğer termali kullanan arkadaş da o tarafa doğru yöneldi. Yaklaşık on beş kişilik bir grup telleri geçmek istiyordu. O bölüme giden diğer termalci arkadaşla birlikte çeteleri

etkili bir şekilde vurmaya başlayınca, bu durumun Türk ordusunun çok zoruna gittiği anlaşıyordu. Türk askerleri arkadaşların bulunduğu yerleri zırhlı araçlarla vurmaya başladılar. Bunun üzerine Rojhat arkadaş telsizden, “Türk askerleri bizim bulunduğu-muz tarafı tarıyorlar” dedi. Türk askerleri bu şekilde çetelerin kurtularak tekrar kendi yanlarına gitmelerini sağlamaya çalışıyorlardı. Rojhat arkadaş bu durum üzerine telsiz üzerinden termalci arkadaşla bağlantıya geçti; “Sen termalle çeteleri kaçırma, ben şimdi Türk askerlerini sustururum” dedi. Gündüz yanında zagros silahı vardı. Fakat gece termali M-16 silahının üzerine konulmuştu. Bunu söyler söylemez, zagros silahıyla tellerin diğer tarafında duran Türk askerlerinin zırhlı araçlarını tek tek vurmaya başladı. Bunun üzerine zırhlı araçlar birer birer oradan uzaklaşmaya başladılar ve arkadaşlar termalle kalan çeteleri vurmaya devam ettiler.

Zagrosun sesi geldikten sonra, hemen Rojhat arkadaşla bağlantıya geçip gülererek ne yaptığını sorduk. Bunun üzerine Rojhat arkadaş, Türk askerlerini kastederek, “Sanırım derslerini aldılar” dedi. Sukul Hal Cephesindeki pratiğinde gerçekten savaşın kaderini değiştirmeye büyük katkı yapan arkadaşlardan biri olmuştu. Şahadeti de bizim için çok büyük bir kayıptı. Sabah saatlerinde zagros silahını kullanırken, bir anda çeteler saldırmaya başladılar. Bunun üzerine silahını mevziden çıkarıp açık bir yerde çeteleri yoğun bir şekilde vurmaya başladı. Bu esnada yanağına bir merminin isabet etmesi sonucunda şehit düştü. Ronahi arkadaştan sonra birimimizin ikinci şehidi olmuştu. Birimimizin şahadetinden en çok etkilendiği arkadaşlardan biriydi. Bu iki arkadaşın şehit düşmesinden sonra Qandil Hakkari arkadaş bu cepheye geldi ve kısa süre içinde o da yaralandı. Bir akşam Herdem ve Qandil arkadaşlar yaşanan bu boşluklardan dolayı termal kullanıyorlardı. Yine her zamanki gibi çatışmalar yoğundu. Bu çatışmanın ortasında Herdem arkadaş bize, orada Qandil arkadaşın bir parçayla gözünden yaralandığını söyledi. Qandil arkadaş bu olaydan sonra bir gözünü kaybetti, fakat yine de suikastten vazgeçmedi. Tedavisi bittikten sonra, gözündeki yaraya aldırmandan gelip yeniden suikast birimine katıldı ve Temmuz 2015’te şehit düşünceye kadar suikast biriminde yer

almaya devam etti. Temmuz 2015'te bir patlama sonucunda şehit düştü.

Saldırıları her zamanki gibi yoğunlaşarak devam ediyordu. Bu süreçte en fazla moral aldığımız arkadaşlardan biri de Gelhat arkadaştı. Ekim ayının ortalarına doğru Cudi'den gelmişti. Gelir gelmez Sukul Hal Cephesine geçti ve şehit düşene kadar bu cepheden ayrıldı. Daha önceden Gelhat arkadaşın adını duymuştum, fakat tanışma fırsatımız olmamıştı. Arkadaşlar arasında en çok da Gelhat arkadaşın avcılık konusundaki ustalığı anlatılıyordu. Yıllarca Botan'da komutanlık yapmış bir arkadaştı. Suikaste karşı özel bir ilgisi olduğundan, kısa sürede birimimizdeki arkadaşlara oldukça yakınlaştı. Bir iki defa kendisini yanımızda düşman mevzilerine ateş ederken görmüştüm. Çok iyi bir nişancı olduğu gözümünden kaçmamıştı. Zaten Cudi'den gelirken birçok suikast malzemesini yanında getirmişti. Keşif dürbünü, termal, gece dürbünü ve mesafe ölçme dürbününü yanından ayırmıyordu. Bizim o cephede bulunduğumuz sırada keşif ve mesafe ölçme dürbününü yanından eksik etmiyordu. Biz o cephedeyken keşif dürbününü yanı aldı ve diğer malzemelerini bize verdi.

Gelhat arkadaş genel komutanlıkta yer alan bir arkadaştı; fakat sürekli bizim cephede kalıyordu. Telsiz üzerinden onun sesini duymamız dahi hepimize büyük bir moral veriyordu. Bir yerde çatışma başladığında, çatışmanın nerede olduğunu öğrendikten sonra, telsiz üzerinden "Hemen oraya geliyorum" demesi herkeste büyük bir moral yaratıyordu. Bazen en ön mevzilerdeki arkadaşlar, "Heval Gelhat, sen buraya gelme. Sonuçta burada bir çatışmada sana bir şey olsa bizler kaldıramayız. Sen bizimle telsiz üzerinden konuştuğun zaman bile biz büyük moral alıyoruz" diyorlar; Gelhat arkadaşın güvenliğine dikkat etmeye çalışıyorlardı. Onu böyle bir Efsane Komutan olarak tarihe yazdıran özelliği buydu. Sürekli savaşçılarıyla birlikte iç içe yaşıyor ve savaşçılarını düşünmekten bir an bile vazgeçmiyordu.

Bir defasında çatışmalar alabildiğine şiddetlenmişti ve çetelerden yirmi kişilik bir grup cephenin tam ortasından saldırarak bulunduğumuz cepheyi parçalayıp ikiye ayırmaya çalışıyordu.

Çünkü çeteler başka türlü ilerleyemiyorlardı. Ortalık mahşer yerine dönüşmüştü. Yaklaşık yedi sekiz saat boyunca çatışma bir an bile durmamıştı. Bu grubun içinde iki suikastçileri de vardı ve birçok şahadet ve yaralanma da esas olarak suikastten olmuştu. Nişancı arkadaşlar bu ikisini bulmaya çalışıyorlardı. Bir ara telsiz üzerinden iki arkadaşın yaralandığı anons edilince, Gelhat arkadaş her zamanki soğukkanlılığıyla “Hemen oraya geliyorum” dedi. Yaralı arkadaşları almaya giderken suikast sonucu şehit düştü. Şahadeti bizim için çok büyük bir kayıptı. Gelhat arkadaş her zamanki gibi yoldaşlarını düşünmüş ve arkadaşlarının yaralanması üzerine yanlarına koşmuştu. Gelhat arkadaş ‘Efsane Komutan’ kılana da buydu. Şahadetinden sonra düşman çok yoğun şekilde saldırmaya devam etti. Bunun üzerine cephedeki arkadaşlar telsiz üzerinden, “Eğer biz komutan Gelhat’ın savaşçılarıysak, bu barbarlar bir adım bile ilerleyemeyecek ve gelenlerin hiçbiri sağ kurtulamayacak” diyorlardı. Zaten öyle de oldu. O gün saldıran çete grubundan tek bir kişi bile sağ kurtulamadı.

Gelhat arkadaşın şehit düştüğü gün Zarin arkadaş da kafasından yaralanmıştı. Durumu ağırdı ve hemen tedavi için Kuzey’e gönderildi. Uzun bir süre Zarin arkadaşın şehit düştüğünü sanıyorduk. Kobanê Savaşından sonra şehit düşmediği haberini alınca hepimiz çok sevinmiştik. Belki şehit düşmemiş, ama felçli kalmıştı. Şu an hala felçli bir durumda. Zarin arkadaş o süreçlerde Kobanê’de özellikle Sukul Hal Cephesinde yaptığı suikast eylemleriyle düşmana büyük kayıplar verdirmişti. Bu açıdan Sukul Hal Cephesindeki rolüylü unutulmaması gereken arkadaşlardan biridir.

O süreçte Gelhat arkadaş dışında bazı arkadaşlar daha şahadete ulaşmıştı. Gelhat arkadaşla birlikte toplam on bir arkadaş şehit düşmüştü. Gelhat arkadaşın şahadetinden üç dört gün önce birçok arkadaşın şahadeti daha yaşandı. Şehit düşen bu arkadaşlardan çoğu o cephe de bulunan grup komutanı arkadaşlardan oluşuyordu.

Navdar Amed ve Şevger Lice arkadaşlar Amed Eyaletinden gelmişlerdi. Her ikisi de o yıl Amed Eyaletinde gerilla saflarına katıl-

muşlardı. Her ikisi de genç ve dinamik arkadaşlardı. Navdar arkadaş geldikten bir gece sonra, çetelerin yoğun şekilde saldırdığı bir akşam şahadete ulaştı. Şevger arkadaş ise geldikten bir gün sonra yine suikastle şehit düştü. Navdar arkadaş Amed Eyaletinden geldiği zaman kendisini görme fırsatım olmamıştı. Fakat Şevger arkadaş bizim cepheye ilk geldiği zaman kendilerini ben karşılamıştım ve görür görmez gülümseyerek birbirimize sarılmıştık. Ertesi gün bu iki arkadaşın şahadet haberi gelmiş ve bu genç yoldaşların şahadeti hepimizi derinden üzmüştü.

Baran Garzan arkadaş 2014 yılında Garzan Eyaletinden gerilla saflarına katılmış ve birkaç ay orada kaldıktan sonra Kobanê'ye gelmişti. Kobanê'de kısa sürede savaşçılığı ve fedakarlığıyla takım komutanı olmuştu. Genç yaşına rağmen Kobanê'deki zorlu koşullarda görev ve sorumluluktan kaçmamış, kısa süre içinde büyük tecrübeler edinmişti. Baran arkadaşın takımında bulunanlardan birçoğu ondan daha eski ve tecrübeli olmalarına rağmen, sorumluluk almaktan kaçınmışlardı. Koşulların zor olması nedeniyle bazıları sorumluluk almak istemiyorlardı. Fakat Baran arkadaş genç olmasına rağmen, büyük moralle sorumluluk almayı kabul etmişti. Çetelerin yoğun saldırdığı bir akşam şahadete ulaştı. Eğer şehit düşmeseydi, önümüzdeki yıllarda kesinlikle büyük bir komutan olacaktı.

Çeteler yoğun bir şekilde saldırmaya devam ediyorlardı. Bir öğle öncesiydi ve suikastler eşliğinde gelişen saldırılar giderek yoğunlaşıyordu. Çatışmalar öğleden sonraya kadar devam etti. Çatışmaların yoğunlaştığı alan, Renas arkadaşın takımının bulunduğu yerdi. Şiddetli çatışmalara rağmen, Renas arkadaşın komutasındaki arkadaşlar büyük bir direniş sergiliyorlardı. Çeteler bu direniş karşısında geri çekilmişlerdi; fakat suikast atışlarına devam ediyorlardı. Renas arkadaş yanındaki arkadaşları mevzilendirmek için uğraştığı bir sırada, göğsünden suikastle vurulmuş ve hemen orada şehit düşmüştü. Henüz şehit düşmeden önce, birkaç arkadaşın Renas Karaz arkadaş için, "Militan bir kişiliği var" deyişine şahit olmuştum. Fedai ve militan kişiliğiyle herkese örnek teşkil ediyor ve moral veriyordu.

Avareş Marinos arkadaş Baton'dan Kobané'ye gelmişti. Sukul Hal Cephesine ilk geldiğinde, sıcakkanlılığıyla hepimizin dikkatini çekmişti. Nerede çatışma varsa oraya koşuyordu. Bir defasında çeteler yoğun bir şekilde kendisinin içinde bulunduğu gruba saldırmışlar ve Avareş arkadaş onlar saldıran bu gruba büyük kayıplar verdirmişlerdi. Saldırlara etkili bir cevap vermeleri sonucunda çetelerin yarısından çoğunu öldürmüşler, geri kalan birkaç çete ise kaçıp kurtulmuştu. Bunun üzerine Avareş arkadaş kendilerine saldıran grubun peşine düşmüş, bu sefer kendi grubu çetelere karşı saldırıya geçmişti. Öldürdükleri çetelerin üzerine gitmiş ve çetelerin askeri mühimmatlarını toplayıp getirmişti. Bunun üzerine bizimle bağlantıya geçti; "Az önce misafirlerim vardı" dedi gülerek. "Sizin için bir hediye getirmişlerdi, ulaştırmam için bana verdiler" deyince, biz de gülerek, "Ne hediyesi? Hem sen misafirlerinle çok içli dışlı olmaya başladın" demiştik. "Eee, ben ne yapayım? Misafirperverliğimi beğendikleri için hep bana misafirliğe geliyorlar. Sanki sizin misafirperverliliğinizden memnun değiller. Bunun için size bir gece dürbününü hediye getirmişler, aradaki buzları eritmek için" dediğinde, hepimiz telsiz üzerinden kakhaha atıyorduk. Bunun üzerine bir arkadaş, "Heval Avareş, biz senin kadar misafirlerimizi iyi ağırlayamayabiliriz, ama sonuçta biz de Kürt'üz ve misafirperveriz" dediğinde, Avareş arkadaş gülmekten telsiz çağrısına cevap veremiyordu.

Daha sonra gece dürbününü alıp bizim yanımıza geldi. Çetelerin üzerinden kaldırdığı gece dürbününü gösterip "İşinize yarar mı?" diye sorunca, bir arkadaş, "Yaramasa bile maneviyatı var, sonuçta bir hediyedir" demişti. Şehit düştüğünde, kendisini o geceki kahramanlığı ve yürekten attığı kakhalarıyla anacaktık. Bu kakhahalarla dolu geceden sonra kahramanca savaşarak şehit düşecekti. Bulunduğu mevzide en son kendisi kalacak, yaralanmasına rağmen yerini bırakmayacak ve ölümsüzler kervanına katılacaktı. Şehit düşmesi hepimizi üzmüştü. Fakat içimizden en çok Dicle Lice arkadaş etkilenmişti. Dicle arkadaş Amed Eyaletinden geldiği zaman Avareş arkadaşın grubuna girmişti. Avareş arkadaşın komutası altında birçok saldırıyı birlikte püskürtmüşlerdi. Bu nedenle

Dicle arkadaşın Avareş arkadaşına saygısı çok büyüktü. Bir kere-
sinde Dicle arkadaş, “Heval Avareş’le çatışmaya girdiğinde insan
kendine daha çok güveniyor. Heval Avareş’in çatışma esnasındaki
duruşu bize büyük bir özgüven veriyor” demişti. Avareş arkadaş
şehit düştüğünde çok üzölmüş ve oldukça etkilenmişti. Dicle arka-
daş da Avareş arkadaştan birkaç gün sonra şehit düştü.

Sukul Hal Cephesinde savaşın yoğunluğu hiç eksilmiyordu.
Geceler ve gündüzler yoğun çatışmalara sahne oluyordu. Barbar
DAİŞ çeteleri bir an önce kapıyı almak istiyorlardı. Fakat bizim ka-
pıyı vermek gibi bir niyetimiz yoktu. Mürşitpınar sınır kapısı ke-
sinlikle barbarların eline geçmeyecekti. Çetelerin her saldırısı yo-
ğun çatışmalara, yoğun çatışmalar da büyük direnişler ve kahra-
manlıklara sahne oluyordu. Böylesi kahramanlıkların sergilendiğı
gecelerden birinde, Zerdest Taylan (Amedli) arkadaş şahadete
ulaşmıştı. Çetelerden bir grup Kuzey’den geçip bizim cepheye gi-
riyor, diğler grup da Zerdest arkadaş onların mevzilendiğı yerden
saldırıp savunma hattını kırarak kapıya ulaşmayı hedefliyordu.
Herdem arkadaş tellerden geçmek isteyen grubu fark etti ve onlar-
dan on birini öldürdü. Bu durum üzerine Zerdest arkadaşına saldı-
ran grup daha da saldırganlaştı ve saldırıların sayısı arttı. Planları-
nın yarısı boşa çıkmıştı ve şimdi Zerdest arkadaşın grubunun bu-
lunduğı yerden saldırıp ilerlemeye çalışıyorlardı. Zerdest arka-
daşın yanında dört arkadaş daha vardı ve amansız bir çatışma başla-
mıştı. Bir müddet sonra Zerdest arkadaş telsiz üzerinden iki arka-
daşın şehit düştüğünü ve kalanların da yaralı olduğunu söyledi.

Bunun üzerine bir grup arkadaş takviye olarak gitti. Fakat sa-
dece Zerdest arkadaşın bulunduğı yerde değil, diğler taraflarda da
çatışmalar başladı. Cepheye yedek güç olmadığı için, her gruptan
takviye gidinceye kadar diğler iki yaralı arkadaş da şehit düşmüştü.
Zerdest arkadaş yaralı bir şekilde çatışmaya devam ediyordu. Şe-
hit düşen arkadaşların cephanesini de yanına alan Zerdest arkadaş
aralıksız bir şekilde çatışyordu. Takviye güç yanına vardığında
Zerdest arkadaş gülümsemiş ve daha sonra şehitler kervanına ka-
tılmıştı. İnsanları yaşama bağlayan sadece bilimsel ve biyolojik
gerçekler olmayabilir. Savaş meydanında insanları yaşama bağla-

yan şey maneviyattır. Zerdeşt arkadaş o yaralı haliyle çok kan kaybetmesine rağmen şehit düşmemiştir. Arkadaşlar takviye olarak gitmeden şehit düşseydi, çeteler onun bulunduğu mevziyi ele geçirecekler ve belki takviye olarak giden gruptaki arkadaşlar da şehit düşecekti. Zerdeşt arkadaş mevzinin çetelerin eline geçmemesi için son ana kadar büyük bir kahramanlıkla savaşıyordu. Arkadaşlar yanına ulaştıklarında, gülümseyerek, “Artık şehit düşebilirim” dercesine son nefesini vermişti. Kobanê’de savaşı kazanmamızı sağlayan en büyük faktör, Zerdeşt arkadaş gibi yüzlerce kahraman yoldaşın sınırsız inançları ve bitmeyen umutları olmuştu. Maneviyatla yaşayan bu kahramanlar geride büyük bir maneviyat bırakarak, kendilerinden sonra gelecek nesiller için maneviyat tohumları ekip şahadete ulaşmışlardı.

Barbar çeteler oluşturulan savunma hattını kırmaya çalışıyor, her taraftan saldırıp kapıyı almak istiyorlardı. En çok başvurdukları saldırı yöntemlerinden biri de patlayıcı yüklü arabaları kullanarak saldırıya geçmekti. Adil arkadaşın başarılı sabotaj pratiğinden sonra, bu arabalar daha çok karanlık çöktükten sonra geliyordu. Çeteler bu arabalara özel olarak yapılmış demirleri kaynak yapmışlar, hatta mermilerden etkilenmesin diye tekerleklerle bile demir kaynaklar vurmuşlardı. Arkadaşlar zagros silahıyla yoğun bir şekilde vuruyorlar, fakat mermiler etkili olmuyordu.

Bunun üzerine Cuma Goyi arkadaş B-7’yi alıp patlayıcı yüklü arabaya doğru koşmaya başladı. Bütün arkadaşlar kendisine bakıyordu. Arkadaş B-7 roketini fırlattı ve roket ilk atışta arabaya isabet etti. Arabanın kasasında bulunan patlayıcılar roketin isabet etmesiyle birlikte yanmaya başladı. Bunun üzerine arkadaşlarda büyük bir sevinç yaşandı. Fakat arabayı süren çete henüz ölmemişti. Bazı arkadaşlar arabaya yaklaşmak ve bu çeteyi bir an önce öldürmek istiyorlardı. Arabaya yaklaşanlar arasında en önde Cuma arkadaş vardı. Roketin isabet etmesinden bir dakika sonra araba patladı. Yaklaşık bir dakika boyunca kasada alevler yükselmeye devam etti. Böyle bir patlama patlayıcıların yanmasıyla birlikte oluşan reaksiyon sonucunda gerçekleşmiş ya da arabanın içerisindeki çete de patlatmış olabilirdi. Bunu tam olarak bilmiyorduk. Fakat patlamayla birlikte arabaya yaklaşık elli metre uzaklıkta bulunan Cuma

arkadaş basınç nedeniyle geriye doğru fırlamış ve başının yere sert bir şekilde yere çarpması sonucunda şehit düşmüştü. Çeteler birçok kez patlayıcı yüklü arabalarla saldırmışlardı, fakat henüz bizim cephemizde araba patlatılması sonucunda şehit düşen arkadaş yoktu. Cuma arkadaş araba patlaması sonucunda şehit düşen ilk arkadaş olmuştu. Şimdiye kadar çetelerin gönderdiği patlayıcı yüklü tüm arabalar boşa çıkarılmış ve bir şahadet yaşanmamıştı. Fakat şimdi Cuma Goyi arkadaş şehit düşmüştü.

Cuma arkadaşın şahadetinden hemen sonra cepheye yoğun çatışmalar başladı. Destina arkadaşın bulunduğu taraftan çeteler yoğun bir saldırı geliştirdi. Destina arkadaş onlar üç katlı büyük bir binada kalıyorlardı. Bu arkadaşın grubu cephenin en doğu tarafında bulunuyordu. Az önce arabanın patladığı yer onların kaldığı binanın batı tarafındaydı. Araba patlayınca, arkadaşların bütün yoğunlaşması arabanın patladığı alandaki çatışmalara yöneldi. Bu sırada çeteler yoğun bir şekilde Destina arkadaşın kaldığı eve saldırmışlardı. Bu arkadaşın bulunduğu bina üç katlıydı. Çeteler saldırınca ilk katı bırakıp ikinci kata çekilmişlerdi. Çeteler saldırmaya devam ederlerse, ikinci katta olmanın avantajıyla karşı saldırıya geçeceklerdi. Arkadaşlar telsiz üzerinden çetelerin ilk kata girip çıktıklarını söylediler. Tedbir amacıyla biraz daha bekleyip sonra kontrol edeceklerini belirttiler. Çeteler alt katta sessizce bekliyor olabilirlerdi. Destina arkadaş telsiz üzerinden konuşurken, birden “Araba sesi geliyor” dedi. Hemen ardından “Alt kata mayın yerleştirmişler” dedikten sonra bir daha konuşmadı.

Büyük bir patlama sesinin gelmesiyle birlikte, Destina arkadaş onlara yakın olan grup, telsiz üzerinden araba patlatıldığını ve binanın yarısının çöktüğünü söyledi. Çeteler önce binanın alt katına mayın yerleştirmişler, daha sonra da patlayıcı yüklü bir arabayı binanın hemen yanında patlatmışlardı. Destina arkadaşın kaldığı ev o mahallede bulunan en yüksek binadaydı. Bu bizim için bir avantajdı. Çünkü çetelerin birçok hareketi görülüyor, çeteler görüntü verir vermez arkadaşlar vuruyorlardı. Bu binanın çeteleri zorladığını kendi telsiz konuşmalarından anlayabiliyorduk. Bunun için arabayı bu binayı devre dışı bırakmak için patlatmışlardı. Patlama sonucunda Destina arkadaşın yanı sıra beş arkadaş daha şahadete

ulaşmıştı. Bazı arkadaşlar ise binanın enkazından yaralı olarak çıkarıldı. Destina arkadaş ve diğer yoldaşların şahadeti bizim için büyük kayıplardı. Bu arkadaşlarımız çetelerin bütün saldırılarına karşılık bulundukları binayı bırakmamışlar ve sonuna kadar direnmişlerdi. Çeteler binayı ele geçiremeyeceklerini anladıklarında, binayı tamamen ortadan kaldırmayı hedeflemişlerdi. Buna rağmen binanın hepsi yıkılmamıştı. Yarısı ayaktaydı hala. Çeteler yine de hedeflerine ulaşamamışlardı.

Sukul Hal Cephesinden söz edildiğinde Rençber Kobanê arkadaştan söz edilmezse, bu cepheye ilişkin tüm anlatımlar yarım kalmış olur. Rençber arkadaş Kobanêliydi. Savaş şehre girdikten sonra bizim bulduğumuz cepheye gelmişti. Kobanê'nin hepsini, özellikle Sukul Hal Cephesi tarafını çok iyi tanıyordu. Bu yüzden Gelhat arkadaş kendisini çatışma esnasında arkadaşlara cephane götürmesi ve yaralı arkadaşları mevzilerinden çıkarıp hastaneye taşıması için görevlendirmişti. Gelhat arkadaş düşman mevzilerini keşfederken, sürekli Rençber arkadaş çağırıp sorular sorardı. Çünkü Rençber arkadaş bulduğumuz cepheyi ev ev tanıyordu. Özellikle geceleri yoğun çatışmalar olduğunda oradan oraya koşuyor, çatışmanın yaşandığı mevzilere cephane yetiştiriyor, yaralı arkadaş varsa sırtlayıp getiriyordu. Bir çatışma esnasında en çok duyduğumuz anonslardan biri de "Rençber arkadaş yanımıza gelirse iyi olur" anonsuydu. Bu anons yapıldığında ve çatışma olmadığı sırada ancak nöbetleşerek uyuyabiliyorlardı. Fakat Rençber arkadaş tüm cepheden sorumluydu ve cephede bir tek mermi patlasa hemen harekete geçiyordu. Bu özelliğiyle birçok yaralı arkadaş şehit düşmekten kurtarmış ve birçok arkadaş da Rençber arkadaşın sırtında şehit düşmüştü.

Savaş koşullarından dolayı cephede banyo yapma imkanı yoktu. Hatta çoğu zaman elbise sıkıntısı da olurdu. Sivil elbise sıkıntısı yoktu, fakat askeri elbise konusunda sıkıntı yaşıyordu. Askeri elbisesi olan arkadaşlar, kirlenmiş ve yırtılmış da olsa çıkarmak istemiyorlardı. Bunda biraz da ajanların sivil elbise giymelelerinin etkisi vardı. Yani askeri elbiseyi çıkarıp sivil elbise giyilse hemen bir yanlış anlaşılma kaygısı yaşıyordu. Bu nedenle kimse askeri elbisesini çıkarmak istemiyordu. Fakat Rençber arkadaşta

askeri elbise olmamasına rağmen elbiselerini değiştirmiyordu. Yaralı ve şehit arkadaşları sırtında taşımasından dolayı elbiseleri kana bulanmıştı. Elbisesinin çoğu kısmında kurumuş yoğun kan lekeleri vardı. Fakat yine de elbisesini değiştirmiyor, “Siz ne zaman değiştirirseniz ben de o zaman değiştiririm” diyordu. İki defa yaralı arkadaşları çatışma ortamından çıkarmaya gittiği zaman yaralanmıştı. Bir defa ayağından yaralanmış, bir defa da omzuna bir bomba parçası isabet etmişti. Yine de cepheden ayrılmıyordu. Rençber arkadaşın kişiliği, emek ve fedakarlıkla bütünleşmiş gerçek yoldaşlığın nasıl olması gerektiği sorusunun cevabı gibiydi. Yine bir defasında yaralı arkadaşları getirmeye gittiği esnada atılan bir havan sonucunda şehit düşmüştü. Henüz şehit düşmeden önce yanına giden arkadaşlara, “Beni bırakın, gidip diğer yaralı arkadaşları getirin” demesi, son nefesinde bile yaralı yoldaşlarına nasıl bağlı olduğunun en açık göstergesiydi.

O süreçte cepheye yaşanan bu şahadetlerden sonra Sukul Hal Cephesine yeni takviyeler olmuştu. Halep’ten gelen arkadaşların çoğunluğu bu cepheye düzenlenmişti. Renas, Rizgar, Xemgin, Hamza ve Cudi arkadaşlar bu cepheye düzenlenmişlerdi. Piling arkadaş zaten daha önce de bu cephedehydi. Bu arkadaşların bu cepheye gelmeleriyle birlikte mevziler daha da güçlendi. Halep’te kalmalarından dolayı şehir savaşı konusunda tecrübeliydiler. Edindikleri tecrübelerle kısa sürede bu cephedeki mevzileri daha da sağlamlaştırdılar. Eskiden beri bu cepheye kalan yoldaşlar, şehir savaşı konusunda Halep grubundan çok şey öğrendiler. Piling arkadaş daha önceden Halep’te yaptıkları suikast mevzilerini burada bize öğretmeye çalışıyordu. Özellikle bir zagros silahı mevzisi yapmak için, bir evin içinde bulunan iki odanın duvarlarını delip o şekilde mevzi yapıyordu. Yani bir zagros mermisi üç duvardan geçerek bulunduğumuz evden çıkıyor, bu yöntem sayesinde zagrosun basıncı sonucunda meydana gelen toz ve duman gizlenebiliyor ve yerin deşifre olmaması sağlanabiliyordu. Bu şekilde mevzilenmek hem atış için delikleri daha büyük açmamızı, hem de görüş açımızın daha geniş bir alanı kapsamasını sağlıyordu. Daha sonra çetelere ait birkaç mevziyi ele geçirdiğimizde, karnas mer-

milerinin boş kovanlarının neden bu tür mevzilerin olduğu yerlerde bulunduğunu sormayacak ve orasının bir suikast mevzisi olduğunu hemen anlayacaktık. Bu tür yerlerde deşifre olmak gerçekten çok zordu. Bu ve buna benzer tarzda birçok mevzilenmeyi Halep grubundaki arkadaşlardan öğrenecektik; edindiğimiz bu tecrübelerden sonra kayıplarımız azalacak ve yeni bir özgüvenle düşmana daha da ağır darbeler vuracaktık.

Eğer Sukul Hal Cephesinde yaşanan kahramanlıklar yazılacaksa, Sukul Hal Cephesi direnişine büyük katkıları olan Şemsi Şimal grubundaki arkadaşların asla unutulmaması gerekir. Faysal (Ebu Leyla) ve Evdo Doçka arkadaşların komutasındaki Şemsi Şimal grubunda yer alan arkadaşlar, direnişleriyle Kobanê Savaşına büyük katkı sağlayacaklardı. Bu yazı çalışmasına başladığım sırada, Faysal (Ebu Leyla) arkadaş Minbic'i özgürleştirme hamlesinde şahadete ulaştı. Evdo Doçka arkadaş ise, şehir savaşından sonra Kobanê'de şehit düştü. Herkesin televizyon ekranlarından da izlediği ve bildiği gibi, DAİŞ çetelerinin Mürşitpınar sınır kapısına saldırması sırasında, Faysal arkadaş burada yaşanan direnişte çok büyük bir rol oynadı. Barbar DAİŞ çeteleri, tüm yoğun saldırılarına rağmen, oluşturulan savunma hattını bir türlü kıramıyorlardı. İlerleyip kapıyı almak için bu sefer ağabeyleri konumundaki Türk ordusu ve AKP Hükümetiyle birlikte ortak bir planlama yapıyorlar, Mürşitpınar kapısına önce patlayıcı yüklü arabalarla saldırıyorlar, daha sonra Türk askerlerinin sınır kapısının Kuzey'deki tarafını kendilerine teslim etmeleri sonucunda kapıya saldırıyı başlatıyorlardı. Bu durum karşısında Türk televizyon kanalları, "Kobanê kapısı DAİŞ'in eline geçti" haberini son dakika olarak vermişlerdi.

Türkler sınır kapısının kuzeyini zaten DAİŞ çetelerine teslim etmişlerdi. Televizyon kanallarına yansıyan görüntülerden, tüm dünya bu gerçeği açıkça görmüştü. Bu durum karşısında Faysal, Renas ve Xemgin arkadaşlar hemen buraya koşup müdahalede bulunmuşlardı. DAİŞ çeteleri bu saldırıyı düzenlerken, savunma hattında bulunan arkadaşların kapıya doğru mevzilenmesini dağıtabileceklerini ve bu biçimde savunma hattını kırıp kapıyı alabileceklerini düşünmüşlerdi. Fakat arkadaşlar bu tuzağa düşmediler.

Savunma hattında bulunan arkadaşlar yerlerinde kaldılar ve cephe çatışması yürüten birçok arkadaş kapıya gidip mevzilendi. İlk müdahale edenler Faysal, Xemgin ve Rênas arkadaşlar olmuştı. Zaten birçok insan o çatışmaların görüntülerini ekranlardan görmüştü. Faysal arkadaş kapıdaki çatışmalar sırasında ağır yaralandı. Renas arkadaş buradaki çatışmalar sırasında şehit düştü.

O günkü çatışmalar sırasında Faysal ve Şemsi Şimal grubundaki diğer arkadaşlar büyük rol oynamışlardı. O gün Türk televizyon kanalları DAİŞ'in kapıyı aldığı yönünde son dakika haberleri geçerken, YPG ve YPJ savaşçılarının kapının kuzey kısmını DAİŞ çetelerinden alıp tekrar Türklere vermesi son derece ilginçti. Faysal ve Evdo arkadaşlara bağlı Şemsi Şimal grubu, sadece Mürşitpınar sınır kapısı çatışmalarında değil, birçok çatışma ve saldırıda YPG ve YPJ savaşçılarıyla omuz omuza çarpıştılar. Özellikle Faysal arkadaşın Sukul Hal Cephesindeki katkıları ve savaşçılığı herkesçe bilinen bir durumdu. Çatışmaların en yoğun olduğu zamanlarda, arkadaşlar telsiz üzerinden, "Heval Faysal BKC ile devreye girsin" anonsunu yaptıklarında, Faysal arkadaşın eline BKC'yi alıp çatışma yerine koşmasıyla arkadaşlarda büyük bir coşku yaşanıyordu.

Evdo Doçka arkadaş ise bu cephede doçkacı olarak görev yapıyordu. Bu yüzden arkadaşlar telsiz kodunu 'Evdo Doçka' olarak anons ediyorlardı. Bu durumdan sonra Evdo arkadaşın adı öyle kaldı. Sadece bu arkadaşlar da değil, Şemsi Şimal grubuna bağlı birçok arkadaş başından beri o cepheden ayrılmadı ve büyük bir fedakarlıkla YPG ve YPJ savaşçılarıyla omuz omuza savaştı. Faysal ve Evdo arkadaşlar dışında da, Şemsi Şimal grubunun birçok üyesi ve savaşçısı hala YPG ve YPJ savaşçılarıyla beraber omuz omuza savaşmaktadır. En son Minbic Hamlesinde Faysal arkadaşın şahadetı kuşkusuz bu hamlenin en ağır kayıplarından biri oldu. Kobanê Savaşı sırasında Faysal arkadaş birkaç defa yaralanmasına rağmen, yarası iyileştikten sonra hemen mevziye ve savaş meydana dönmüştü. Tıpkı kapıda yaralandıktan kısa bir süre sonra geri dönmesi gibi.

DİLGEŞ ARKADAŞIN ŞAHADETİ

Kürdistan tarih boyunca kahramanlar ve kahramanlıklara analık yapmıştır. Kürdistan toprakları birçok kahramanın ayak izlerini bağrında barındırmıştır. Bunlar öyle kahramanlardır ki, uğruna ölecek kadar yaşama büyük bağlılık göstermişlerdir. Kobanê Savaşı büyük kahramanlıklarla dolu bir direnişti. Sanki tarihimizde bütün kahramanlar oraya toplanmıştı ve bu sefer hep birlikte savaşıyorlardı. Rüsteme Zal'dan Qazi Muhammed'e, İhsan Nuri Paşa'dan Seyit Rıza'ya, Alîşer ve Zarife'den Şêx Said'e kadar tarihimizdeki tüm direnişçilerin ruhları Kobanê'de dolaşüyor ve orada savaşan kahramanlarla bütünleşiyordu. Agit, Zilan, Beritan, Kemal Pir ve Mazlum Doğan'ın ruhları da oradaydı. "Direnmek yaşamaktır" diye haykırıyordu her Kobanê savaşçısı. Bu tarihe yeni kahramanlar da eklendi. Bahoz, Arin, Hawar, Emin ve Hebun'ların ruhu da bu kahramanlık tarihinin yeni sayfalarına yazıldı.

Kahramanların bu ruhunu kişiliğinde birleştiren ve bütünleştiren yoldaşlardan biri de Dilgeş Muş arkadaşı. Katılları henüz beş

yıl olmasına rağmen, kişiliğinde beş bin yıllık direniş kültürünü barındırıyordu. Kendisiyle birlikte direnen her savaşçının yüreğine umut tohumları ekiyor ve bu tohumlar direniş ruhu olarak yeşeriyordu. Savaşın şehre girmesinden sonra daha büyük görev ve sorumluluklar üstlenmiş, her geçen gün direnişi daha da büyüt-müştü. Helîncé’de o ilk buluşmamızdaki sıcaklığıyla bütün bir kış boyunca yüreğimi ısıtmıştı. Ne zaman üşüdüğümü hissetsem onun o sıcak gülüşünü anımsardım. Şehir savaşında Cudi Amed arkadaşla birlikte Sukul Hal’in yanındaki cephede kalmışlar ve orada gece gündüz direnişi büyüt-müşlerdi. Suikast Birimimiz ilk kurulduğunda yanımıza gelmişti. Helîncé’deki tartışmalarımızı hatırlatıp, “Biraz geç oldu, ama böyle bir birimin oluşması yine de sevindirici” demişti.

Bir gün yanımızda kaldıktan sonra tekrar cephesine dönmüş ve döndükten iki gün sonra şahadet haberi gelmişti. O zaman biz Sukul Hal Cephesindeydik. Diğer cephede bir termalci arkadaşın şehit düştüğü bildirildi. Ben bizim birime bağlı termalci arkadaşlardan birinin şehit düştüğünü sanmıştım. Bunun üzerine hemen Herdem arkadaşını aradım ve kendisine şehit düşenin kim olduğunu sordum. Herdem arkadaş haberi olmadığını belirtti; eskiden birbirimizi tanıdığımızı bildiği için ilk başta söylemek istemedi; birimize bağlı bir arkadaş olmadığını, ancak kendisinin de tanımadığını belirtti. Bizim birime bağlı olmadığı belirtiliyordu, ama termal o cephede sadece Dilgeş arkadaşta vardı. Bunun üzerine, “Dilgeş arkadaş mı şehit düştü?” diye sorunca, “Evet, sana söylemek istemedim” dedi.

Hemen telefonu kapattım. O an tarif edilemez duygular içerisindeydim. Onun gibi mükemmel bir savaşçı nasıl şehit düşebilirdi? Bu mümkün müydü? Gecenin karanlığında termalle baktığı sırada bombasına bir mermi isabet etmiş ve hemen oracıkta şehit düşmüştü. Bu durum en çok da başından beri Kobanê’de yan yana olduğu Cudi Amed arkadaşı üzüntüye boğmuştu. Hepimizin üzerine karanlık bulutlar çökmüştü. Daha önce Helîncé’de kendisine ‘eskinin ve yenini ruhunu kendinde birleştiren savaşçı’ dediğimde gülmüştü. Tarihimizdeki bütün kahramanlıkların ve Kobanê’deki

bütün direnişlerin ruhunu kendinde birleştiren bir savaşçı ve komutandı. Genç yaşına rağmen, hem askeri yoğunlaşması hem de savaşçılığıyla herkesi kendine hayran bırakan bir kişiliğe sahipti. Kaboné' de onu tanıyan herkes ne kadar yiğit bir savaşçı olduğunu konuşuyor ve daha hayattayken kendisiyle tanışmak istiyordu. Bütün Kobanêli savaşçılar kendisini tanıyordu ve birçoğu onun kahramanca duruşundan etkilenip direnişe katılmıştı. Zaten o şehit düştükten sonra birçok Kobanêli savaşçı ismini değiştirip Dilgeş yapmıştı. Adından da anlaşıldığı gibi, kıpır kıpır ve ateşli bir yüreği vardı. Kobanê Savaşı bittikten sonra bazı şeyleri daha iyi analiz etme fırsatı olmuştu. Şimdi oturup düşündüğümde, ilk günkü izleniminim bende olduğu gibi kalmaya devam ettiğini anlıyorum. Yaptığımız tartışmalar sonucunda kendisine, 'eskinin ve yeninin ruhunu kendinde birleştiren savaşçı' dediğimde gülümsemesi ve daha sonra suikast birimi kurulduğunda, bunun 'eskinin ve yeninin ruhunu iyi yansıttığından' söz etmesi hiç unutamadığım anılarımdan birisi olma özelliği taşır.

Eğer Kobanê' de başarı olacaksa, bunu ancak Apocu ruhu yeni taktiklerle bütünleştirip uygulamakla başarabilirdik. Öngörülü davranışı ve askeri taktikler konusundaki yaratıcılığı, Dilgeş arkadaşın Apocu ruhu kendi kişiliğinde ne kadar somutlaştırdığının göstergesiydi. 2013 yılından beri Kobanê' deydi ve birkaç kez yaralanmıştı. Fakat her yaralanmadan sonra savaşa daha güçlü katılmış ve daha da yoğunlaşmıştı. Bazı insanlar vardır, bireysel olarak çok savaşçıdır. Fakat savaş bütünlük isteyen bir olgudur. Bir insanın tek başına bir savaş kazanması çok zordur. Dilgeş arkadaşın en belirgin özelliği bütünlüklü bir savaşçı olmasıydı. Savaştığı kadar yanındaki arkadaşları savaştırmayı da esas alan bir yapıya sahipti. Bir el tek başına az iş yapar, fakat iki el yan yana geldiğinde alkış çalar. Bu bakımdan Dilgeş arkadaş yanında bulunan her arkadaşın ruh halinden anlamayı ve ona göre kendisiyle bütünleşmeyi hedeflerdi. Savaşın çok kritik bir aşamasında şehit düşmüştü. Bu da bizi hem zorlamış hem de moralimizin düşmesine neden olmuştu. Dilgeş arkadaşın şahadetinden en çok etkilenenlerden biri de Cudi Amed arkadaşı.

Şehit Dilgeş

DİĞER CEPHELERDE SUİKAST

Savaşın şehre girmesiyle birlikte her cephede yaşanan çatışmalar farklı bir anlam taşıyordu. Genelde Kobané'nin ancak yüzde yirmisi elimizde kalmıştı. Bu bağlamda oluşturulan savunma hattının iyi korunması gerekiyordu. Her cephede bir savunma hattı oluşturulmuştu. Her cephe birbirini savunacak ve birbiriyle koordineli hareket edecek şekilde örgütlendirilmişti. Çeteler oluşturulan bu savunma hattından geçip ilerleyecek olurlarsa, bundan sonrası için büyük risk oluşturacaklardı. Bu noktada birimimize düşen görev, her cephede oluşturulan savunma hattını güçlendirmek için suikast taktiğini etkili bir şekilde kullanmaktı. Bu doğrultuda birçok arkadaş bazı cephelere kalıcı olarak düzenlendi. Bazı arkadaşlar da kullandıkları silahlara göre sabit bir cephede kalmak yerine, duruma göre birçok cepheye gidebiliyorlardı. Bu arkadaşların başında da Herdem Rojhilat arkadaş geliyordu. Hangi cephede yoğun çatışmalar varsa Herdem arkadaş oraya gidiyordu.

Bu tür çatışmalardan biri de Güney Cephesinde yaşandı. Düşman Halep yolu üzerinde arkadaşları kuşatıp çembere almıştı. Çatışmalar başladığı an, bizim suikast birimimiz kendi noktasındaydı. Noktamız çatışmaların yaşandığı yerin kuzeyinde, üç yüz üç yüz elli metre uzağındaydı. Bunun üzerine hemen bir zagrosçu ve iki karnasçı arkadaş çatışma yerine koştu. Telsiz üzerinden arkadaşların çemberde olduğunu, yaralılar ve şehitlerin bulunduğunu anlayınca, Herdem arkadaş, “Hemen bir zagros ve iki karnasla oraya yüklenelim. Çemberi biz kırabiliriz” der demez oraya gittik. Arkadaşların bulunduğu iki ev çembere alınmıştı. Orada bulunan diğer mevzilerle çembere olan alınmış arkadaşlar arasında yaklaşık yirmi otuz metre kadar bir boşluk vardı. Bu boşluğa da yoğun suikast atışları yapıyordu. Herdem arkadaş hemen arkadaşları mevzilendirdi. Telsiz üzerinden cephe komutanı arkadaşla bağlantıya geçti. Son durumu ve arkadaşların yerini tam olarak öğrendikten sonra, telsiz üzerinden anons yaptı. “Çemberde olan arkadaşlar dışında hiç kimse beş dakika ateş etmesin” dedi. Çünkü diğer arkadaşlar yoğun bir şekilde ateş ediyorlardı. Herdem arkadaş iki karnasçı arkadaş çemberin atıldığı yerde çapraz biçimde konumlandırmıştı. Kendisi de zagros silahıyla bu iki karnasçı arkadaşın tam ortasına mevzilenmişti. Çeteler ile zagrosçu ve karnasçı arkadaşlar arasında yaklaşık üç yüz metrelik bir mesafe vurdu.

Önce karnasçı arkadaşların atışı başladı; karnasçılar sağdan ve soldan yaptıkları atışlarla çeteleri çapraz ateşe aldılar. Karnasçı arkadaşların birkaç çeteyi öldürmesinden sonra, çeteler görüntü vermemek için bu sefer de Herdem arkadaşın bulunduğu mevziye paralel olan bir yerde toplandılar. Böylece çeteler tuzağa düşmüş oluyorlardı. Zaten karnasçı arkadaşların çaprazdan ateş etmelerinin nedeni, çetelerin Herdem arkadaşın mevzilendiği yere görüntü vermeleriydi. Böylece esas rol Herdem arkadaşın olacaktı. O zamana kadar zagrosla henüz tek bir mermi bile atılmamış, bu da çeteleri yanıltmıştı. Herdem arkadaş telsiz üzerinden karnasçı arkadaşlara, “Tamamdır, bırakmayın bir tanesi sağ kurtulsun” der demez, zagrosu kullanmaya başladı. Zagros silahı otomatik olmayan bir silahtı ve namluya tek tek mermi sürerek atış yapmak gerekiyordu. Zagros şarjörsüz olduğundan, bir eyleme başlamadan

önce mermileri elinizin rahat ulaşabileceği bir yere dizersiniz. Hızlı ve atik bir el, zagrosla dakikada on mermi atabilirdi. Daha önce birkaç arkadaşın dakikada sekiz mermi attığını görmütüm. Fakat ilk kez Kobanê’de Herdem arkadaşın dakikada on mermi attığına şahit oluyordum. Herdem arkadaşın zagrosu kullanmasıyla birlikte çetelere büyük bir şaşkınlık hakim olmuştu. Çünkü üç yüz metreden zagros silahıyla birini vurduğunuz zaman, vurulanın yanındakilerin psikolojisi doğal olarak alt üst oluyordu. Çetelerin hal ve hareketlerinden ne kadar şaşkınlığa düştükleri ve paniğe kapıldıkları açıkça görülebiliyordu.

Bazı çetelerin cenazeleri ortalıkta dururken, bazı çeteler evlerin içine saklanmışlardı. Herdem arkadaş telsiz üzerinden, “Ben çetelerin saklandığı evlerin duvarlarını vuracağım, evden çıkanları sakın kaçırmayın” diyordu karnasçı arkadaşlara. Mesafe bir nişancı için nokta atışı yapabilecek bir mesafeydi. Özellikle zagros silahı için bu durum daha farklıydı. Üç yüz metrelik bir mesafeden zagrosun mermileri rahatlıkla evlerin duvarlarını delebilirdi. Herdem arkadaş zagrosla çetelerin bulunduğu evleri vurmaya başladı. Bunun üzerine çeteler teker teker evlerden çıkıp kaçmaya çalışıyorlardı. Karnasçı arkadaşlar bu sefer tek tek çeteleri indiriyorlardı. Herhangi bir hareket gözüküyordu. Bu durumda yaralı ve şehit arkadaşlar hemen çıkarıldılar. Bu sırada telsiz üzerinden Herdem arkadaş “Eline sağlık” anonsları eşliğinde tebrikler geliyordu. Bir işi severek yaptığınız ya da bir çatışmayı başarıyla sonuçlandırdığınız zaman, sadece size yönelmiş bir gülümseme veya sade bir tebrik bile sizin için paha biçilmez değer ifade eder. O gün de öyle olmuştu. Hem cepheadekiler hem de zagrosçu ve karnasçı arkadaşlar çok büyük bir mutluluk içerisindeydi. Çemberde kalan bazı arkadaşlar ertesi gün Herdem arkadaş telefonla arayıp kendisine ve suikast birimine tebriklerini ve teşekkürlerini iletmışlerdi. Birimdeki bütün arkadaşlar rollerini başarılı bir şekilde oynadıklarında nasıl sonuçlar elde edilebileceklerini tüm açıklığıyla görmüşlerdi. Bu temelde birimizde daha büyük bir yoğunlaşma yaşanmaya başladı.

Bazı arkadaşlar ihtiyaçlar temelinde farklı cephelere düzenleniyordu. Hem bazı şahadetler hem de yaralanmalar yaşanmıştı. Bu

da birimdeki sayımızın azalmasına neden olmuştu. Bununla beraber birime yeni bazı takviyeler yapılmıştı. Rüstem Cudi (Güneyli) arkadaş birime yeni gelen arkadaşlar arasındaydı. Hem zagros silahını çok seviyordu, hem de bu silaha hakimiyeti gerçekten de çok iyiydi. Sukul Hal Cephesinde yaşanan şahadet ve yaralanmalardan sonra oraya gelmişti. Fakat bir hafta içerisinde bu arkadaşın da şehit düştüğü haberini almıştık. Rüstem arkadaş çetelerin yaptığı suikast sonucunda şehit düşmüştü. Yine birkaç arkadaş hafif biçimde yaralanmıştı.

Yaşanan bu gelişmeler nedeniyle geceleri termal ve gece dürbünü, gündüzleri ise zagros ve karnas silahlarını kullanan arkadaşlar vardı. Bu yüzden daha fazla fedakarlık ve dikkat gerekiyordu. Bu fedakarlığı şahsında en çok sergileyen arkadaşların başında Agit Wan arkadaş geliyordu. Agit arkadaş, Zehra arkadaşın komuta ettiği Qada Azadiye ve Çilûheşt yolu tarafındaki cepheye düzenlenmişti. O cephede hem termalci olarak çalışacak, hem de gündüz suikastleri için görev alacaktı. Başlangıçta o cepheye düzenlenmesi sabit değildi. Fakat bir defasında üç gün o cephede kalmış, döndüğünde kalıcı olarak oraya düzenlenmesini istemişti. O cephede savaş öncesinde Kültür Sanat Merkezi olarak kullanılan binada bulunuyorlardı. Çeteler savaş şehre girdikten sonra Kültür Sanat Merkezini alınca televizyonlarda açıklamalar yapmışlar, Kobanê'yi aldıkları propagandasını geliştirmişlerdi. Kültür Sanat Merkezi caddenin doğu tarafındaydı ve caddenin batı tarafında bulunan dört katlı bir binada da bizim arkadaşlarımız mevzilenmişti. Agit arkadaş ilk başta bu cepheye gönderildiğinde o binaya gitmişti. Zehra arkadaş orada tanımış ve bir çatışmada beraber mevzilenmişlerdi. Bu çatışma sırasında Agit arkadaş bir saat içerisinde saldırmak isteyen beş çeteyi öldürmüştü ve bu durum arkadaşlarda büyük bir moral yaratmıştı.

Başarılı pratiği ve arkadaşların kendisine sevgi dolu yaklaşımı Agit arkadaş daha da coşkulu kılmuş, kendine olan güvenini artırmıştı. Agit arkadaş Kobanê'ye Amed Eyaletinden gelmiş ve orada daha önce bir aylık bir suikast eğitimi görmüştü. Eğitim devreleri biter bitmez Kobanê'ye geldiğinde büyük bir coşkuyla pratiğe katılmıştı. Fakat Amed Eyaletinde imkanlar sınırlı olduğu için,

teknikle ilgili bazı konulara tam hakim değildi. Bu nedenle yaklaşık on gün gibi bir süre, eksikliklerini tamamlaması için Herdem arkadaşla birlikte hareket etmişti. Herdem arkadaş pratik olarak ona bazı hususları daha iyi öğretiyordu. Kültür Merkezindeki bu çatışma sırasında, daha önce termal pratiği olmamasına rağmen, büyük bir başarı göstermiş ve çetelerin saldırısını boşa çıkarmıştı.

Bu başarılı pratiğinin yanı sıra, Agit arkadaş o cephede Zehra arkadaş ile tanışmış ve onun savaşçılığı ve komutanlığından çok etkilenmişti. Bu çatışmadan sonra termal için pil almak üzere Sui-kast Birimi noktasına gelmişti. Durumunun nasıl olduğunu sormaya gerek bile yoktu, çünkü her halinden ne kadar moralli olduğu anlaşılıyordu. Coşkulu bir şekilde, çatışma sırasında çetelerin nasıl saldırdığını ve termalle çeteleri nasıl vurduğunu anlatıyordu. Kendine olan güveninin arttığı her halinden belli oluyordu. Sonra birden “Ben artık hep o cephede kalmak istiyorum” dedi. Arkadaşlar “Neden?” diye sordular. Agit hafif bir tebessümle, “O cephede yeni bir arkadaşla tanıştım. Adı Zehra’dır. Çatışma esnasında beraberdik. İnsana güven ve cesaret veren bir duruşu var. Sonra kendisinin Cephe Komutanı olduğunu öğrendim. Çok değerli ve savaşçı bir komutan” demişti. Zehra arkadaşın kişiliğinden ne kadar etkilendiğini görmemek mümkün değildi.

Bu durum karşısında, arkadaşlar, Agit arkadaşın o cephede kalmasına izin verdiler. Agit arkadaş savaşın büyük bir bölümünü o cephede savaşarak geçirdi. Üç defa başından yaralandı. Her yaralandığında, ziyaretine gittiğim zaman, “Benim başım serttir, taş gibidir, bana bir şey olmaz” diyordu gülerek. Kobanê Savaşında suikast taktiğinde en çok gelişen arkadaşların başında geliyordu. Duruşuyla fedakarlık ve bağlılığı kişiliğinde bütünleştirdiğini her seferinde bizlere gösteriyordu. Daha sonra Doğu Cephesinde şehit düşünceye kadar fedakarlık ve kararlılığıyla her zaman ciddi görev ve sorumluluklar üstlendi.

Şehit Zagros

‘KOBANÊGRAD’

Kobanê’de sürüp giden savaş yeni gelişmeler ortaya çıkarıyordu. İnsanlık Kobanê şahsında kendini sorguluyor ve Kobanê somutunda Kürtleri tanımaya çalışıyordu. İnsanlığın kaderi Kobanê’de kilitlenmiş gibiydi. Dünyanın pek çok ülkesinde, birçok güç, Kobanê direnişçilerine destek mesajları yayınlıyordu. Giderek Kobanê’ye doğru bir ziyaretçi akını başlamıştı. Türkiye Sol Hareketi bünyesinde yer alan birçok örgütün üyeleri Kobanê’ye gelmişti. Kürdistan’ın dört parçasından Kürtler Kobanê’deydi. Latin Amerika’dan Ortadoğu’ya kadar birçok alandan devrimci demokratik güçler destek sunmak amacıyla kendi temsilcilerini Kobanê’ye göndermişlerdi. Herkes şu gerçeği çok iyi biliyordu: Kobanê kaybederse insanlık kaybedecekti! Bunun için insanlığın mutlaka kazanması gerekiyordu.

Bütün bu gelişmelerle birlikte dünya medyasında Kobanê’yle ilgili fotoğraflar yayınlanıyor, her seferinde Kobanê’deki savaşın bir karesi bir başka savaştaki benzer görüntülerle karşılaştırılı-

yordu. Karşılaştırma en çok da İkinci Dünya Savaşı sırasında korkunç bir yıkıma sahne olan Stalingrad'ın görüntülerine bakılarak yapılıyordu. Ayrıca her şehirdeki iki savaş da kış koşullarında yaşanmıştı. Kobanê giderek yeni Stalingrad olarak anılmaya başlanacaktı.

Alman ordularının Stalingrad'a saldırısı, saldırının yarattığı yıkım ve bu saldırı karşısında sergilenen direniş ile DAIŞ çetelerinin Kobanê'ye saldırısı, saldırının yol açtığı korkunç tahribatlar ve bu saldırı karşısında yaşanan direniş arasında gerçekten de ciddi benzerlikler vardı. Hitler 1 Eylül 1939'da Polonya'ya saldırarak İkinci Dünya Savaşının başlamasına neden olmuştu. Ardından Avrupa'nın birçok ülkesine saldırmış, Yahudiler başta olmak üzere birçok etnik topluluğu soykırımdan geçirmişti. Nazi orduları birçok ülkeyi işgal ettikten sonra Sovyet Rusya'ya yönelmişlerdi. Yıldırım hızıyla ilerleyen Almanlar ancak Moskova önlerinde durdurulabilmişlerdi. Rusya'da Nazi işgaline karşı en görkemli direniş Stalingrad'da yaşanmıştı. Bu şehrin daha önceki adı Volgograd'dı. Grad, Rusçada şehir anlamına gelir. 1925'te o dönemde Sovyetler Birliği lideri olan Stalin'in adına izafeten, Volgograd adı Stalingrad olarak değiştirilmişti. Alman orduları Stalingrad'a kadar olan birçok şehri zorlanmadan işgal etmişler, fakat Stalingrad'da görkemli bir direnişle karşılaşmışlardı. Sovyet güçleri, liderlerinin adını taşıması nedeniyle bu şehri ölümüne savunacaklar, Stalingrad'ı savunmayı bir onur savaşına dönüştüreceklerdi. Savaşın kaderi burada belli olacaktı. Stalingrad'ın büyük bölümü Alman ordusu tarafından işgali edilmişti. Şehrin ancak küçük bir bölümü Sovyet güçlerinin elinde kalmıştı. İkinci Dünya Savaşının ve insanlığın kaderi üzerinde belirleyici etkide bulunan da işte bu küçücük alandaki direniş olacaktı. Tüm dünyanın gözü Stalingrad'ın direnen yüzde on beş-yirmilik kısmındaydı. Sovyet kuvvetleri direniyorlardı, bu şehri Alman faşistlerine bırakmaya niyetleri yoktu.

Stalingrad savunmasından söz edildiğinde, adı belki de Stalin'den önce akla gelen kişi Vasily Zaitsev'dir. Stalingrad savunması genellikle Zaitsev'in adıyla birlikte anılır. Vasily Zaitsev'in dünyanın gelmiş geçmiş en iyi on keskin nişancısı arasında yer aldığı söylenir. Birçok kitaba, belgesele ve filme konu olmuş kişilerin

başında gelmektedir. Savaşın kaderini değiştiren en önemli isimlerden biridir. Birçoğumuz 'Kapıdaki Düşman' filmini izlemiştir. O filmde Zaitsev'in Almanların yenilgiye uğratan direnişe sunduğu katkı açıkça görülmektedir. Filmde bazı noktalarda fazlalıklar veya eksiklikler olabilir. Yine de bunlar Vasily Zaitsev'in günümüzde bile dünyanın gelmiş geçmiş en iyi on Keskin Nişancı arasında yer aldığı gerçeğini değiştirmez. Zaitsev'in Stalingrad'da dillendirdiği en ünlü sözlerinden biri "Umut yaratalım" sözüdür. Bu söz hem Stalingrad'la ilgili filmlerde hem de konuyla ilgili olarak yazılan kitaplarda geçer. Doğrudur, çünkü umudun olmadığı yerde hayat belirtisi de yoktur.

Stalingrad'da savaşı kazanan kişinin sadece Vasily Zaitsev olduğunu söylemek büyük haksızlık olur. Zaitsev'in zafere katkısı elbette inkar edilemez. Zaten savaştan sonra Zaitsev bizzat Stalin tarafından kahramanlık madalyasıyla ödüllendirilir. Zaitsev'in de içinde olduğu Keskin Nişancı Bölüğü Stalingrad savunmasında önemli rol oynamıştır ve savaşın kazanılmasında payı büyüktür. Savaştan sonra Vasily Zaitsev'in silahı müzeye konulmuştur ve Rusya Devlet Müzesinde yer almaktadır. Daha önce de belirtmiştik: Hiçbir savaş sadece tek bir taktikle kazanılamaz; her taktik mutlaka diğer taktiklerle bütünlük içerisinde olmalıdır. Stalingrad Savaşının sadece suikast taktiğiyle kazanıldığı söylemek, diğer taktikleri görmezlikten gelmek olur.

Stalingrad savaşı Eylül 1942'den Şubat 1943'ün başına kadar devam etti. Bu süre içinde Vasily Zaitsev öncülüğünde uygulanan suikast taktiğiyle Alman ordularının ilerleyişi durdurulmaya çalışıldı. Fakat Stalingrad'da uygulanan asıl taktik bambaşkaydı. Stalingrad o zaman Almanlar tarafından kuşatmaya alınmıştı. Sovyet silahlı güçlerinin esas taktiği ise, Almanların arkasından dönüp kuşatmaya aldıkları Stalingrad'ı kurtarmaktı. Öyle de oldu. Kızıl Ordu Stalingrad'ı kuşatan Almanları kuşatarak Alman ordusuna büyük kayıplar verdirdi ve sonunda bozguna uğratarak savaşı kazandı. Böylece genelde savaşın kaderinin başka bir rotada seyretmesine neden oldu. Sovyetler Birliği Stalingrad'daki savaşı kaybetseydi, dünya Nazilerin yeni soykırımlar yapmaları karşısında se-

yirci kalacaktı. Bu açıdan Stalingrad'daki savaşın Almanlar aleyhine sonuçlanmasıyla dünyanın kaderi başka şekilde yazılmış oldu.

Kobanê Savaşının gelişim seyrine baktığımızda, birçok noktada Stalingrad savaşıyla benzerlik arz eden yönlerini görebiliriz. Barbar DAİŞ çeteleri, Ağustos 2014'te Şengal'deki Êzîdi Kürtlere saldırarak yeni bir katliama girişmişlerdi. "Acaba DAİŞ neden Şengal'e saldırdı?" sorusunun cevabı herkesçe bilinse bile, bu konuda bazı nedenlere işaret etmek yine de yararlı olabilir. DAİŞ'in Êzîdi Kürtlere yönelik saldırısının ideolojik boyutunun ön planda olduğuna inanıyorum. Êzîdi Kürtlerin kadim Kürt kültürünün özünü temsil ettikleri açıktı. Bu açıdan barbar DAİŞ çeteleri Şengal'e saldırıp 21. yüzyılın ilk çeyreğinde Yahudi soykırımına benzer yeni bir soykırıma imza atmak istiyorlardı. Geride bıraktıkları bazı kılıç artıkları olsa bile, bunlar da diasporada yaşayıp yok olmaya mahkum olacaktı.

DAİŞ çetelerinin daha sonra Kobanê'ye saldırmasıyla birlikte gündeme gelen "DAİŞ neden Kobanê'ye saldırdı?" sorusuna da yine aynı bakış açısıyla cevap verilebilir. Kobanê'nin diğer kantonlarla bağlantısı bulunmuyordu. Üstelik Kobanê, 19 Temmuz Devriminin başladığı yerdi. Bu iki olgunun Kobanê'nin hedeflenmesinde önemli etkenler oldukları doğrudur. Fakat saldırıya neden olan bir başka etken daha vardı. Kobanê'yi diğer kantonlardan ayıran özelliklerinden biri de Kürt toplum değerlerinin korunduğu yerlerin başında gelmesiydi. Yani kültürel açıdan bakıldığında, burasının Kürtlerin kendilerini koruduğu yerlerden biri olduğu açıkça görülüyordu. Kürt kültürü burada ön plandaydı. Aynı şekilde belki Kürtlerin Önderinin adı bu şehre verilmemişti. Fakat Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan, Kuzey'den hicret ederken, ilk kez bu şehre gelmişti. Önder Apo'nun Rojava'da ayak bastığı ilk şehir Kobanê'ydi; Rojava'da ilk ayak bastığı topraklar Kobanê topraklarıydı ve bu nedenle Kürtler için manevi anlamı büyüktü. Barbar DAİŞ çeteleri Kobanê'ye saldırmadan önce birçok şehri fazla zorlanmadan almışlardı. Şimdi Kobanê'ye saldırmışlardı ve Stalingrad'da olduğu gibi bu şehrin de ancak yüzde on beş-yirmilik

bir bölümü Kürtlerin elinde kalmıştı. Bu küçük kısım insanlığın kaderinin sıkıştığı yerdı. Kobanê'nin henüz işgal edilmemiş bu kısmında Kürtlerin şahsında insanlık ya kazanacak ya da kaybedecekti. Burada insanlık kaybederse, bunu barbar DAİŞ çetelerinin yeni vahşî katliamları izleyecekti.

Kobanê ile Stalingrad arasındaki diğeri bir benzerlik noktası ise savaşın başlangıç ve bitiş tarihleriyle ilgilidir. Stalingrad Savaşı Eylül 1942'de başlayıp Şubat 1943'te sona ermişti. Buna karşılık Kobanê Savaşı Eylül 2014'te başlayıp Ocak 2015 sonlarına doğru direniş güçlerinin zaferiyle sonuçlanmıştı. Bu benzerlikler adeta tarih tekerrürden ibarettir sözünü doğrular niteliktedir. İkisi arasında ideolojik ve tarihsel benzerlikler dışında taktik açıdan benzerlikler de mevcuttur. Stalingrad'da Kızıl Ordu şehirde suikast taktiğiyle savunma bir hattı oluşturup arkadan dolanarak Nazi Ordusuna saldırmış, bu taktik savaşın kazanılmasında önemli rol oynamıştı. Aynı taktik Kobanê'de de uygulandı. Şehrin yüzde on beş-yirmilik bir kısmı elimizde kaldığında, Masiro arkadaş komutasındaki gruplar arkalarından dolanıp çeteleri köylerde gerilla taktiğiyle vurmuşlar; şehirdeki çetelere takviye olarak gönderilen çete güçlerinin önemli bir kısmını daha hedeflerine ulaşmadan tasfiye etmişler; uygun yerde ve zamanda çetelere ağır darbeler vurarak savaşın kazanılmasına önemli katkılar sağlamışlardı. Bu benzerlik büyük ölçüde Stalingrad Savaşında da yaşanmıştı.

Stalingrad ile Kobanê savaşları arasındaki birçok benzerliği dile getirmeye çalıştık. Şimdi taktiksel, ideolojik ve tarihsel benzerlikler dışında farklı bir konuya, her ikisi arasındaki farklı bir benzerliğe dikkat çekmek yerinde olacaktır. Vasily Zaitsev, Stalingrad Keskin Nişancı Bölüğünün komutanıydı ve dünyanın gelmiş geçmiş en iyi on keskin nişancısı arasında yer alıyordu. Herdem Rojhilat arkadaş da Kobanê'deki Keskin Nişancı Biriminin komutanıydı. Ancak her ikisini benzer kılan, bu iki tarihsel kişiliğin bulundukları zamanda ve mekanda keskin nişancılara komuta etmiş olmaları değildir. Benzerlikleri, taktiksel ve askeri anlamda savaşın zaferle taçlanmasında büyük pay sahibi olmalarıdır. Vasily Zaitsev üzerine filmler yapılmış, kitaplar yazılmıştır. Herdem Rojhilat arkadaşın Kobanê'deki başarıları da savaşın kaderini değiştirmede ciddi bir rol

oynamış, kendisinin tüm dünyada ‘Musa Sniper’ olarak tanınmasını beraberinde getirmiştir. Musa Sniper üzerine yazılanlar ve söylenenlerin onu çoktan dünyanın en iyi on keskin nişancısından biri haline getirdiğinden kuşku duymuyorum. 2016 yılında, Herdem Rojhilat arkadaş üzerine ‘Musa Kobanê’ adlı bir belgesel film çekildi. Bu filmde ne kadar iyi bir suikastçi olduğu ortaya konulmaktadır. Tüm bu benzerliklerin dışında, hayatları araştırıldığında, Vasily Zaitsev ile Herdem Rojhilat arkadaşın kişiliklerinin benzerliği de yine hemen fark edilecektir. Vasily Zaitsev Sovyet Ordusuna katılmadan önce bir köy yaşamıştı. Köyde çobanlık ve çiftçilikle uğraşırken, Sovyetler Birliği savaşa girince Kızıl Orduya katılmıştı. Nişancılığı köy yaşamında öğrenmişti. Herdem arkadaş da köyde büyümüş, Vasily gibi okul okumamış ve nişancılığını köydeyken geliştirmişti.

“Kobanê Stalingrad’laşıyor” sözünü ilk kez Kobanê’de Marksist-Leninist Silahlı Propaganda Birliği’nden (MLSPB) bir arkadaştan duymuştum. Kobanê Savaşında Türkiye Devrimci Hareketinden birçok devrimci Kobanê’ye gelmişti. Bu örgütlerden biri de MLSPB idi. Bir gün MLSPB’li yoldaşlardan biri, “Sana Elbruz Dağları parçasını dinletmek istiyorum” dedi ve birlikte Elbruz Dağları adlı marş niteliğindeki şarkıyı dinledik. Daha sonra bana “Kobanê Stalingrad oluyor” demişti. Şarkının nakarat bölümü şöyleydi: “Düşmedi Stalingrad, verilmedi Moskova, Kızıl Süvariler hücumda!” Bu şarkı Stalingrad üzerine yazılmış Türkçe bir şarkıydı. MLSPB’den bir arkadaşlar “Ne düşünüyorsun?” diye sorduklarında, “Nakarati değiştirmeyi” diye cevap vermiştim. Mademki aralarında bir benzerlik vardı, o zaman şarkının da bu benzerlikte olması gerekecek ve eğer uyum sağlanırsa benzerlik kanıtlanmış olacaktı. Biraz düşündükten sonra birlikte şarkının sözlerini şu şekilde değiştirdik: “Düşmedi Kobanêgrad, verilmedi Rojava, KIZIL MEKAPLILAR hücumda!”

Şarkıyı bu şekilde değiştirmek hem bize moral vermişti, hem de artık herkes bir biçimde KIZIL MEKAPLILAR’ı tanımalıydı. Sovyet Rusyası’nda Kızıl Orduda yer alan Kızıl Süvariler Stalingrad Savaşında nasıl bir rol oynamışlarsa, Kürdistan Ordusundaki Kızıl

Mekaplılar da Kobanê Savaşında aynı rolü oynamışlardı. Bu mekaplılar tıpkı ayaklarındaki kızılık gibi kızışan yürekleriyle Önderlerinin şehrini barbar DAİŞ faşizmine bırakmamışlar, kızıl bir ateşle sonuna kadar direnip savaşmışlar, Stalingrad'da dillendirilen "Umut yaratalım" sloganına bile ihtiyaç duymamışlardı. Çünkü bu kızıl mekaplıların umutları hiç bitmemiş ve kendini daima 'Bitmeyen Umutlar' olarak korumuştur. Kızıl Mekaplıların umudu hiçbir zaman bitmemiştir. Bitmeyen umutlarıyla dünyaya ve insanlığa yeni umut tohumları ekmişler ve Kobanê'de umutsuzluğu kızıl mekaplarıyla ezip tarihin çöp sepetine atmayı bir görev olarak bilmişler ve bunu başarmışlardı.

Şehit Avareş

ARKA HAT GRUPLARI ve SUIKAST TAKTİĞİ

Ekim ayının sonuna doğru Masiro arkadaşın öncülüğünde bir grup gerilla çetelerin arkasından köylere sızmış ve burada gerilla taktikleriyle çetelere büyük darbeler vurmaya başlamıştı. Savaş şehre girmişti ve şehrin yarısından çoğu çetelerin elindeydi. Çeteler genel itibariyle şehirde mevzilenmişlerdi. Şehrin dışındaki birkaç köy hariç, çeteler köylerde yoktu. Fakat hem Til Abyad (Girespi) hem de Rakka ve Minbic tarafından sürekli takviyeler geliyordu. Bu gerilla gücümüzün amacı hem gelen takviyeleri engellemek, hem de gerilla taktikleriyle çetelere büyük kayıplar verdirerek şehre yönelik yoğunlaşmalarını dağıtmaktı. Savaşın yoğunluğu şehirdeydi ve çeteler bir an önce Mürşitpınar sınır kapısını almak istiyorlardı. Bu nedenle şehre büyük güç getirmişler ve yoğunlaşmalarını şehre vermişlerdi.

Masiro arkadaşın öncülüğündeki grubun köylerde gerillacılık yapmaya başlaması ve çetelere büyük darbeler vurmasıyla birlikte çeteler şoke olmuştu. Şervan Silopi arkadaşın öncülüğünde arka hat grupları birçok sabotaj eylemi yapmış, gafil avladıkları çetelere

büyük darbeler vurmuşlardı. Buradaki arkadaşların eylemselliklerinin başlaması şehirdeki birçok arkadaşımıza büyük bir moral aşılarken, çeteler şaşkına dönmüşlerdi. Onlar bizi şehrin yüzde yirmilik bir alanına sıkıştırdıklarını sanıyorlardı. Fakat şimdi köylerin çoğunluğu gerilla tarzıyla hareket eden arkadaşların denetiminde sayılırdı. Köylerde sabit bir cephe tutmak yerine, gerilla hareket tarzıyla vur-kaç yöntemi geliştiriliyordu. Arka hattaki gruplara giden arkadaşların çoğunluğunun gerilla tecrübeleri vardı. Birçoğu gerillada kalmış ve gerillacılıkta tecrübeli olan arkadaşlardı. Edindikleri bu tecrübelerle düşmana büyük kayıplar verdiriyorlardı.

Arka hattaki grupların öncülüğünü Masiro arkadaş yapıyordu. Masiro, hareket içinde yıllarca Kuzey’de kalmış bir arkadaştı. Gerillacılık konusunda arkadaki gruplarda güçlerimize öğretmenlik yapıyordu. Arka hat gruplarının eylemselliklerinde o zamana kadar herhangi bir kayıp yaşamamıştık. Masiro arkadaşın komuta ettiği gruplar, taktik zenginlikleriyle çetelerin psikolojisini bozmışlardı ve geçen her gün çetelere korku salıyorlardı. Bu gruplardaki arkadaşlar, gerillanın temel taktikleri olan pusu, sabotaj, baskın, suikast ve vur-kaç taktikleriyle çetelere ağır darbeler indiriyorlardı. Arka hat gruplarının temel stratejilerinden biri de, seçilen bir hedefin tamamen imha olmasıydı. Eğer bir çete grubu hedef seçilecekse, bu hedef tamamen imha edilebilecek bir hedef olmalıydı ki, çeteler arkadaşların eylemden sonra nereye hareket ettiğini bilmesinlerdi. Bu şekilde arkadaşlar, tabiri caizse cin gibi ortadan kaybolacaklar ve bu bilinmezlik çetelerde korkuya ve psikolojilerin bozulmasına neden olacaktı. Bu nedenle arkadaşlar ilk başlarda gerilla hareket tarzında olduğu gibi küçük sayıdaki gruplar şeklinde hareket edeceklerdi.

Küçük sayılarla hareket eden bu birim ve gruplarda sabotaj ve suikast yapan ve B-7 kullanan arkadaşların belli bir yetkinliğe sahip olmaları gerekiyordu. Hatta bu gerilla birimlerinde sağlık eğitimi almış arkadaşlar da yer alıyordu. Yani tam anlamıyla profesyonel gerilla birimleri oluşturulmaya çalışılıyordu. Bu temelde suikastçı arkadaşlara da ihtiyaç vardı. Arka hat gruplarına birimizden Kemal Hewreman arkadaş gitti. Daha sonra yeni grupların

arkaya gitmeleriyle birlikte bir suikastçi arkadaşın daha arkaya gitmesi gerekiyordu. Arka hat gruplarına gidecek olan bu arkadaşların Kuzey gerillacılığı tecrübesi olmasına dikkat ediliyordu. Çünkü Kuzey'deki hareket tarzı sürekli düşmanla iç içe olmamızı gerektiriyordu. Arka hattaki gruplarda da benzer bir durum söz konusuydu. Sürekli çetelerin içerisinde hareket edilecekti. Gerillanın belli bazı temel ilkeleri vardı ve bunu her gerilla bilirdi. Fakat tecrübeli ve tecrübesiz gerilla arasında da bir farklılık vardı. Bu nedenle Kuzey'de gerillacılık yapmış arkadaşların olması iyi olacaktı. Hem gerillacılık konusunda bir tecrübe lazımdı, hem de suikast konusunda bir tecrübenin oluşması gerekiyordu. Hem gerillacılık hem de suikastte yaratıcılık gerekecekti.

Bu temelde ilk başta Kemal Hewreman ve Jindar arkadaşlar gittiler. Kemal ve Jindar arkadaşlar birimizde yer alan en tecrübeli arkadaşlardandı. Kemal arkadaş hem Kuzey'de gerillacılık hem de suikast konusunda belli tecrübeler kazanmış bir arkadaştı. Jindar arkadaşın da hem gerillacılık tecrübesi vardı, hem de Kobané'deki savaşta tecrübe kazanmış en tecrübeli suikastçi arkadaşlardan biriydi. Öncelikle bu iki arkadaş gitti. Zamanla arkadaki gruplara daha tecrübeli arkadaşlar gitmeye başladı. Hem arka hat gruplarında yer alan arkadaşların sayısı artmaktaydı, hem de arka alanlarda çetelere karşı yaptıkları eylemlerde artış olmaktaydı. Bu temelde birimizden arka hat gruplarına takviyeler oluyordu. Bu gruplara takviyeler yapılmaya devam ederken, şehir savaşında birimizden yaralananlar da oluyordu. Yaralanmalar dışında iki unsur da savaşın yoğunluğu karşısında gaflete düşüp ihanete gitmişlerdi. Bu nedenle birimizde yeni suikastçilere ihtiyaç kendini daha fazla göstermeye başlamıştı. Bu ihtiyacı hissettirmemek için Herdem arkadaş tek başına adeta üç dört arkadaşın rolünü oynuyor ve neredeyse hiç uyumuyordu. Sayının azalması daha çok fedakarlık yapmayı gerektiriyor ve bu fedakarlık da en çok Herdem şahsında kendini gösteriyordu.

Arka hat gruplarında sadece suikastçi değil, sabotajcı arkadaşlar da çok büyük katkılar sunuyorlardı. Şervan Silop arkadaş öncülüğündeki sabotaj birimi, yaptığı eylemlerle düşmana büyük kayıplar verdirmişti. Şervan arkadaş neredeyse her akşam bir mayın

bırakıyor ve her akşam bir grup çete imha oluyordu. Arka hat gruplarında eylemselliğin gelişmesiyle birlikte bir suikast birimi oluşturulmaya çalışılıyordu. Bu birim de şehirdekine benzeyecek, fakat daha küçük bir grup olacaktı. Bu temelde birkaç arkadaş daha birimden arka hat gruplarına gönderildi. Şehirden arka hattaki grupların yanına gitmek için çetelerin elinde bulunan köylerden geçmemiz gerekecekti. On beş arkadaştan oluşan bir gruptuk. Tıpkı dağdaki gibi bir çantamız vardı. Yedek mermi, yedek bomba, uyku tulumu gibi unsurlar Kuzey’de gerillacılık yaptığımız zaman taşıdığımız çantamızı bize hatırlatıyordu. Şehirde ise çanta kullanılmıyordu ve yeniden çanta kullanmak bize heyecan vermişti.

Bize kuryelik yapacak olan arkadaş Kobanêliydi. Dört yıldır katılmış ve hiç dağda kalmamıştı. Kobanêli olması itibariyle araziyi iyi tanıyordu. Şimdiye kadar arka hattaki gruplardan çoğunu bu kuryeler getirmişti. Arkaya gidecek olan arkadaşların hepsinin Kuzey tecrübesi vardı. On üç kişi gidecektik ve grubumuzun tamamı erkek arkadaşlardan oluşuyordu. Kuryelik yapan arkadaşlar, harekete geçmeden önce bizimle toplantı yaptılar; hareket tarzının nasıl olacağını ve nelere dikkat etmemiz gerektiğini anlattılar. Çetelerin arasından geçeceğimiz için riskin yüksek olduğunu söylediklerinde, grubumuzda bulunan birçok arkadaşın yüzünde tebüssüm oluşmuştu. Bütün arkadaşlar bunu biliyorlardı. Kuzeyde iken bundan çok daha zahmetli koşullarda bulunmuşlardı. Fakat burası dağ değildi ve üstelik bir de ovaydı. Herhangi bir olumsuz durum olsa, örneğin çetelerle temas yaşansa, ovada manevra yapmak dağa göre daha zordu. Kurye arkadaşlar mütevazı bir şekilde bunları anlattıktan sonra, “Biliyoruz, içinde birçok arkadaş Kuzey’de gerillacılık yapmış. Ama kurye arkadaşların dedikleri şekilde hareket etseler iyi olur” dediler. Zaten gerillacılıkta da her zaman aynı kural geçerliydi. “Hareket halindeki bir grubun komutanı kuryedir” ilkesini esas almamız gerekecekti.

Bu temelde şehrin batı tarafına yöneldik. Çünkü oradaki savaş şehre girmemişti. Bu nedenle oradan gidecektik. İki kuryemizle birlikte toplam on beş arkadaş olmuştuk. Bir kurye arkadaş önde, bir kurye arkadaş da grubun en sonunda yürüyordu. Bu da geril-

lacılıktaki en temel kurallardan biriydi. Çünkü olası bir pusu durumunda eğer temas yaşanacak olursa, en öndeki arkadaş şehit düşebilirdi. Bu açıdan biri önde ve biri de arkada olmak üzere toplam iki kuryemiz vardı. Çetelerin elinde bulunan iki köyü geçecektik ve arka hat gruplarındaki arkadaşlar da bir yere kadar gelip bizi alacaklardı. Bir randevu yeri belirlenmişti. Tek sıra halinde yürüyüyorduk. Birkaç aydır gerillacılıktan kopmuştuk. Kobanê'ye geldiğimizden beri sırtımızda çantalarla uzun yürüyüşler yapmamıştık. Daha doğrusu, Kobanê'ye geldikten sonra doğru dürüst yürümemiştik bile. Arabaların kullanılması yürümeye ihtiyacın olmaması anlamına geliyordu. Bu yüzden zorlanabilir miydik? Hepimiz bunu merak ediyorduk. Fakat arkadaşlar yolun çok uzun olmadığını anlatmışlardı. Zaten çok zorlanmıyorduk. Gündüz yağmurum yağmasından dolayı toprak ıslaktı, ovada yürüyorduk ve her taraf topraktı. Bu durumda en zorlayıcı olan da ıslak toprağın çamura dönüşmesi ve ayakkabılarımızın attığımız her adımda daha da ağırlaşmıyordu.

Kurye arkadaşlar durmamızı işaret ettiler. Önümüzde iki köy vardı ve her iki köyden de hem jeneratör sesi geliyor hem de ışıklar yanıyordu. Çetelerin köyde hareketli olup olmadıklarını kontrol etmeye başladık. Hem termallerle hem de gece dürbünüyle yarım saat boyunca her iki köyü kontrol ettik. Bir iki çetenin bazen hareketi vardı, onların dışındaki tüm çeteler içerdeydi. Kış olması nedeniyle hava soğuktu; bu yüzden çeteler bazen dışarı çıkıyorlardı. İki köyün arasından geçecektik. Bu iki köy arasındaki mesafe iki yüz-üç yüz metre kadardı. Acele bir şekilde buradan geçtik. Yaklaşık yirmi dakika yürüdükten sonra karşımıza bir köy daha çıktı. Bu köyde hiç hareket yoktu; diğer iki köydekine oranla daha az sürede bir keşif yaptık ve köyün etrafından dönüp yolumuza devam ettik. Yaklaşık bir saat yürümüş ve randevu yerine varmıştık. Beş arkadaş bizi almaya gelmişti. Hem getirilen cephaneleri kurye arkadaşlardan alacaklar, hem de iki arkadaş bu cephaneleri gömecek, iki arkadaş da bize kuryelik yapacaktı. Cephaneyi gömdükten sonra iki arkadaş bizim bulunduğumuz köye gelecekti. Bizi almaya gelen arkadaşları daha önceden hem dağ hem de şehir sava-

şından tanıyorduk. Bu açıdan hemen kendileriyle kaynaştık. Yaklaşık bir buçuk saat yürüdükten sonra, Masiro arkadaş onların bulunduğu köye vardık. Şehirden Masiro arkadaş onların bulunduğu köye kadar toplam iki buçuk saat yürümüştük.

Oraya vardığımızda birçok arkadaşı gördük. Hemen hemen gördüğümüz bütün arkadaşları tanıyorduk. Çoğunlukla Botan ve Orta Sahadan gelen arkadaşlardı. Birçok arkadaşın birbirini tanıması büyük bir avantajdı. Üstelik bu arkadaşların çoğu tecrübeliydi. Aralarında Kobanêli birçok arkadaş da vardı. Onlar da başından beri Rojava'da yürütülen savaşta yer almışlardı ve tecrübeliydiler. Öte yandan araziye bizden daha iyi tanıyorlardı. Tüm bu etkenler birleşince, ortaya çok nitelikli bir grup çıkmıştı. İlk başlarda arka hat grupları olarak nitelendirilse de, Masiro arkadaş bir ara espirili bir dille taburun savaşçı sayısını geçtiğimizi, artık kendimizi alay olarak tanımlayabileceğimizi söylemişti. Gerçekten de arka hatlara gelen arkadaş sayısı gittikçe artıyordu ve bu da bizim için bir avantaj olacaktı.

Hem arka hattaki grupların savaşçı sayısının artması hem de eylemlerin yapılmasıyla birlikte, hepimizde bir özgüven oluşmuştu. DAİŞ çeteleri Şervan arkadaşın öncülük ettiği sabotaj taktiğiyle felç edilmişlerdi. Şervan arkadaş birçok çeteyi öldürmüştü ve askeri mühimmatlarıyla birlikte ele geçirmişti. Yaşanan olumlu gelişmelerden sonra Miştenur'a yönelik bir eylem yapılacaktı. Arka hat gruplarında Masiro arkadaşın yanı sıra Cudi Amed arkadaş da vardı ve bir bakıma Masiro arkadaşın yardımcısı durumundaydı. Bu temelde yeni bir planlama yapıldı. Miştenur tepesine yönelik bir eylem yapılacak ve eğer mümkünse tepe alınacaktı. Aslında bu eylem bir denemeydi. Fazla zorlama olmayacaktı, çünkü bu hamle son değildi. Asıl hamle arka hatlardaki grupların şehirdeki çeteleri çembere alması sonrasında gerçekleşecekti. Bu ilk hamle bir tür denemeydi; bununla çetelerin ne tür tarz ve yöntemler kullandıkları anlaşılmaya çalışılacaktı.

Arkadaki gruplarda altı kişilik bir suikast grubu vardı. Bir zagros ve beş karnas silahımız mevcuttu. Bu doğrultuda bu suikast silahları etkili bir şekilde kullanılmaya çalışılacaktı. Miştenur'un

alınması bir yönüyle Kobanê'nin alınması anlamına denk geliyordu. Bu temelde Miştenur'a gidilecek ve mevzilenilecekti. Sabaha karşı gruplarımız Miştenur'da konumlandı. Ancak çeteler arkadaşların Miştenur'da mevzilenmesini ne duydular ne de gördüler. Zaten çeteler Miştenur'da yoktu. Şehrin yarısından çoğu çetelerin elinde olduğu için Miştenur'da mevzilenmemişlerdi. Belki de şehirde daha savaş sürerken, çeteler Miştenur'da eylem gerçekleştireceğimizi de tahmin etmemişlerdi. Çünkü arka hat grupları şimdiye kadar vur-kaç eylemleri yapmışlar ve sonuç almışlardı. Çeteler şehrin dışında gerilla gruplarımızın olduğunu biliyorlar, fakat yerlerimizi bilmedikleri için hiçbir şey yapamıyorlardı. Bir yerde eylem gerçekleştirdiğimizde, hemen oradan uzaklaşıyorduk. Çeteler oraya gelince bizi bulamıyorlardı. Belki de en çok korktukları şey ortadan kaybolmamızdı. İnsan psikolojisinde en fazla korku yaratan şeylerden biri de bilinmezliktir. Çünkü bilinen ve göz önünde olan bir şeyden korkulmaz. Bilinen şey, tanınan şeydir. Tanınandan korkmaya gerek yoktur. Fakat tanınıp bilinmeyen korkutucudur. Bu sefer korku oluşturan çeteler değil, bizim hareket tarzımız olacaktı.

Çektikleri görüntüler ve fotoğraflarla tüm dünyaya korku salmaya çalışan DAİŞ çetelerinin en fazla korktuğu güçler arka hat grupları olmuştu. Arka hat grupları her geçen gün çetelere korku salıyorlardı. Miştenur'da çetelerin tedbir almamalarının temel nedenlerinden biri de, o zamana kadar bu grupların sabit bir yeri tutmamış ve sabit bir yere eylem yapmamış olmalarıydı. Miştenur'u almamız demek, çetelerin arka hat gruplarının nerede olduklarını bilmeleri demekti. Belki de böyle bir hamleyi yapmamızı beklemiyorlardı. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte Miştenur'da konumlanmıştık. Masiro arkadaş, özellikle Helincê ile Kobanê arasındaki yolun kesilmesi konusuna birkaç kez vurgu yapmıştı. Miştenur'un tutulacağı haberi şehirdeki arkadaşlara bildirilmişti. Miştenur'u tutacağımız gün arkadaşlar da birkaç noktadan saldıracaktı. Böyle yapılmadığında, çetelerin tüm yoğunlaşması Miştenur'a yönelecekti. Fakat asıl amaç, tüm yoğunlaşmalarını dağıtarak çeteleri gafil avlamak ve kendilerine kayıplar vermektir. Şehirden arkadaşlar sal-

dırdığında, çetelere takviye genelde Helince tarafından ya da şehrin güneyindeki Halep yolu üzerinden geliyordu. Miştenur tutulduğu için, arkadaşlar doğu tarafından, yani Helincê köyünün olduğu kısımdan yoğun olarak saldıracaklardı. Bu nedenle takviyeler genelde Helincê tarafından gelecekti. Çetelere gelen bu takviyeler etkili bir şekilde vurulacak olursa, çeteler büyük kayıplar verecekti. Bu nedenle Helincê'den gelen yolun çok iyi bir şekilde kontrol altında tutulması gerekecekti.

Bu kısma bir zagrosçu ve iki karnasçı arkadaş konumlandırıldı. Zagros silahını Kemal Hewreman arkadaş kullanacaktı. Şehrin girişine ve Helince yolu üzerindeki kısma iki karnasçı konumlanmıştı. Bu karnasçılardan biri de Jindar arkadaştı. Karnasçılar yerlerini almışlar ve güçlerimizin mevzilendiği yerlerden uzakta tek başlarına yerleşmişlerdi. Helincê'den arabalar normal bir şekilde hareket ediyorlardı. İşte tam da bu sırada Kemal ve Jindar arkadaşlar devreye girdiler. Bu esnada bazı çeteler de Miştenur'a gelmişlerdi, ama arkadaşların mevzilendiklerinden haberleri yoktu. Arkadaşlar bu grubu imha etti. İçlerinden birinin üzerinden sabotaj malzemeleri çıktı. Şervan arkadaş bunun sabotajcı olduğunu söyledi. Diğer yandan Kemal ve Jindar arkadaşlar durmadan çeteleri vuruyorlardı. Bu gelişmelerle birlikte çetelerin hareketliliği durmuş, öldürülen çetelerin telsizlerine el konulmuştu. Böylece çetelerin muhabere takibi ediliyordu. Savaş meydanında savaşı kazanmanın en etkili yöntemlerinden biri de muhabereyi iyi anlamak ve doğru muhabere yapmaktır. Düşmanın muhaberesini iyi takip ederseniz, onun bir sonraki hamlesini rahatlıkla çözebilirsiniz. Fakat düşmanın sizin kendisini takip ettiğinizi bilmemesi büyük önem taşır. Şimdi biz de böyle yapıyorduk. Çetelerin muhaberesini takip ediyor ve ne yapacaklarını tahmin etmeye çalışılıyorduk.

Çetelerde büyük bir panik havası vardı. Arkadaşlar çetelere takviye olarak gitmek isteyen güçleri vuruyorlardı. Şehirdeki çeteler telsiz üzerinden emirlerinden takviye isityyorlardı. Fakat emirleri takviye gönderemeyeceklerini söyleyemiyor, "Yoldalar, geliyorlar" demekle yetiniyordu. Neler olduğunu anlamaya çalışan emirleri, "Son durumlar nedir?" diye sorunca, çetelerden biri, "Miştenur tepesini almışlar, takviye gidemiyoruz" diye cevap veriyordu.

Çetelerin emiri şaşkın bir şekilde, “Nasıl Miştenur’u almışlar? Hemen Helîncé’den bir grup gidip tepeyi onlardan alsın” diye talimat veriyordu. Böylece bu konuşmadan Helîncê tarafından bir saldırı gerçekleşeceğini anlamış oluyorduk. Arkadaşlar Helîncê tarafında bulunan mevzilerdeki arkadaşları arayıp durumu bildirmişlerdi. Muhabere için bazen telefon kullanılıyordu. Çünkü çeteler telsizlerin frekansını bulup bizi dinleyebilirdi. Telefon da çok güvenli değildi. Sonuçta telefon da Türk devleti tarafından dinleniyor ve konuşulanlar kısa bir süre içinde çetelere aktarılıyordu. Bu durumu biliyorduk. Yine de böylesi anlık durumlarda telsize göre telefon daha güvenilir oluyordu. Türkler çetelere gerekli bilgileri verinceye kadar kısa sayılmayacak kadar zaman geçecekti. Hem zaten telefondan da her şey çok açık konuşulmuyordu.

Çeteler Miştenur’un birçok yerinde konumlandığımızı artık biliyorlardı. Savaş şehre girmeden önce çeteler Miştenur’a çok yoğun bir şekilde saldırmışlardı. Fakat o zamanki konumumuz ile şimdiki durumumuz aynı değildi. Sayı bakımından bile şimdi o zamanki sayımızın yarısı kadar bile gücümüz yoktu. Çeteler nelerde tam mevzilettiğimizi de tam bilmiyorlardı. Şimdi tüm güçleriyle Miştenur’a saldıramazlardı. Şehirde beş cephemiz vardı ve bu beş cephede çeteler de konumlanmışlardı. Çetelerin sayısal bakımından sorunları yoktu. Büyük Kobanê saldırısı başlamadan önce Musul, Rakka, Til Abyad ve Minbic gibi yerlerden büyük takviyeler yapmışlardı. Sayısal olarak bizden çok üstünlerdi. Fakat yine de büyük bir direniş vardı. Zaten tarih boyunca Kürtler düşmanlarına karşı hep sayısal olarak az olmuşlardı. Ancak yüreklerindeki direniş ateşi düşmanlarınkinden daha büyüktü. Çetelerin mevcut gücü dışında birkaç köyde istirahat eden güçleri de vardı. Bazen mevzilerdeki yorulan güçlerini bunlarla değiştiriyorlardı. Diğer yandan Rakka, Til Abyad ve Minbic gibi Kobanê’ye yakın yerlerden takviyeler alabiliyorlardı. Şimdi ise, Helîncê ve Şêran gibi köylerde bazı güçleri vardı. Dinlenmek için beklettikleri bu grupları şimdi devreye sokmuşlardı ve bir panik havası içinde Miştenur’a saldırmak istiyorlardı.

Helînce tarafından yirmi-yirmi beş kişilik bir grup saldırmaya başladı. Bu grubun bir kısmı daha saldırıya geçmeden imha edildi.

Arkadaşlar mevzilendikleri yerin bir kademe önüne iki pusu grubu çıkarmışlardı. Çeteler arkadaşların mevzilendikleri yerlerin olduğu kısma saldırırken, pusu grubu saldıran çeteleri imha etmişti. Helincé'den gelen çetelerden üç dört tanesi dışında hepsi imha olmuştu. Çeteler bu durumu emirlerine aktardıklarında, emirleri şöyle diyordu: "Nasıl imha olursunuz? Ne yapıp edin, tepeyi onlardan geri alın ve tepenin elimizde olmadığını şehirdeki kardeşlerimize söylemeyin." Bunun üzerine, Miştenur'a saldıran çetelerden biri, "Şeyh, ne yaparsak yapalım, tepeyi onlardan alamıyoruz. Yoğun saldırıyoruz, yine de kaçmıyorlar. Sanki bunlar Kırmızı Mekaplılar. Bize biraz daha takviye gelirse iyi olur" dediğinde, emirleri, "Ben size tepenin onlarda olduğunu kimseye söylemeyin diyorum. Bütün gücünüzle saldırın ve o tepeyi geri alın" diyordu. Emirlerinde de bir panik havası vardı. Çete emiri şehirdeki çetelerin Miştenur'un bizim elimizde olduğunu bilmelerini istemiyordu; çünkü bu durum karşısında şehirdeki çetelerde panik havası egemen olacaktı. Öte yandan bizim Kızıl Mekaplılar yani gerilla olduğumuzu anlaştırmışlardı.

Miştenur'daki grupta yer alan arkadaşların çoğu birbirini daha önceden tanıyordu ve hepsinin önceden gerillacılık tecrübesi de vardı. Bu durum hepimizde kendine güven yaratmıştı. Gerilla kelimesinin İspanyolca kökenli olup 'Guerillaus'tan geldiğini, Che Guevara'nın 'Gerilla Günlükleri'nden okumuştum. 'Guerillas', İspanyolcada 'Sakallılar' anlamına geliyordu. Che Guevara, halkın, uzamış sakalları yüzünden, gördüğü gerillalara 'Sakallılar' dediğini belirtiyordu. Zaten ilk gerilla birimlerinin çoğunda az sayıda kadın savaşçı bulunduğu iyi bilinmektedir. Avrupa ve birçok Latin Amerika ülkesinde gerilla güçleri sakallarıyla tanınıyordu. Fakat PKK Hareketi ve gerillaları, 'Guerillas' yani sakallılar kavramına farklı bir boyut katmıştır. PKK gerillaları kızıl mekaplarıyla tanınıyordu ve bu durum sadece erkekler için değil kadınlar için de geçerliydi. Avrupa ve Latin Amerika'daki gerillalar sakallarıyla tanınırken, PKK gerillaları şahsında Ortadoğu'daki gerillalar kızıl mekaplarıyla biliniyorlardı. Kendi aralarında murabe yaparken Kızıl Mekaplılar kavramı geçtiğinde dahi çetelerde büyük bir panik oluşuyordu. Miştenur'da da benzer bir durum yaşanmıştı.

Miştener'un alınması kısa sürede hemen duyulmuştu. Zaten buradaki çatışma sesleri şehre rahatlıkla ulaşıyordu. Bu durum karşısında şehirdeki arkadaşlar bizi arıyorlardı. Nerede olduğumuzu sorduklarında, normal bir şekilde "Miştener'dayız" diydük. Fakat bu hiç de normal bir durum değildi. Savaş şehirdeydi ve Miştener, arka hat gruplarının elinde bulunuyordu. Bu durum arkadaşlarda büyük bir sevinç yaratmıştı. Zaten birçok ajansın son dakika olarak "Miştener Tepesi YPG'nin elinde" diye haber vermesi herkeste bir şok etkisi yaratmıştı. Bu durum karşısında şehirdeki birçok arkadaş telefonla arayıp "Biz de oraya gelmek istiyoruz" diyordu. Böylece şehirdeki arkadaşlarda bir motivasyon oluşmuştu. Artık ilerleme sağlanacak ve büyük bir moralle Miştener'a doğru operasyon yapılacaktı. Temel hedefimiz buydu. Fakat bunların dışında bazı olumsuz etkenler de vardı. Miştener Hamlesi başlamadan önce bu olumsuz etkenler de düşünülmüştü. Arka hattaki gruplarda cephane sıkıntısı ciddi boyutlardaydı. Miştener günlerce önce de alınabilirdi. Fakat cephane konusu sıkıntıya yol açıyordu.

Miştener'a mevzilenmeden önce yaklaşık on gün boyunca alt-yapı hazırlığı yapılmıştı. Mao Zedung, "Halk denizse, gerilla da denizdeki balıktır" der. Arka hat gruplarındaki arkadaşlar gerillacılık yapıyorlardı. Fakat alt-yapı sorunu oldukça ciddi bir konuydu. Köylerde halk kalmamıştı. Barbar DAİŞ çeteleri birçok köyü ele geçirdikten sonra tamamen yağmalamışlardı. Bazı köylerde tüp kalmıyorsa yağlı ekmek yapabiliyorduk; bazı köylerde kuyu varsa su ihtiyacımızı karşılayabiliyorduk. Zaten ova gerillacılığında en zorlu ve sıkıntılı koşulların başında su sorunu geliyordu. Kobanê'nin arazisi her ne kadar tam anlamıyla ovalık sayılmasa da, yine de ciddi ölçüde su sıkıntısı vardı. Bazı köylerdeki tankerlerde hala su bulunabiliyordu. Bu şekilde yaşamsal ihtiyaçlarımızı belli ölçüde karşılıyorduk. Su, gıda ve cephane önceden bazı yerlere yerleştirilmişti.

Hepimiz tüm bu zorlukların bilinciyle Miştener'a gitmiştik. Daha önceden de belirttiğimiz gibi, asıl amacımız Miştener'u tam anlamıyla ele geçirmek değildi. Eğer yapılabilirse Miştener alınacak ve şehirdeki arkadaşların Miştener'a yetişmesi beklenecekti.

Zaten arka hat gruplarının temel stratejilerinden biri de şehir içindeki arkadaşlarla birleşmekti. Fakat şehirdeki arkadaşlar bu konuyla fazla ilgilenmemişlerdi. Bütün bunların dışında, hepimiz zaten Miştenur'un alınmasının taktiksel bir anlam taşıdığını biliyorduk. Yani daha çok çetelerin bu durum karşısındaki tarz ve yöntemlerini öğrenmeye çalışacaktık. Çetelerin yoğun saldırılarına karşılık, tek bir çete bile Miştenur'a girememişti. O gün sadece bir tek kaybımız vardı. Mazlum arkadaş çetelerin yoğun saldırısı sonucunda kahramanca çarpışarak şehit düşmüştü. Mazlum arkadaşın şahadeti dışında, tek bir yaralımız bile yoktu. Bu da bir tür başarıydı.

Tüm bunlar yaşanırken, Kemal Hewraman ve Jindar arkadaşlar öncülüğündeki grubumuz Helîncê ile şehir yolları arasında deyim yerindeyse sinek bile uçurtmuyordu. Çeteler ilk başta arabayla takviye olarak gitmek istemişler, fakat Kemal Zagros arkadaş silahıyla arabayı vurmuş ve araba durmuştu. Duran arabadan inen çeteleri imha etmek ise karnasçı arkadaşların işiydi. Jindar arkadaş her bir çeteyi öldürdükten sonra zılgıt çekiyor ve bu durum büyük bir sevinç yaratıyordu. Çeteler caddeyi kullanamayacaklarını anladıklarında, bu sefer Şêran köyü tarafında araziye kullanarak arabayla gelmeye çalışıyorlardı. Fakat büyük ihtimalle zagros silahını hesaplamamışlar, sadece karnas silahına düşünerek tedbir almışlardı. Kemal Zagros arkadaş silahıyla vurmaya başlayınca şaşkına döndüler. Böylece araba yerine motorsiklet kullanmaya yöneldiler. Bisikletler ve motorsikletler arabaya oranla daha küçüktü ve zikzaklar çizerek ilerliyorlardı. İlk başta motorsikletli çeteler Helîncê yolundan şehre girmek istediler. Motorsiklet son sürat gidiyordu.

Suikastte en zor atışlardan biri de hareketli hedeflere yapılan atışlardır. Miştenur tepesi Helîncê yolunun yukarısında yer alıyordu. Yaklaşık otuz derecelik bir açıya denk geliyordu. Mesafe dört yüz ile beş yüz metre arasında değişiyordu. Suikastte en büyük sorun rüzgarın hızıdır. En sıkıntılı ve zorlu atışlar rüzgarlı havalarda yapılan atışlardır. Rüzgar genelde açılı atışlarda etkisini daha çok gösterir. Kış mevsimi olduğu için rüzgar esiyordu. Jindar arkadaş, tüm bumlara rağmen, zikzaklar çizerek ilerlemeye çalışan

çeteleri vurduğunda, Cudi Amed arkadaş Jindar arkadaşına, “Biji Jindar, bijil!” diye sesleniyordu.

Suikastte üstte olan altttakine göre daha avantajlıdır. Biz tepedeydik ve ovada olan çetelerdi. Gündüzdü ve her hareket net gözüküyordu. Öte yandan diğer mevzilerdeki arkadaşlar da hem saldırı esnasında, hem de çetelerin hareketliliği olduğunda çetelere kayıplar verdiriyorlardı. Helîncê’de oluşan en ufak bir hareket bile karnasçı arkadaşlar devreye giriyorlardı. Durumlar gayet iyiydi. Mazlum arkadaşın şahadeti dışında herhangi bir olumsuzluk yoktu. Gündüz çatışma esnasında Şervan arkadaş tuzaklı bazı mayınlar hazırlamıştı. Böylelikle Miştenur’u bıraktığımızda bu mayınları yerleştirecekti. Akşama doğru tepeyi bırakma kararı alındı. Şervan arkadaş Miştenur’un birçok yerine tuzaklı mayınlar yerleştirdi. Mazlum arkadaşın cenazesi alındı. Miştenur’dan aşağıya doğru inerken bir yerde defnedildi. Zaten arkadaşlar hazırlık için Miştenur’a geldiklerinde, daha önce Miştenur direnişinde kahramanca şehit düşen birçok arkadaşın cenazesini görmüşlerdi. Fakat bu cenazeler artık tanınmayacak haldeydi. Mazlum arkadaşın cenazesi alınıp defnedildikten sonra bir köye doğru hareket edildi. Zaten şehirden çeteler temizlendikten sonra Mazlum arkadaşın cenazesi defnedildiği yerden çıkarılıp şehitliğe götürüldü ve orada gömüldü.

Miştenur bırakılıp köye gelindikten sonra herkes genel olarak durum değerlendirmesi yapıyordu. Suikastçi arkadaşlar da kendi faaliyetleri kapsamında durum değerlendirmesi yapıyorlardı. Ortaya çıkan sorunlar ve yetersizliklerin yanı sıra, daha iyi sonuçların nasıl elde edilebileceği konusunda da tartışmalar yürütülüyordu. Yapılan her pratik bir sonraki pratik için bir tecrübedir. Bu açıdan bir sonraki eylem bir önceki eylemden daha başarılı olmalıdır. Bu temelde bir sorgulamaya gidilirse başarı elde edilebilir. Önümüzde yapılacak daha birçok eylem ve en önemlisi de arka hat gruplarıyla birlikte başlayacak olan Kurtuluş Hamlesi vardı. Bu temelde örgütlenmemiz gerekecekti. Bu sonuçların bir kısmını şehirlerde suikast birimindeki yoldaşlara ve Herdem arkadaşına aktardık. Planlamanın tam olarak nasıl olacağını biliyorduk. Fakat yine de

hem şehirdeki birimle bağlantımız olacaktı, hem de bir bakıma tek-milimizi veriyorduk. Yapılan her eylemden sonra Herdem arkadaş bilgilendiriliyordu. Aynı zamanda bazı konularda kendisinin fikir-lerini de alıyorduk. Hem şehirdeki durumlar ve çatışmalar, hem de oradaki birimde yer alan arkadaşlar hakkında fikirler belirtiyor, karşılıklı olarak durum değerlendirmesi yapıyorduk.

Arka hat gruplarında hazırlıklar yavaş yavaş sona doğru gidi-yordu. Takviyeler gelmeye devam ediyordu. Öte yandan cepbane için altyapı hazırlıkları yapılıyordu. Önceleri takım şeklinde örgüt-leniyorduk. Hatta bazı yerlerde tim şeklindeki örgütlenmeler de vardı. Fakat şimdi arka hat gruplarının hepsi bir yerde toplanmıştı ve hazırlıklar yapılıyordu. Sadece bir tim arkadaş Çelebiye köyü tarafında kalmıştı. Dört arkadaşılar ve yanımıza gelmeden önce bir eylem yapmışlardı. Aras arkadaş öncülüğündeki bu arkadaşla-rın yaptığı eylem başarılı bir eylemdi ve çetelerin mühimmatları-nın tamamına el koymuşlardı. Bu mühimmatlar arasında karnas silahının orijinal gece dürbünü de vardı. İlk defa görüyordum bu gece dürbünü. Masiro arkadaş bu dürbünü bize verdi. Aras ar-kadaş onların timi dışındaki bütün arkadaşlar bir aradaydık ve on-ların gelmesini bekliyorduk. Fakat geldiğimizde, Aras arkadaş or-tada yoktu. Yanımıza gelmek için yola koyulmadan önce, kaza so-nucu şahadete ulaşmıştı. Gelen diğer arkadaşlarda belli bir moral bozukluğu vardı. Aras arkadaşla birlikte arka hat grupları ikinci şehidini vermiş oluyordu. Daha önce Mazlum arkadaş şahadete ulaşmış, şimdi de Aras arkadaş şehit düşmüştü.

Hazırlıklar tamamlanmak üzereydi. Hamle tarihi belli olmuştu. Yavaş yavaş düzenlemeler tartışılıyor, planlama yapılıyordu. Artık şehirden son takviyelerde geliyor ve güçler hamle havasına gir-meye başlıyordu. Son takviyelerden önce gelen gruptaki bir arka-daş bana bir yerlerden tanıdık gelmişti. Gece karanlığı nedeniyle yüzünü seçemiyordum, fakat sabah olunca kim olduğunu hatırla-dım. Xeyri arkadaş da başlangıçta beni tanımadı. Daha sonra ev-deki ismini ve nerede tanıştığımızı söyleyince hemen hatırladı. Arka hat gruplarında birçoğumuzun sakalları uzamıştı. Bunun bir nedeni de olumsuz bir durum karşısında Arapça konuşarak ken-

dimizi deşifre etmemekti. Bu taktik bir keresinde işe yaramıştı. Arkadaşlar bulundukları bir köyde çetelerin aniden köye gelmeleri üzerine çete rolü oynamışlar ve birçok çeteyi öldürüp köyden çıkmışlardı. Hem bu nedenle hem de kışın soğuğu yüzünden birçok arkadaş sakal bırakmayı seviyordu. Ben de o süreçte sakalımı uzatmıştım. Xeyri arkadaş “Sakalların nedeniyle tanıyamadım” deyince, gülümseyerek birbirimize sarılmıştık. Xeyri arkadaş Cudi’den Kobanê’ye gelmişti. Geleli uzun bir süre olduğu halde, Kobanê’den önce hiç karşılaşmamıştık. Şimdi arka hat gruplarında karşılaşıyor ve hemen eski anılara dönüyorduk. Birbirimizi görmek ikimize de büyük moral vermişti.

Arka hat gruplarında hamle tarihi belli olmuştu. 27 Kasım’da, yani partimizin kuruluş yıldönümünde, Kobanê Kurtuluş Hamlesi başlayacaktı. Fakat şehirden gelecek son bir grup vardı ve yanımıza gelirken birlikte ihtiyaç duyduğumuz bazı malzemeleri getirecekti. Bu yüzden hamle 28 Kasım’da başlayacaktı. Son planlama ve düzenlemeler yapıldı. Toplam sayımız yüz yirmi yediydi. Bu güç iki tabur şeklinde örgütlenecekti. Planlama da belli olmuştu. Termik yolu tarafından şehrin güney cephesinden Miştenur’a doğru bir koridor açılacak ve Miştenur alınacaktı. Bir tabur Miştenur’a doğru olan arazide, diğer tabur yani Cudi Amed arkadaşın taburu ise Miştenur’dan şehre doğru koridor açacak şekilde konumlanacaktı. Açılan bu koridorla birlikte Miştenur’a hemen güç ve silah takviyesi yapılacaktı. Bu sefer esas olarak Miştenur tepesi alınmaya çalışılacak ve bu temelde Kurtuluş Hamlesi başlayacaktı. Hamleye başlamadan önce yoğun şekilde cephaneye takviyesi yapılmıştı. Zaten her arkadaşın çantasında yeterince ağırlıkta cephane vardı. Taşıma işi için bir at getirildi. Cephaneler bu ata bindirilecekti. Diğer yandan Masiro arkadaş taburlarla ayrı ayrı toplantı yaptı. Genel planlamayı yaptıktan sonra düzenlemelere gidildi.

Cudi Amed arkadaş iki yıldır Kobanê’deydi ve belli bir savaş tecrübesi vardı. Cudi arkadaşın taburundaki arkadaşlar şehir savaşının başından beri şehir çatışmalarında yer almışlardı. Bu tabur şehre girip koridor açacaktı. Masiro arkadaş genel gelişmeler hakkında bilgi verdikten sonra özetle şöyle konuştu: “Söylenecik çok fazla söylenecik söz yok. Aslında hepimiz Kobanê’nin durumunu

biliyoruz. Arka hat gruplarının misyonunu da biliyoruz. Şehirdeki arkadaşlar umutlarını bize bağlamışlar. Bizim görevimiz ise bu umutlara cevap olmaktır.” Hepimiz akşama doğru harekete geçeceğimizi sanmıştık. Bizimle toplantı yapıldığı gün 27 Kasım’dı. Fakat toplantı sonunda yarın harekete geçeceğimiz, bu akşam şehirden son bir grubun daha geleceği ve gelirken ihtiyaç duyulan bazı malzemeleri birlikte getireceği söylenmişti. Masiro arkadaş bu toplantıdan sonra sabotajcı ve suikastçi arkadaşlarla da konuştu.

Parti içerisinde birçok eski arkadaş tanıma fırsatım oldu. Fakat hiçbirisi Masiro arkadaş kadar suikasti sevmiyor ve önemsemi-yordu. Masiro arkadaş suikasti hem çok seviyor hem de çok önemsi-yordu. Onu dinlerken, ilk kez parti içerisindeki eski bir arkadaşın ve komutanın suikast branşına bu kadar yoğunlaştığına şahit oldum. Daha önce Sukul Hal Cephesindeyken, Gelhat arkadaşla da suikast konusunda tartışmalarımız olmuştu. Fakat Masiro arkadaşın yoğunlaşmaları daha kapsamlıydı ve suikasti çok önemsi-yordu. Arka hat gruplarında ve Kurtuluş Hamlesi sırasında en çok moral aldığım arkadaşların başında Masiro arkadaş geliyordu. Kendisinin bizi en çok etkileyen yanı, yoğunlaşan ve yoğunlaştıran özelliklere sahip bir komutan olmasıydı.

Kobanê’ye geldiğim günden beri dikkatimi çeken bir diğer konu da, Masiro arkadaşın yanında sürekli karnas ve termal bulundurmasıydı. Her zaman yanında bir karnas silahı bulundurur, suikasti sevdiğinden sürekli yanında taşırdı. Zamanla onu taklit etmeye çalışan bazı komutanlar oldu. Bunlar da arabalarına karnas silahı koymaya başlamışlardı. Fakat bir kere bile olsun kullandıklarını görmedim. Masiro arkadaş öyle değildi. Kendi deyişiyle o bir nişancı değil, bir suikastçiydi ve suikast tekniğini ne kadar sevdiğini bize gösterirdi. Arka hattaki gruplarda bizim birimimiz dışında bir tek onda karnas silahı vardı. Hem M-16 silahını hem de karnas silahını taşırdı. Hamleye başlamadan önce karnas silahını yanında kalan Zagros Kobanê arkadaşına verdi. Fakat Zagros arkadaş karnas silahının dürbününden ve silahın kendisinden pek fazla anlamıyordu. Ancak nişanı iyiydi. Masiro arkadaş karnas silahının nasıl kullanılacağını Zagros arkadaşına öğretmemizi istedi. Bir günlük bir eğitim gördükten sonra, Zagros arkadaş bir daha

karnası hiç bırakmayacağını söyledi ve öyle de yaptı. Şehit düşünceye kadar karnas silahını elinden bırakmadı.

Tüm hazırlıklar tamamlanmıştı, akşam hareket edecektik. Bu temelde herkes son hazırlıklarını yapıyordu. Köyün içerisinde takım takım mevzilenmiş konumdaydık. Birden telsiz üzerinden “Araba geliyor!” anonsu yapınca hepimiz mevzilendik. Bizim bulduğumuz köye arabayla iki çete girdi ve köyde olduğumuzu anlayınca hemen tek odalı bir evin içine girdiler. Bir taksi görünüyordu, fakat çeteleri görmüyorduk. Biz köyün batısında konumlanmıştık. Taksi ise köyün doğu tarafındaydı ve bizden yaklaşık yüz elli metre uzaklıktaydı. Bizim köyde olduğumuzu anlayan çeteler, panik içinde silahlarını alıp taksiden inmişler ve tavuk kümesi olarak kullanılan tek odalı bir evin içine girmişlerdi. Arkadaşlar önce ateş etmediler, zaten etrafları tamamen sarılıydı ve kurtulmaları imkansızdı. Masiro arkadaş Arapça bilen bir arkadaşına, “Söyle onlara teslim olsunlar, teslim olurlarsa kendilerine bir şey yapmayız” dedi. Bir arkadaş çetelere bağırarak Masiro arkadaşın söylediklerini tekrarladı. Fakat çeteler ateş etmeye başlayınca, Masiro arkadaş Xeyri arkadaşına bulundukları evin damına tırmanıp pencereden içeriye bomba atarak çeteleri öldürmesini istedi.

Çetelerin bulunduğu ev tek odalı bir evdi. Giriş kapısı dışında kapının ters yönünde tavana yakın bir yerde küçük bir pencere vardı. Xeyri arkadaş hemen oraya merdiven dayararak çetelerin bulunduğu yerin damına çıktı. İçeriye seri bir şekilde iki el bombası attı. Bu durum karşısında çeteler kapıyı açarak kaçmak isterken, Zinar Ewrx arkadaş bir çeteyi öldürdü. Bir çete Xeyri arkadaşın attığı el bombaları sonucu ölmüş, bir başkası yaralı bir şekilde kaçmak isterken Zinar arkadaş tarafından öldürülmüştü. Tüm bunlar bir iki dakika içinde olmuştu. Bunun üzerine arkadaşlar hemen çetelerin üzerlerini aradılar. Çetelerin üzerinden ve taksilerinden çetelere ait bir çok belge, flaş ve bir adet bilgisayar çıkmıştı. Bunlar arkadaşlara verildi. İki kişiydiler ve bir tanesinin üzerinden çıkan belgeler sonucunda Rakka’dan yeni geldikleri anlaşıyordu. Bunlardan biri Emir’di. İki çetenin cenazesi öylece orada bırakıldı. Akşam hareket etmek için hazırlıklar tamamlanmaya başlandı.

Akşama doğru güneş tam batmadan önce köy meydanında toplandık. Takım ve tabur düzeni şeklinde hepimiz içtimaya geçtik. Masiro arkadaş kısa bir konuşma yaptı. Konuşması özetle şöyleydi: “Birazdan hareket edeceğiz. Dünkü toplantıda birçok şeyi detaylıca konuştuk. Hepimizin bu temelde yaklaşması gerekir. Bu konuda arkadaşlara olan güvenimiz tamdır. Bütün arkadaşlara başarılar diliyoruz.” Konuşması bittiğinde, hepimiz “Biji serok Apo!” sloganını haykırmaya başladık. Bu ilk defa oluyordu. Çünkü daha önce arka hat gruplarında hiç bu kadar gürültü yapmamıştık. Hep gizliliği ve sessiziği esas alıyorduk. Gündüzleri kaldığımız köylerde hiç hareket etmiyorduk ve ses kesinlikle çıkmıyordu. Gece-leri ise hareketli olduğumuz esnada kesinlikle gürültü yapmaya özen gösteriyorduk. Fakat bu seferki başkaydı. Attığımız sloganların gürültüsü bu gece kopacak olan gürültünün yanında sessizlik gibi kalacaktı. Bütün arkadaşlarda büyük bir moral vardı. Fotoğraflar çekiliyor ve bazı arkadaşlar bu durumu videoya alıyorlardı. Herkesin gözlerinin içi gülüyordu.

Bu akşamla birlikte Kobanê’de Kurtuluş Hamlesi başlayacaktı. Hiç bitmeyen o umutlar, bu akşam toprağın altından çıkıp filizlenecekti. Kobanê’de şehit düşen yoldaşlarımızın en çok istediği şeylerden biri buydu. Miştenur çetelerin eline geçtiği zaman, birçok arkadaş, “Biz tekrar Miştenur’u alacağız ve ovaya karşı oturup Miştenur tepesinde halaya duracağız” demişti. Bu arkadaşların çoğu da kahramanca direnerek şahadete ulaşmışlardı. Şimdi ise biz bu arkadaşların vasiyetini yerine getirmeliydik. Hepimiz bir an önce şehit yoldaşlarımızın vasiyetini yerine getirmek için heyecanlanıyor ve zaman geçirmeden harekete geçmek istiyorduk. Hemen hepimiz “Artık ne olaksa olsun” demeye başlamıştık ve bu gecenin uzun sürecek gürültülerle geçeceğini çok iyi biliyorduk.

Hepimiz tek sıra halinde Miştenur’a doğru hareket etmeye başladık. Karanlık çökmüştü. Dolunayın üçüncü günüydü ve ay hilal şeklindeydi. Ne zaman ayı böyle görsem aklıma hemen Buban köyü saldırısı geliyordu. Buban saldırısından sonra benim için her ay doğduğunda üçüncü gün o geceyi tekrar yaşamak durumunda kalıyordum. Bu günler bana hep şehit Baho Amed’i hatırlatıyordu. İçimden “Şimdi o da yanımızda olsaydı, durumumuz ne

kadar farklı olurdu” diye geçiriyordum. Yine böylesi bir üçüncü gündü ve biz saldırı için yürüyüşe geçmiştik. Fakat bu seferki saldırı çok daha farklı olacaktı. Yüz yirmi yedi arkadaş tek sıra halinde ilerliyorduk. Yürüyüşçülerin arasında beşer metrelik mesafe vardı. Bir an için durup sıranın tam ortasından hem öne hem de arkaya doğru baktım. Yürüyüş kolumuz filmlerde izlediğimiz ordu görüntüsü veriyordu. Düz ovada harekete geçmiş askerler tek sıra halinde ilerlerdi. İlk defa bu kadar kalabalık bir grupla gerilla yürüyüşü yapıyorduk ve bu durum hepimiz açısından bir ilk olduğu için herkeste hafif bir şaşkınlık vardı.

En önde Masiro arkadaş yürüyordu. M-16 silahı üzerine koyduğu termaliyle arada bir keşif yapıyordu. Zaten arazi yapısı ovalıktı ve en ufak bir hareket bile termalle rahatlıkla görülebiliyordu. Hiç kimse Masiro arkadaşı en önde yürüme kararından vazgeçirememiştir. Çetelerle herhangi bir temas yaşansa, ilk temasa girecek olan o olacaktı. Oysa hiçbir arkadaş onun önde yürümesini istemiyordu. İstemeyişimizin tek bir nedeni vardı, o da onun güvenliği. Fakat o bizi dinlemiyordu. Şervan arkadaşın yanında termal vardı. O da sürekli etrafı kontrol ediyordu. Bir ara bizim yanımıza geldi. Önden arkaya doğru gidiyordu. Sırayı bozup en öne gitmiş, Masiro arkadaş bir kez daha ikna etmeye çalışmıştı. Fakat Masiro arkadaş onu dinlememiş, kendisini geri göndermişti. Şervan arkadaş yanımıza geldiğinde, neden arkaya doğru gittiğini sormuştuk; o da gülererek, “General Maksimus bana etrafı kontrol et dedi” demiş ve biz de gülmeye başlamıştık.

Birçoğumuz Gladyatör filmini izlemiştir. Gladyatör filmindeki General Maksimus, Kuzey Orduları Komutanı olarak bilinir, Kuzey Ordularından sorumlu komutandır. Her zaman savaşçıların önünde yürür ve öyle savaşır. Arka hat gruplarındaki arkadaşlar, Masiro arkadaş General Maksimus adını vermişlerdi. Daha önce de belirtmiştim: Arka hat gruplarındaki birçok arkadaş Kuzey’de gerillacılık yapmıştı ve bir savaş tecrübeleri vardı. Dilbirin, Zinar Ewrx, Xeyri, Dicle Rojhilat, Aras ve daha birçok arkadaş Botan’dan gelmiş arkadaşlardı. Masiro arkadaş yıllarca Botan’da komutanlık yapmıştı. Şimdi ise arka hat gruplarına komuta ediyordu. Arka hat grupları da bir nevi Kuzey Orduları sayılırdı ve

zaten çoğu arkadaş da böyle nitelendiriyordu. Masiro arkadaş ise Kuzey Orduları Komutanı konumundaydı. Arkadaşlar benzetmeyi bu doğrultuda yaparak, Masiro arkadaşına General Maksimus diyorlardı. Masiro arkadaşın bu benzetmeden haberi olup olmadığını hala bilmiyorum.

Arka hat grupları hem köylerdeyken hem de şehre girdikten sonra başlayan Kurtuluş Hamlesi sırasında Masiro arkadaşına General Maksimus demeye devam edeceklerdi ve bu bizim aramızda bir şifre olacaktı. Masiro arkadaş bizim Kuzey Orduları Komutanımızdı ve bizim generalimiz konumundaydı. Bu grupların öyle bir özelliği vardı ki, herkesi kolay kolay komutan ve general olarak benimsemezlerdi. Belki de Kobanê Savaşında benimsenecek ve komutası altında gururla savaşılacak az sayıda komutan vardı. Bütün bunlara rağmen, Masiro arkadaş genelde savaşçı yapısında kabul gören ve benimsenen bir komutandı. PKK'de komutan öncüdür demektir. Öncülük ise, sadece önde yürümek demek değildir. Masiro arkadaş Miştenur'a hareket halinde olduğumuz zaman sadece fiili olarak en önde yürümüyordu; yaşamın ve savaşın her kademesinde bizim öncümüz niteliğindeydi ve biz öncümüzü kendi aramızda General Maksimus adıyla anıyorduk.

Miştenur tepesi yamacına vardığımızda, Kobanê şehri tüm kararlılığıyla gözlerimizin önünde duruyor ve şehrin bazı yerlerinden çatışma sesleri geliyordu. İzli mermiler gecenin karanlığını aydınlatıyordu. Biz Kobanê'nin üzerindeki karanlığı ebedi aydınlığa dönüştürmek için yola çıkmıştık ve ne pahasına olursa olsun bunu başaracaktık. Miştenur-Termik yolu tarafındaki yere geldik. Masiro arkadaş şehirdeki arkadaşlarla telsiz üzerinden bağlantıya geçti. telsizden hazır olup olmadığımız soruldu. Bizim grubumuz hazırды. Harekete geçmek için çabılıyor ve sabırsızlanıyorduk. Miştenur'a mevzilenen olan tabur mevzilenme için yerine gitti. Bizim taburumuz da Cudi Amed arkadaşın öncülüğünde harekete edecekti. Şehirden de arkadaşlar bizim tarafa doğru harekete geçecekti.

Şehrin bütün cephelerinde bir sessizlik hakimdi. Sessizliği bozan ise, bizimle şehirdeki arkadaşlar arasında yapılan telsiz konuşmalarıydı. Bizim taburumuzdaki birçok arkadaş şehri tanıyordu.

Şehirdeki arkadaşlar bir yeri tarif ettiler ve orada olduklarını söylediler. Biz de Miştenur'dan şehre doğru koridor açacak şekilde konumlanıyorduk. Gerilla savaşı ile cephe savaşı, yani düzenli ordu savaşları arasındaki en büyük farklardan biri de gücün niceliği idi. Arka hattaki gruplarda gerilla tarzıyla hareket ediyorduk. Koridor oluşturmaya çalışırken sabit noktalar tutmamız gerekiyordu. Arkadaşların bu koridordan Miştenur'a ulaşması lazımdı. Koridor açmak isterken, her eve arkadaşları yerleştirmeye çalışsak sayımız yetmezdi. Bu yüzden kısmi gerilla tarzıyla konumlandık.

Hem şehirden hem de bizim taraftan arkadaşlar birbirlerine ulaşmaya çalışıyorlardı. Fakat şehirdeki arkadaşlar tahmin ettiğimiz yerden daha uzaktaydı; arkadaşların birbirlerine ulaşmasından önce çetelerle temas yaşanmış ve çatışma başlamıştı. Çatışma kısa sürmüştü. Arka hattaki gruplarla şehirdeki arkadaşlar birbirlerine ulaşmışlardı. Fakat yine de istenilen düzeyde koridor açılmamıştı. Sabaha karşı Masiro arkadaş, telsiz üzerinden, herkesin bulunduğu yerde konumlanıp mevzilenmesini istedi. Koridor tam olarak açılmamıştı. Sayı faktörü de bunda önemli oranda etkili oluyordu. Hepimiz bulunduğumuz yerde konumlandık. Günün ilk ışıklarıyla birlikte bugünün yoğun çatışmalarla geçeceğini anlamıştık. Bizim konumlandığımız yerlerden çetelerin haberleri yoktu. Hepimiz gecenin sessizliğinde konumlanmıştık ve çetelerin bundan haberleri olmamıştı. Sadece ve sadece arka hattaki gruplarla ve şehirdeki arkadaşların birbirine ulaşması esnasında çatışma yaşanmıştı. Bunun dışında herhangi bir temas olmamıştı. Fakat günün ilk ışıklarıyla birlikte çetelerin hareketliliği başlamıştı. Dün akşamki son durumların ne olduğu ve en son yapılan tartışmalar konusunda bilgimiz yoktu. Bize söylenen şey, sadece kendi yerimizde konumlanmamız ve yaşanabilecek herhangi bir çatışma durumu için ağlam mevzilenmemizdi. Bu temelde mevzilenmiştik.

İlk olarak Zinar Ewrx arkadaşın takımı sabahın erken saatlerinde çetelerle temasa girdi ve yoğun çatışmalar başladı. Zinar arkadaş diğer taburda yer alıyordu. Sadece Zinar arkadaşın takımı değil, doğusunda mevzilenen diğer bir takım daha çatışmaya girdi. Yoğun çatışmalar başladı. Çeteler şehre doğru mevzilenmişlerdi. Bizlerse çetelerin arkasında mevzilenmiştik. Çeteler bizimle

şehirdeki arkadaşların arasındaydı. Fakat bu durumdan haberdar değillerdi. Şimdi öğrenmiş oldular ve hem hareket tarzlarından hem de telsiz konuşmalarından panik içerisinde oldukları anlaşılyordu. Çeteler ilk başta diğer taburun olduğu tarafta bulunduğumuzı sanıyorlardı. Bizim taburdan haberleri yoktu. Bizim tabur henüz sıcak temasa girmemişti. Çeteler bizim taburun olduğu taraftan diğer taburun olduğu yere gitmek isterken yanımızdan geçmek istediler ve o esnada taburumuz bu çetelere etkili bir şekilde vurarak takviye gitmek isteyen çeteleri imha etti.

Cudi Amed arkadaş telsiz üzerinden bütün tabura hitap ediyor, “Hiçbir şekilde çetelerin diğer taburun olduğu yere takviye gitmelerine izin vermeyin” diyordu. Xeyri arkadaşın takımının olduğu yerden beş altı kişilik bir grup takviye gitmek isterken, Xeyri arkadaş onlar bu grubun hepsini imha etmişlerdi. Çeteler o andan sonra bizim taburun da Termik yolu tarafında mezvilendiğini anlamışlardı. Şimdi bizim bulunduğumuz kısmın biraz uzağından geçmek istiyorlardı. Jindar arkadaş telsiz üzerinden bizimle bağlantıya geçip, karnasçı arkadaşların takviyeleri kesmek için konumlanmasını istedi. Kemal ve Jindar arkadaşlar bu şekilde motorsikletli iki çeteyi öldürdüler. Çeteler arkadaşların tam olarak nerede konumlandıklarını hala tam olarak bilmiyorlar, bu nedenle oldukça temkinli yaklaşıyorlardı. Çatışmalar bu şekilde devam ediyordu.

Öğleden sonra bizim taburun olduğu yerlerde de çatışmalar yoğunlaşmaya başladı. Rojhat Cizre arkadaş onların bulunduğu bölümde çatışmalar yoğunlaşmıştı. Xeyri ve Rojhat arkadaşlar birbirlerine yakın konumlanmışlardı. Çeteler onların bulunduğu yerlerin ön tarafındaki bir iki evde konumlanmıştı ve çatışma devam ediyordu. Hemen hemen arka hat gruplarının bulunduğu her yerde yer yer çatışma yaşanıyordu. Böylece çetelere birçok darbe vurulmaya başlandı. Biz Kobanê şehrinin güneydeki giriş bölümünde konumlanmıştık. Termik yolu civarındaydık ve çeteler panik halinde sürekli köylerden takviye istiyorlardı. Köylerden takviye gelen çetelerin bizim varlığımızdan haberleri yoktu. Birçok çete taburumuzun bulunduğu mevzilerdeki arkadaşların beş on metre yakınından geçiyor, arkadaşlar bunları sessizce bekliyor ve

kendilerini bekleyip tam yaklaştıkları esnada öldürüyorlardı. Köylerden takviye gelen çetelerin çoğu imha edilmişti. Diğer yerlerdeki çatışmaların çoğu yavaş yavaş durmaya başlamıştı.

Akşam üzeriydi ve o zamana kadar herhangi bir kaybımız yoktu; ne yaralımız ne de şehit düşen arkadaş vardı. Fakat akşama doğru üç kişilik bir çete grubu Xeyri arkadaşın takımının olduğu mevzilere saldırdı. Bir çete öldürülmüş, iki çete de bir eve saklanmıştı. Telsiz üzerinden son durumu takip ediyorduk. Her yerde çatışmalar durmuş ve tabiri caizse çeteler pes etmişti. Çünkü akşama kadar saldırmışlar, fakat bir adım bile ilerleyememişler ve şimdi her tarafta çatışmalar durmuştu. Sadece Xeyri arkadaş onların olduğu noktada çatışmalar vardı. Hepimiz telsiz üzerinden Xeyri arkadaşın konuşmalarını takip ediyorduk. Xeyri ve Masiro arkadaşlar telsiz üzerinden konuşuyorlardı. Masiro arkadaş Xeyri arkadaşla, bir an önce o iki çeteyi öldürmelerini söylüyordu. Çatışmanın fazla uzamaması gerekiyordu.

Akşam üzeriydi. Bu telsiz konuşmasından sonra hepimiz akşam yeni bir planlamanın olduğunu anlamıştık. Xeyri arkadaş onlar hemen saldırıya geçtiler. Yaklaşık bir iki dakika sonra Xeyri arkadaşın yanındaki arkadaşlardan biri telsiz üzerinden Masiro arkadaşla bağlantıya geçti. İki çetenin öldüğünü, fakat Xeyri arkadaşın da yaralandığını söyledi. Yanımızda arka hattaki gruplarda iki doktor arkadaş vardı. Yani o durumda iki doktor arkadaştan biri yanımızda bulunuyordu ve Xeyri arkadaşın olduğu takımın biraz uzağındaydı. Hemen doktor arkadaşın oraya gitmesini istediler. Telsiz üzerinden Xeyri arkadaşın kafasından yaralandığını belirttiler.

Bu bilgi telsiz üzerinden bu verilince hepimizde bir panik oluştu. Çünkü kafadan yaralanma vücudun diğer bölgelerindeki yaralanmalara göre daha hassas ve ağırdı. Bu nedenle herkes çok korktu. Birkaç dakika sonra Masiro arkadaş doktor olan arkadaşla bağlantıya geçti. Arkadaşlar Xeyri arkadaşın durumunun gayet iyi olduğunu ve hatta güldüğünü söylediler. Hepimiz şaşırmış ve arkadaşların bizi rahatlatmak için böyle söylediklerini düşünmüştük. Fakat daha sonra durumun gerçekten de öyle olduğunu görecektik. Mermi Xeyri arkadaşın kafasına isabet etmiş; mermi parçası

duvardan sekerek alnında bir yara açmıştı. Bu öyle ciddi bir yara değildi. Fakat başından çok kan aktığı için yanındaki arkadaşlar paniğe kapılmıştı. Doktor arkadaşlar yanlarına vardıklarına sadece alın derisinin kesildiğini görmüşler ve hemen Xeyri arkadaş ile şakalaşmaya başlamışlardı.

Karanlık çökmüştü ve hepimiz olduğumuz yerde mevzilenmeye devam ediyorduk. Bu akşamın nasıl geçeceği konusunda çok fazla bilgimiz yoktu. Hepimiz merakla bekliyorduk. Gecenin geç saatlerine doğru arkadaşlar harekete geçeceğimizi söylediler. Nasıl ve nereye hareket edeceğimiz konusunda net bir şey söylenmemişti. Hepimiz hareket için hazırlanmaya başladığımız sırada Cudi Amed arkadaş geldi. Ona planlamanın ne olduğunu sordüğümüzde, “Hepimiz şehre gireceğiz” dedi. Bu gece bütün arka hattaki gruplar şehre girecekti. Planlama ertesi gün kapsamlı bir şekilde arkadaşlara aktarılmaya çalışılacaktı. Bu temelde yola koyulduk. Takım takım arkadaşlar dikkatli bir şekilde şehre giriyorlardı. Güney Cephesi tarafından şehre girecektik. Bu doğrultuda Güney Cephesindeki arkadaşlarla bağlantı kurulmuştu ve şehre giriş yapmamız için arkadaşlar bizi bekliyorlardı. Gece yarısından sonra biz de şehre giriş yaptık. Arka hatta bulunan grupların tamamı şehre giriş yapmıştı. Hepimiz Güney Cephesindeydik ve gecenin geç saatleri olması nedeniyle Cudi arkadaş arka hattaki gruplardan gelen arkadaşları tek tek belli evlere yerleştirdi. Hepimiz o gece sabaha kadar dinlenecek ve yarın yeni bir planlama doğrultusunda görev alacaktık.

MİŞTENUR OPERASYONU VE KURTULUŞ HAMLESİ

Arka hattak gruplar şehre girmişti. Bu gruplarda bulunan tüm arkadaşlar, operasyon gücü olarak Miştenur'a doğru yapılacak hamleye katılacaktı. Kobanê'yi özgürleştirme hamlesi başlamış ve bu operasyon herkesin moralini yükseltmişti. Şehre girdikten sonra Herdem arkadaş ile konuştuk. Birimimizde bu gruplarda bulunan arkadaşlar Miştenur operasyonunda yer almaya devam edecekti. Koridorun açılmaya çalışıldığı ilk gece Agit Wan arkadaş başından yaralanmıştı. O gece şehir tarafından gelen arkadaşlarla birlikte termalci olarak görev almış ve el bombasının birkaç parçası kafasına isabet etmişti. Durumu fazla ağır değildi. Her zamanki gibi moralliydi ve "Kafam serttir, bana bir şey olmaz" diyordu.

Diğer yandan şehre giriş yaptığımız ilk gece, Qada Azadiye tarafındaki cephede yer alan Wirya Rojhilat arkadaş şehit düşmüştü. Wirya arkadaş Garzan Eyaletinden gelmişti. Eski ve tecrübeli bir arkadaştı. Garzan'dan ilk geldiğinde, Sukul Hal Cephesinde birkaç

gün beraber kalmıştık. Daha sonra Sukul Hal Cephesinde yaralanmış, fakat tedavi için Kuzey'e geçmemişti. Yaralandığında kendisini ziyarete gitmiş, arka hattaki gruplardayken de birkaç kez kendisiyle telefonla konuşmuştum. Şehre girdiğimizin ertesi günü şehit düştüğü haberini almıştım. Çeteler Qada Azadiye tarafından yoğun saldırı başlatmışlar ve kendisi yaralanmıştı. Yaralı haldeyken çeteler onun bulunduğu binaya girmek istemişti. Daha sonra çeteler binaya girdiklerinde, yaralı bir şekilde çetelerin eline geçmemek için kendi bombasını kendinde patlatmıştı. Daha sonra arkadaşlar oraya bir saldırı düzenlemiş, binayı tekrar çetelerin elinden almışlardı. Wiryâ arkadaşın cenazesi de arkadaşlar tarafından getirilmiş ve Kobanê'de defnedilmişti.

Şehre girdiğimizin ertesi günü hemen operasyona başlamıştık. Operasyonun genel koordinatörü Masiro arkadaştı. Cudi Amed arkadaş operasyon gücünün cephe komutanlığını yapıyordu. Operasyon gücüne ait bir cephe oluşmuştu. Operasyon Miştenur tepesine doğru yapılacaktı. Şehrin güney cephesinden Miştenur'a doğru operasyon gerçekleştiriliyordu. İlk başta Miştenur tepesi alınacak, daha sonra kademe kademe diğer cepheler operasyon yapacaklardı. İlk gece yapılan operasyonda beş sokak ilerleme olmuştu ve bu durum Kobanê'de ilk kez oluyordu. Savaş şehre girdikten sonra, ilk defa bir gecede beş sokak ilerleme sağlanmış, yirmiden fazla çetenin cenazesi elimize geçmişti. Ertesi gün cenazelerin hepsi bir yere toplandı. Daha sonra arkadaşlar tarafından resmi olarak basın açıklaması yapıldı ve Kobanê Kurtuluş Hamlesinin başladığı tüm dünyaya duyuruldu.

İlk başta Termik yolundan şehrin güneyine doğru olan kısım çetelerden temizlenecekti. Daha sonra arkadaşlar şehrin güneyinden bir savunma hattı oluşturacaklar ve orada savunma pozisyonunda kalacaklardı. Savunma hattı oluşturulduktan sonra operasyon gücü şehrin doğusuna doğru operasyon yapacak ve Miştenur tepesini alacaktı. Bu doğrultuda operasyonlar başlamıştı ve Kobanê'deki her arkadaşta büyük bir sevinç ve heyecan hakimdi. Bütün arkadaşlar Kobanê'nin özgürleşmesi için büyük bir çaba içerisine girmişlerdi. Hepimiz Miştenur tepesini alacağımız günü sabırsızlıkla bekliyorduk. Birçok şehit yoldaşımızın en büyük hayali,

tekrar Miştenur tepesine çıkmak ve oradan Kobanê'yi seyretmekti. Şehit yoldaşlarımızın tamamlanmamış bu hayalleri bizler için birer vasiyetti ve bu yoldaşlarımızın vasiyetini yerine getirecektik. Miştenur operasyonuna başladığımız zaman, Cudi Amed arkadaş her operasyondan önce, "Elimizi çabuk tutmalı ve bir an önce Miştenur'un tepesinde büyük ateş yakarak halay çekmeliyiz" diye hitap ediyordu. Bu doğrultuda her gece operasyonlar yapılıyor ve her gece birkaç sokağı çetelerden temizliyorduk. Şehrin güney tarafında operasyonların tamamlanmasına çok az kalmıştı ve daha sonra Miştenur'a yönelecektik.

Kobanê Kurtuluş Hamlesi operasyonlarında sabotajcı arkadaşlarla beraber çalışıyorduk. Sabotaj taktiği şehir savaşında çok büyük bir öneme sahipti. Sabotajın şehir savaşındaki diğer önemli bir yönü de savunmayla ilgiliydi. Çeteler şehre ilk saldırdıklarında, arkadaşlar sabotajı savunma pozisyonundayken çok etkili bir şekilde kullandılar. Şervan Silopi, Adil Amed, Numan Amed ve Newal arkadaşlar gibi arkadaşlar mayınlarıyla çeteleri bozguna uğrattılar. Savunma hattı oluşturulduğu zaman, sabotajcı arkadaşlar bu savunma hattını döşedikleri mayınlarla güçlendirdiler. Fakat şimdi operasyonla birlikte saldırı konumuna geçmiştik ve bizim savaşın başında çetelere uyguladığımız sabotaj taktiğini şimdi onlar bize karşı uygulamak istiyorlardı. Çeteler her tarafa mayın döşeyip bunları arkadaşlarda patlatmaya çalışıyorlardı. Fakat çeteler bizim sabotajcı arkadaşlarımız kadar başarılı değildi. Sabotajcı arkadaşlar operasyonda aktif bir şekilde yer alıyorlardı. Arkadaşların kurtardığı her yeni sokağa, binaya ve evlere çeteler mayınlar döşemişlerdi. Bunlardan birçoğu tuzaklı mayınlardı. Saldırı grubunda bulunan her arkadaş mayınlar konusunda uyarılıyordu. Arkadaşlar tarafından bir mayın fark edildiğinde, hemen telsiz üzerinden sabotajcı arkadaşlara haber veriliyordu. Sabotajcı arkadaşlarla birlikte suikastçi arkadaşlar da geceleri termal ve gece dürbünleriyle saldırı kolundaki arkadaşları savunuyorlardı. Saldırı kolunun saldıracağı yerler arkadaşlar tarafından termal ve gece dürbünleriyle denetim altına alınıyor ve çetelerin en ufak bir

hareketinde saldırı kolunda yer alan arkadaşlar bilgilendiriliyordu. Bu doğrultuda operasyonlar başarılı bir şekilde devam ediyordu.

Operasyonlar başlayalı birkaç gün olmuştu. Çetelerin elinde bulunan bir evde yoğun çatışmalar yaşandı. Sözü edilen evde çetelerin ondan fazla ölüsü vardı. Tedbir amacıyla arkadaşlar o gece eve girmediler. Hem zaten içeriden sesler de geliyordu. Çetelerin bulunduğu ve çatışmaların yoğun yaşandığı ev daha keşfedilecekti. O gece birkaç çete öldürülmüş ve askeri mühimmatlarıyla birlikte arkadaşların eline geçmişti. Çetelerin birkaç değişik telsizine de el konulmuştu ve çetelerin muhaberelerini takip ediyorduk. Hem yapılan muhabereden hem de içeriden gelen seslerden, gece çatışmasının yoğun yaşandığı evde hala çetelerin olduğu anlaşılıyordu. Fakat içerideki çete sayısı tam net bilinmiyordu. Çetelerin muhaberesinden içeride on bir ölü çetenin olduğu anlaşıldı. Evde olan çete telsiz üzerinden, “Ben yaralıyım, yanımdaki on bir kardeşim de öldürüldü. Dışarıya çıkamıyorum. Her taraftan saldırdılar ve birçok yeri ele geçirdiler. Gelip beni kurtarın” diyordu. Yaralı çetenin konuştuğu diğer çete hemen birkaç yerle muhabere yaptı ve bir gruba hemen saldırmaları gerektiği konusunda talimat verdi.

Çeteler, Çeçenlere ‘Şişani’ diyorlardı ve telsiz muhaberesinden anlaşıldığı kadarıyla yaralı olarak evin içinde bulunan çete de bir Çeçen’di. Bir grup çetenin saldırıya geçtiğini anlamıştık. Cudi arkadaş oraya yakın bulunan arkadaşları saldırı olabileceği konusunda uyardı. Jindar arkadaş oradaydı ve karnasıyla iyi bir yere konumlanacağını söyledi. Çok geçmeden Jindar arkadaş telsiz üzerinden, saldırmak için hazırlanan çeteleri gördüğünü bildirdi. Kemal arkadaş da bağlantıya geçip çeteleri öldürdüğü yeri tarif etmeye başladı ve bu iki arkadaş koordineli bir şekilde çeteleri vurmaya başladılar. Üç çete öldürülmüş, Jindar ve Kemal arkadaşlar çetelerin yaklaşmalarına bile izin vermemişlerdi. Saldırı için hazırlanan çetelerden biri telsiz üzerinden emirleriyle bağlantıya geçip, “Üç kardeşimiz öldü, iki de yaralımız var. Üzerimize doğru yoğun karnas atışları var, hareket edemiyoruz” diyordu. Emirleri, “Hepiniz ölseyiz bile onu getireceksiniz, ölmüş olsa bile cesedini getirin”

diyordu, yaralı çeteyi kastederek. Normalde çeteler ölülerini öldükleri yerlerde bırakırlardı; onların fiziki olarak öldüklerine, ölülerinin ruhlarının ise cennette olduğuna inanıyorlardı. Bu nedenle bir çete nerede öldürülmüşse orada bırakılıyordu. Yaralı çetenin normal biri olmadığı anlaşılmıştı.

Çetelerin emiri, saldırmak için gelen çetelerle telsiz üzerinden bağlantı kurup, “Olduğunuz yerde bekleyin, karanlık çökünce size yeni bir grup yollayacağım. O zaman saldırıp onu getirin. Şimdi karnasçılara görüntü vermeden olduğunuz yerde bekleyin” diyordu. Gündüz karnasçı arkadaşların etkili vuruşları nedeniyle geri püskürtülmüşlerdi. Operasyon gücündeki termalci arkadaşlardan biri de Şervan arkadaşı. Şervan arkadaş sabotajcıydı ve operasyon esnasında çetelerin bıraktığı mayınları imha ediyordu. Diğer yandan operasyon sırasında termal kullanıyordu. Dilgeş arkadaşın termali Şervan arkadaşın yanındaydı. Dilgeş arkadaşın şahadetinden sonra Masiro arkadaş Dilgeş arkadaşın termalini Şervan arkadaşına verdi. Şervan arkadaş karanlık çökmeden önce, çetelerin geleceği güzergaha konumlandı. Diğer termalci arkadaş da bizim birimlendi. Karanlığın çökmesiyle birlikte sekiz kişilik bir çete grubu saldırıya geçmek için hazırlanıyordu. Dörder kişilik iki grup şeklinde sızma yapıyorlar, kendilerini fark etmediğimizi düşünüyorlardı. Fakat her iki termalden de görünüyorlardı. Hepsinin tam olarak ortaya çıkıp görünmesi beklendi. Daha sonra çeteler tam olarak göründüklerinde, Şervan ve diğer termalci arkadaş çeteleri tek tek vurmaya başladı. Altı çetenin ölüsü sokak ortasındaydı ve bu çetelerin cesetleri termalden görünüyordu. Yaralı diğer iki çete ise kaçmıştı.

Bu esnada Cudi arkadaş, Arapça bilen bir arkadaşına, “Yaralı olan çeteye söyleyin, teslim olsun” dedi. Ne kadar insani bir hareketin mensubu olduğumuz herkes tarafından bilinir. Savaş koşullarında bile eğer düşman ordusundan bir askeri teslim alabilirsek, bunu yaptığımız herkesçe biliniyor. Daha önce birçok askeri sağ yakalamış ve öldürmemiş bir hareketiz. Yine onu yapıyorduk ve son bir “Teslim ol” çağrısı bizim savaş ilkemizdi. Fakat arkadaşların teslim ol çağrısına karşılık, yaralı çete etrafını taramıştı. Bunun üze-

rine arkadaşlar çeteyi öldürüp cenazesi üzerine gitmişlerdi. Çetenin üzerinde çıkan birçok belge, neden bu çetenin bu kadar önemsendiğini açıklıyordu. DAİŞ'in Suriye sorumlusu olan Çeçen liderlerden birinin yeğenydi öldürülen çete. Rusya ve Avrupa'nın birçok yerinde çektiği fotoğraflar bir flaş diskin içindeydi. Fotoğraflar dışında bazı belgeler de vardı. İşte bu çeteyi önemli kılan buydu. Daha sonra bu çetenin kimliği ve fotoğrafları arkadaşlar tarafından basınla paylaşıldı. Bu olayda hem Şervan hem de Jindar arkadaşlar gerçekten de önemli bir rol oynamışlardı.

Jindar arkadaşla Kobanê Savaşında tanışmıştık. Birbirimizle tanıştıktan sonra şehit düşene kadar birlikte kalmıştık. Jindar arkadaş, şehrin güney bölümü çetelerden temizlenmeden birkaç gün önce şahadete ulaştı. Gündüz vakti çeteler arkadaşların bulunduğu bir eve yoğun şekilde saldırdılar. Arkadaş o zaman bizim batı tarafımızda, çatışma çıkan evin yaklaşık elli metre arkasında mevzilenmişti. Çatışma çıktığı esnada oraya gideceğini söyledi. Birbirimizle telsiz üzerinden konuşuyorduk. Bulunduğu yerden çetelerin görünmediğini, bunun için de çatışmanın olduğu eve, arkadaşların yanına gideceğini belirtti. Genelde kırk elli metre ya uzaklıkta, arkadaşların gerisine ya da batısına veya doğusuna mevzileniyorduk. Çatışma esnasında tüm yoğunlaşma çatışma bölgesindeyken, bu bölge dışındaki bir karnasçı çapraz ateşle çeteleri çok iyi avlayabilirdi. Zaten bu taktiği en iyi uygulayan arkadaşların başında Jindar arkadaş geliyordu. Fakat o gün ses tonundan bir şeylere kızdığı anlaşılıyordu. Bizimle bağlantıya geçtiğinde, kendisine gitmemesini söylemiştik. Ancak bizi dinlemeyip söylediği yere gitti.

Yaklaşık yirmi dakika sonra telsiz üzerinden Jindar arkadaşın yaralandığı anons edilince hemen yanına gittik. Boğazından yaralanmıştı, fakat yürüyor ve söyledikleri çok anlaşılmasa da konuşabiliyordu. Hemen arabaya bindirilip hastaneye götürüldü. Durumu iyi görünüyordu. Zaten boğazına mermi isabet etmemişti. Bizimle bağlantıya geçtikten sonra çatışma yerine gitmişti. Pencere kenarında dururken çeteler silahla taramış, pencerenin kırılan cam parçaları boğazına isabet etmişti. Arkadaşlar yarasının ciddi olmadığını söylediler. Zaten üzerine bez parçası bastırdıkları için, yara

yerini tam görememiştik. Akşama doğru şahadet haberi geldiğinde, hepimiz yarasının ciddi bir olmadığını bildiğimiz için çok şaşırmıştık. Daha sonra cam parçalarından birinin boğazındaki şahdamarını kestiğini ve bu yüzden şehit düştüğünü öğrendik. Bu durum birçok arkadaşta moral bozukluğuna neden olmuştu. Jindar arkadaş gibi cesur ve savaşçı bir arkadaşın şahadeti bizim için çok büyük bir kayıptı.

Jindar arkadaşın şahadetinden sonra beş arkadaş kalmıştık. Herdem arkadaş gece operasyonlarına bazen termalci arkadaşları gönderiyordu. Fakat sabit olarak birimizden orada beş arkadaş vardı. Jindar arkadaşın şahadetinden iki gün sonra güney kısmındaki son operasyon yapılacaktı. Bu operasyonla birlikte savunma hattı çizilecek ve ertesi gün Mištenur'a doğru operasyona başlanacaktı. Öğleden sonra Cudi arkadaşla birlikte Zinar Ewrax arkadaşın takımının olduğu yere gittik. Cudi ve Zinar arkadaşlar son planlamaları konuştular. Bizler de son keşifleri yaptık. Zinar arkadaş nereye saldıracaklarını ve gidecekleri güzergahı bize tarif ediyordu. Daha sonra, "Sizinle son birkaç fotoğraf çektirelim" dedi. Cudi arkadaş, "Neden son fotoğraf diyorsun?" diye sitem ettiğinde, Zinar arkadaş, "Belli olmaz, belki bu gece şehit düşerim" dedi. Bu durum üzerine Cudi arkadaş daha çok kızdı. Yine de fotoğrafları çektirdik. Zinar arkadaş birkaç konuşmasında yine şahadetten söz edince, bizler de kızmaya başladık.

Zinar arkadaşın telsiz muhaberesindeki kodu Derwêş'ti. Akşam üzeri gitmek için hazırlandıklarında, bizler de onların bulundukları yerlerden termal ve gece dürbünleri ile önlerini kontrol edecektik. Cudi arkadaş telsizle Zinar arkadaşla bağlantıya geçip, "Derwêş, hazır mısın?" diye sordu. Zinar arkadaş hazır olduğunu söyledi ve gitmek için yola çıktılar. Yanımızdan ayrılmadan önce bize dönüp, "Derwêş bu akşam Adûle'ye kavuşacak" dedi ve gülümseyerek gitti. Çetelerden alacakları asıl noktaya vardıklarında, bağlantıya geçip noktayı aldıklarını söyledi. Çeteler orayı boşaltmışlardı. Bu bizim için daha iyiydi. Çatışmaya girilmeden alınmıştı. Fakat Zinar arkadaş yaklaşık elli metre kadar solunda bir evin daha olduğunu söyledi. Cudi arkadaşla gidip o evi almak için çok ısrar ediyordu. Zinar arkadaş alması gereken esas yeri almıştı

ve savunma hattını tam olarak oluşturmuştuk. Zinar arkadaş o evi almamız halinde bunun savunma hattı için çok iyi olacağını, almazsak sürekli bu evin bizim için tehdit teşkil edebileceğini söyledi. Cudi arkadaş bu gecelik bu kadarının yeterli olduğunu söyledi ve ele geçirdikleri evde mevzilenmeleri gerektiğini söyledi. Fakat Zinar arkadaş kendi dediğinde ısrar edince, Cudi arkadaş telsiz üzerinden, “Tamam, sen bilirsin” dedi.

Almak istedikleri ev termal ve gece dürbününden görülüyordu, fakat hiçbir hareket yoktu. Birkaç dakika sonra tarama sesi geldi. Cudi arkadaş telsiz üzerinden Zinar arkadaşı çağırıyor, fakat Zinar arkadaş cevap vermiyordu. Yanındaki bir arkadaş telsiz çağrısına cevap verdi; Zinar arkadaşın yaralı olduğunu söyledi. Sesinden, telsizle konuşan arkadaşın da yaralı olduğu anlaşılıyordu. Arkadaşlar hemen oraya gittiler. Çeteler bir anda Zinar arkadaşın saldırmak istediği evden çıkıp arkadaşları taramışlardı.  eteydi ve hemen orada ldrldler. Zinar arkadaş ağır yaralıydı. Zinar arkadaş dışında iki arkadaş daha yaralanmıştı. Zinar ve diğer iki arkadaş hemen oradan alınıp hastaneye götürüldü. Hastaneden dönen arkadaşlar Zinar arkadaşın şahadete ulaştığını, diğer iki arkadaşın iyi olduğunu ve tedavi için Kuzey’e gönderildiğini söylediler. O zaman anlamıştık Zinar arkadaşın o gün neden sürekli şahadetten söz ettiğini. Kendi şahadetinin o gün gerçekleşeceğini hissetmiş olacaktı ki, sürekli şehit düşeceğinden bahsediyordu. Dediği olmuş ve o gün Derwş gerçekten Adle’sine kavuşmuştu. Kendisinden geriye ise, saldırıya gitmeden önce gülümseyerek çektirdiği fotoğrafları kalmıştı.

şehrin güney cephesinde savunma hattı oluşturulmuştu. Artık yönümüzü Miştenur tepesine vermiş ve operasyona başlamıştık. Operasyonun ilk akşamı, Sarya zgr ve Sibel Bulut arkadaşlar şahadete ulaştı. Sarya arkadaş Marksist-Leninist Komünist Partisi yesi enternasyonalist bir devrimciydi ve barbar DAİş etelerinin Rojava’ya saldırması zerine Rojava’daki direnişe katılmayı bir devrimci görev bilip Koban’ye gelmişti. Daha nce Sukul Hal Cephesindeyken birkaç kez sohbet etme fırsatımız olmuştu. O zaman MLKP yesi olduğunu söylemişti. Sabotajcı bir arkadaştı ve

sabotaj taktiğini Kobanê’de etkili bir şekilde uygulayan arkadaşlardan biriydi. Operasyonun başladığı ilk gece şehit düşmüştü. Bizim bulunduğumuz yerin iki yüz metre solundaydı ve arkadaşlar telsiz üzerinden bizi haberdar ettiklerinde hepimiz onun gibi enternasyonalist bir devrimciyi yitirmenin üzüntüsünü yaşamıştık.

Miştener operasyonu başlamıştı ve her gece saldırıyorduk. Çeteler saldırılarımızı durdurmak için her zaman başvurdukları patlayıcı yüklü arabalarla bizleri durdurmaya çalışıyorlardı. Ellerinden başka bir şey gelmiyordu. Patlayıcı yüklü arabalarla saldırıya başlamaları, çetelerin çok zorlandıklarına işaret ediyordu. Çünkü bir müddet patlayıcı yüklü arabalarla saldırıp zaman kazanmak istiyorlardı. Fakat biz buna müsaade etmeyecektik. Savaş şehre girmeden önce çeteler sürekli saldırıyor ve saldırılarını aralıksız sürdürerek bize toparlanma fırsatı vermek istemiyorlardı. Şimdi aynı durum onlar için geçerli olacaktı. Onların toparlanmasına fırsat vermemek için her gece saldırıyorduk. Miştener operasyonu sırasında arkadaşlar gündüz saldırma kararı aldılar. Bundan sonra hem gece hem de gündüz saldıracaktık. Bunun için operasyon gücüne takviyeler yapılmıştı.

Miştener’a yönelirken ilk kapsamlı eylemimizi Kültür Sanat Merkezindeki çetelere yapacaktık. Fakat ilk başta Termik yolu tarafındaki evler ve Termik okulu da çetelerden temizlenecekti. Bu şekilde bir saldırı hattının oluşturulması planlanmış oluyordu. Kültür Sanat Merkezine saldırmadan iki gece önce Şervan arkadaşla birlikte Çilûheşt Yolu üzerindeki dört katlı bir eve, iki gece boyunca hem termallerle keşif yapmak hem de çetelerin hareketliliğini izlemek için Zehra arkadaşın yanına gittik. O zaman Zehra arkadaş Çilûheşt Yolu üzerinde, Kültür Sanat Merkezinin tam karşısındaki dört katlı bir evde kalıyordu. Kaldığı yer hem Kültür Sanat Merkezine hem de bulunduğu cephenin birçok yerine hakimdi. Orada iki gece kalmıştık ve Zehra arkadaşı daha yakından tanıma fırsatımız olmuştu. Zehra arkadaşı tanıdıktan sonra, Agit Wan arkadaşın onun için yaptığı değerlendirmede ne kadar haklı olduğunu bir kez daha gördüm. Zehra çok değerli bir arkadaşımız ve komutanımızdı. Kültür Sanat Merkezi’ne saldırı olacaktı. Kendisi

de bu saldırı hakkında görüş belirtmişti ve bir an önce alınmasını istiyordu.

Barbar DAİŞ çeteleri Kobanê'ye girdiklerinde basında büyük propoganda yapmışlar, Kültür Sanat Merkezinde yaptıkları basın açıklamasıyla Kobanê'nin artık kendi ellerinde olduğunu söylemişlerdi. Kültür Merkezi, Arapça, 'Merkez Saqafi' demektir. Telsiz konuşmalarında bazen oradan bahsediyorlardı. Çeteler Kobanê'ye ilk girdiklerinde Kültür Merkezini ele geçirerek burada nasıl basın açıklaması yaptılarsa, bizim de Kurtuluş Hamlesinin hemen başında Kültür Merkezini çetelerden almamız gerekiyordu. Bu doğrultuda arkadaşlar sabaha doğru Kültür Merkezindeki çetelere saldırdılar. Çok yoğun çatışmalar yaşanıyordu. Herdem arkadaş da Kültür Merkezi Operasyonunda oradaydı ve bu çatışmalarda rolünü en iyi oynayan arkadaşların başında geliyordu. Çatışmalar sırasında bazı arkadaşlar yaralanmıştı. Bir grup arkadaş hem takviye gitmek hem de yaralı arkadaşları getirmek için oraya gittiler.

Yaralı arkadaşları getirmeye giden grubun içinde Rojvan Fars arkadaş da vardı ve bunun için çalışırken şahadete ulaşmıştı. Rojvan arkadaş Fars olup İranlıydı ve savaşın daha başında Kobanê'ye gelmişti. İlk geldiğinde Kobanê'de kendisiyle Farsça konuşabilen bazı arkadaşlar vardı ve bunlardan biri de Herdem arkadaştı. Bu nedenle bir süre Suikast Biriminde kaldı. Daha sonra birlikte arka hat gruplarına gitmiş, bu gruplar şehre döndüğünde de Güney Cephesinden birlikte şehre girmiştik. O zaman Rojvan arkadaş Güney Cephesinde kalıyordu. Bizimle Kürtçe konuştuğunda çok şaşırmıştık. Kısa sürede Kürtçe öğrenmişti ve bizimle Kürtçe konuşup şakalaşıyordu. Enternasyonalist bir devrimciydi ve onun gibi bir devrimcinin şahadeti tüm cepheye büyük bir üzüntü yaratmıştı. Çünkü cepheye bütün arkadaşlar kendisini tanıyordu ve herkes tarafından sevilen bir arkadaştı. Rojvan arkadaşın şahadeti bizi üzse de, Kültür Sanat Merkezinin alınması hepimizin moralini yükseltmiş ve büyük sevinç yaratmıştı.

Kültür Sanat Merkezinin barbar DAİŞ çetelerinin elinden kurtarılmasından iki gün sonra, hepimizi derinden üzen olay Cudi Amed arkadaşın şehit düşmesiydi. Sabah saatleriydi ve termal çalışmasından dönmüştük. Birkaç arkadaş kahvaltı yapmak için bir

yerde toplanmıştık. Cudi arkadaş lojistik birimine gideceğini ve eğer bulabilirse yoğurt getireceğini söylüyordu. Gülererek, “Siz çayı hazırlayın, ben yoğurt getireceğim” demişti. Bizler kapının önünde oturmuştuk. Yaklaşık on dakika sonra bir mermi sesi geldi. Mermi bizim bulunduğumuz yerin biraz yukarısına değmişti. Daha sonra iki arkadaş hemen koşup bizim on metre kadar arkamızda bulunan bir arkadaşı düştüğü yerden kaldırıp bir kenara götürdüler. Henüz ne olduğunu anlayamamıştık. Yere dökülmüş yoğurdu görünce hepimiz oraya koştuk. Cudi arkadaş yaralanmıştı. Oturduğumuz yerin yukarı kısmına değen merminin bir parçası, tesadüf eseri bize doğru gelen Cudi arkadaşın kalbinin tam üzerine değmişti. Hemen kendisini arabaya bindirerek hastaneye gönderdik. Fakat daha hastaneye varmadan şahadete ulaştığı haberi geldi. Kurtuluş Operasyonuna başladığımızdan beri moralimiz hiç bu kadar düşmemiştir.

Cudi arkadaş 2013’ten beri Kobanê’deydi ve hemen hemen buradaki tüm savaşlara katılmıştı. Birçok kez yaralanmasına rağmen, her seferinde yeniden görevinin başına dönmüştü. Uzun yıllar Kuzey’de siyasi çalışmalar ve basın faaliyetlerinde kalmıştı. 2009 yılında gerilla saflarına katılmıştı. Daha gerillaya katılmadan önce bir kez görüştüğümüzü söylesem de beni hatırlamamıştı. Fakat onu unutmak mümkün değildi. Cudi arkadaş tanıyıp da etkilenmemek, onun yoldaşlığını görüp de kendisine hayran kalmamak kesinlikle imkansız bir şeydi. Operasyon gücünde cephe komutanlığı yapıyordu. Askeri duruşu ve disiplinli kişiliği hepimizi motive ediyor, bir tartışma sırasındaki soğukkanlılığı ve üretkenliğiyle bizleri cesaretlendiriyordu.

Cudi arkadaş savaşın başından beri Kobanê’deydi. Birçok arkadaş yanı başında şehit düşmüştü. En çok da Dilgeş arkadaşın şahadeti kendisini üzmüştü. Miştenur Operasyonuna başladığımızda, “Miştenur’u aldığımız zaman şehit arkadaşlarımızın kurduğu hayali gerçekleştirmek için halaya duracağız” demişti. Şehit yoldaşlarının hayalini gerçekleştirmek için çıktığı yolda kendi hayalleri yarım kalmış ve bu kez onun hayalini gerçekleştirmek bizim için bir görev olmuştu. Kobanê Kurtuluş Hamlesi başladığında birçok gazeteci, yazar ve televizyoncu Kobanê’ye gelmişti. Cudi arkadaş

kahramanlıklarla dolu Kobanê Destanının kesinlikle yazılması gerektiğine vurgu yapıyordu. Şahadete ulaşmasa belki bunu kendisi yazacaktı. Kahramanlıklarla dolu bu savaşın destanı yazılırsa eğer, adının “Kobanê’de Bitmeyen Umutlar” olmasını istemişti. Çünkü umudumuzun hiç bitmediğini iyi biliyordu.

Cudi arkadaşın şahadetinden sonra bir an önce Miştenur’u almalı ve büyük bir ateş yakarak halaya durmalıydık. Nitekim büyük bir hırsla Miştenur’a doğru ilerliyorduk. Termik yolunun tamamına ve Termik okulunun içinde bulunduğu mahalleye kapsamlı bir operasyon düzenlenecekti. Bunun için gerekli hazırlıklar tamamlandı ve akşam operasyona başlandı. Yoğun çatışmalar şekilde devam ediyordu. Telsiz üzerinden çetelerin muhaberesi takip ediyor ve yapacakları hamleler boşa çıkarmaya çalışıyorduk. Çeteler telsiz üzerinden genellikle Arapça muhabere yapıyorlardı. Şervan arkadaşla birlikte termallere bakıyorduk. Bu sırada bir arkadaş çetelere ait bir telsiz cihazını yanımıza getirdi. “Bu cihaz sizin yanınızda kalsın, siz dinleyin, çeteler Türkçe muhabere yapıyor” dedikten sonra gitti. Genelde telsiz muhaberesini Arapça bilen arkadaşlar takip ediyorlar ve bizi ilgilendiren bir şey varsa hemen haber veriyorlardı. Fakat bu seferki çeteler kendi aralarında Türkçe konuşuyorlardı. Türkçe konuşan bu çeteler bizim tam önümüzdeki hattaydı. Arkadaşlar iki saldırı kolu oluşturmuşlar ve bu çetelere karşı saldırıya geçmişlerdi.

Çetelerin muhaberelerini takip etmeye başladık. Mahir Türk isimli çete DAİŞ taburunun emiriydi ve bütün Türkçe bilen çeteler onunla konuşuyorlardı. Önümüzde bulunan grubun emiri ise Ahmet Türk adında biriydi. DAİŞ çeteleri muhabere yaparlarken, telsiz üzerinden birbirlerini mensubu oldukları ülkenin diliyle çağırıyorlardı. Telsiz muhaberesinde çokça Türkçe, Özbekçe, Kırgızca, Şişanice gibi isimler geçiyordu. Bu sefer muhabere yapan grup Türk’tü ve bunlar İç Anadolu lehçesiyle konuşuyorlardı. Ahmet Türk, telsiz üzerinden yalvaran bir ses tonuyla, “Mahir Abi, Mahir Abi, sağımızdan ve solumuzdan geliyorlar. Bize yardıma gelin. Gelmezseniz burayı bırakıp biz gelelim” diyordu. Ses tonundan epeyce korktuğu belli oluyordu. Bunun üzerine saldırı grubundaki arkadaşlarla bağlantıya geçip çetelerin tam ortalarında olduğunu

söyledik. Yedi kişilik bir çete grubu içerideydi. Arkadaşlar hemen saldırıya geçtiler ve dört çete öldürüldü. Ahmet Türk adlı çeteyle birlikte iki çete daha kurtulup bir sonraki eve saklanmıştı. Ahmet Türk adlı çete de saklandıkları aynı evde bulunuyordu.

Ahmet, emirleri olan Mahir Türk ile tekrar bağlantıya geçti. “Mahir abi, dört kardeşimiz öldü; etrafımızı sarmışlar, çıkamıyoruz. Ne olur yardıma gelin” derken, ses tonundaki korku daha da belirginleşmişti. Mahir Türk ise, “Bir grup gönderdim, yoldalar, geliyorlar” diyordu. Dört kişilik bir grup takviye gelmişti ve dördü de Şervan arkadaş tarafından öldürüldü. Bunun üzerine, Mahir Türk isimli çete, “Size gönderdiğimiz kardeşlerimiz öldüler; siz çıkıp bize doğru gelin” diyordu. İçerdeki üç çeteden biri kafasını dışarıya çıkardı. Keşif yapmak istediği belliydi. Bu esnada Şervan arkadaş termalle kafasını çıkaran çeteyi vurdu. Bunun üzerine Ahmet Türk tekrar bağlantıya geçip, “Mahir abi, Ebu Zehra’yı kafasından vurdular, başından yaralandı. Çıkmaya çalıştığımız zaman bizi görüp ateş ediyorlar. Ne olur, yardıma gelin Mahir Abi” diyordu. O zaman Mahir Türk adlı çete, “Tamam, sakın ol, onların elinde termal var. Bulunduğunuz evde battaniye varsa kendinize sarın ve dışarıya çıkın. Termalle o zaman sizi göremezler” dedi. Muhabereyi dinleyen Şervan arkadaş, “Gerçekten öyle yaptıklarında göremez miyiz?” diye sorunca, “Yok, yine görürüz” dedik. Termal ısı ile bağlantılıydı, sadece ısıyı gösterirdi. Gece veya gündüz ile alakalı bir durum değildi. Battaniyeyi kendilerine sardıkları zaman, ısı miktarı daha da artar ve termalle daha iyi görülürdü.

Çok geçmeden içeriden çıkan battaniyeli biri kaçmak isterken öldürüldü. Bunun üzerine Ahmet Türk adlı çete, “Mahir abi, öyle yaptık ama yine de vurdular, sadece ben kaldım. Allah rızası için yardıma gelin” derken, neredeyse ağlayacaktı. İçeride tek bir çete kalmıştı. Bunun üzerine Şervan arkadaş, “Anlaşılan bu çete çok korkuyor. Teslim olsun diye bağıracağım” dedi. Çetenin olduğu eve doğru “Gel, teslim ol. Sana bir şey yapmayacağız. Bizim adaletimize güven. Etrafını tamamen sardık, hiçbir yere kaçamazsın” diye bağırmaya başladı. O zaman içerideki çete telsizden, “Mahir abi, bunlar benden teslim olmamı istiyorlar. Ne yapayım Mahir

abi?" diyor, diğer çete ise "Kesinlikle teslim olma" diye cevap veriyordu. Ardından "Hemen oradan çık ve koş; biz arkandaki evdeyiz" derken, karşıdakine yalan söylediğini biliyorduk. Amacı bu çete evden çıkıp koşarken kendisini öldürmemizdi ve öyle de oldu. Evden çıkıp koşarken arkadaşlar tarafından vurulup öldürüldü. Kobanê'deki DAİŞ çeteleri arasında birçok Türk vardı. Zaten DAİŞ-AKP işbirliği herkesçe biliniyordu. Kobanê'de savaşın şehirden çıkmasından sonra köyleri temizleme operasyonlarında birçok çete sağ ele geçirilmişti ve bunların içinde Türk olanlar da vardı. Zaten o zaman buna ilişkin görüntüler kamuoyuyla paylaşılmıştı. Türkiye'den gelen birçok DAİŞ çetesi televizyon ekranlarına çıkarak DAİŞ'e nasıl katıldıklarını anlatmışlar, böylece AKP-DAİŞ işbirliğini bir kez daha kanıtlamışlardı.

Miştener'un alınmasına az bir mesafe kalmıştı. Miştener'a her yaklaştığımızda heyecanımız daha da artıyordu. Artık sona doğru yaklaştığımızı hissediyorduk. Miştener'a az bir mesafe kala, Şervan arkadaş şahadete ulaşmıştı. Bir sabah arkadaşlar çetelere büyük darbe vurmuşlar ve çetelerin elinden yeni yerler almışlardı. Şervan arkadaş orada sabaha kadar termalci olarak kalmış ve birçok çete öldürmüştü. Sabah çatışmalar yoğunlaşırken yaralanmış, hastaneye kaldırılana kadar şehit düşmüştü. Şervan arkadaş yaklaşık iki yıldır Kobanê'deydi ve yaptığı yaptığı birçok sabotaj eylemiyle düşmana büyük darbeler vurmuştu. Kobanê'deki birçok arkadaş tarafından tanınıp sevilen bir arkadaştı. Cudi ve Dilgeş arkadaşlarla birlikte pek çok yeri almıştı. Dilgeş ve Cudi arkadaşlara çok bağlıydı ve bu iki arkadaşın şahadeti kendisini derinden üzmüştü. Cudi arkadaşın Miştener'da ateş yakma hayalini gerçekleştirmek için fedakarlık gösteren arkadaşların başında geliyordu. Şimdi kendisi de Miştener'un özgürleşmesini göremeden şehit düşmüştü. Şahadeti en çok da Masiro arkadaş üzmüştü. Masiro arkadaş birçok çatışmada Şervan arkadaşla komuta etmişti. Şervan arkadaş çok seviyordu. Şervan arkadaş da Masiro arkadaş çok seviyor ve kendisine büyük saygı duyuyordu.

Operasyonlar her gün devam ediyordu. Hem yaşanan şahadetler hem de yaralanmalar yüzünden suikast birimindeki arkadaşlar

sürekli değişiyordu. Bu süreçte Xeyri arkadaş da bir süreliğine suikast birimimize gelmişti. Geceleri operasyon yaptığımızda termalci olarak görev yapıyordu. Xeyri arkadaş daha Miştenur'a varmadan birçok eyleme katılmış, ciddi başarılar kazanmış ve savaşta büyük rol oynamıştı. Başarılarından hem kendisi moral almış, hem de bize büyük moral vermişti. Bir süre suikast biriminde kaldıktan sonra, savaş şehirden çıkınca, tabur komutanı olarak görev almıştı. Girespi'yi özgürleştirme hamlesinde bir mayının patlaması sırasında şahadete ulaşmıştı. Beraber kaldığımız süreçte en çok moral aldığım arkadaşların başında geliyordu. Her fırsatta eski anıları tazeleyip birbirimizle şakalaşıyorduk. Şahadeti bizi çok üzmüştü. En çok da onunla birlikte mücadele etme imkanı bulmuş arkadaşlar çok üzölmüşlerdi. Birçok çatışmada birlikte görev almıştık. Çatışma esnasındaki soğukkanlılığı ve zekası herkes tarafından takdir ediliyordu. En çok da çatışmalar sırasında telsiz üzerinden yaptığı ilginç tespitler ve mizahi üslubuyla hepimize moral veriyor, motivasyonumuzu yükseltiyordu. Çatışmaların şiddeti yükseldiğı zaman, Xeyri arkadaş yanındaki herkese moral vermek için, hemen telsizi eline alıp şakacı üslubuyla oldukça ilginç tespitler yapıyor ve arkadaşları rahatlatmaya çalışıyordu. Yaşam sevinci ile dopdolu bir arkadaştı.

Miştenur yamacına doğru giden evler vardı. Yapılan operasyonlarla birlikte son evler de çetelerden temizlenmişti. Miştenur'un yamacında birkaç ev kalmıştı. Ondan sonrasında evler bitiyordu ve artık tepeye ulaşıyorduk. Hepimizin merak ettiğı husus, çetelerin de bizim Miştenur'da direndiğimiz kadar direnip direnmeyecekleriydi. Çünkü biz Miştenur'un çetelerin eline geçmemesi için üç gün üç gece boyunca direnmıştık. Çeteler çok yoğun bir şekilde saldırdıkları halde büyük bir direniş sergilenmişti. Miştenur operasyonu yapılırken, çeteler direniş sergilemek yerine, fırsat bulur bulmaz kaçıyorlardı. Yer yer yoğun çatışmalar yaşansa da, yine de almak istediğimiz yerleri alıyorduk. Miştenur tepesinin alınmasına bir iki gün kalmıştı. Mahmud arkadaş Kaniya Kürda'dan Miştenur tarafına gelmişti. Mahmud Kobanêli bir arkadaştı ve şehir savaşı sırasında kendisiyle tanışmıştık. Suikaste karşı büyük bir ilgisi vardı. Daha çok silahlarımızın tamiriyle uğraşıyordu. Silahlara

termal ve gece dürbünü için ray takmak gerektiğinde yapıyor, yine zarar gören silahlarımızın bazı parçalarını tamir ediyordu. Bu konularda çok yetenekliydi. Herdem arkadaşın Mahmud arkadaşa özel bir ilgisi vardı ve suikasti çok sevdiği için kendisiyle oldukça yakından ilgileniyordu.

Mahmud arkadaş Miştenur alınmadan önce kendisi için yeni bir silah yapmıştı. Çetelerin üzerinden kaldırdığımız bir Bruno silahının üzerine karnas dürbünü takmış ve bu yeni tasarımına adeta aşık olmuştu. Silahını çok seviyordu. Cepheye gidip denemek istediğini söyleyince, Herdem arkadaş onun bu tutkusunu kırmamak için kabul etmişti. Miştenur'un yamacında bir yerde bir takımılık arkadaşımız kalıyordu. Akşam termal kullanmak için oraya gitmiştik. Mahmud arkadaş da oradaydı. Gündüz yeni yaptığı Bruno silahı ile iki çete öldürmüştü. Heyecanlı bir şekilde bunu anlatıyordu. Miştenur alınıncaya kadar burada kalacağını, Miştenur tepesinden ovaya doğru silahını çetelere karşı etkili bir şekilde kullanacağını söylerken, gözlerinin içi gülüyordu. Gece saat ikiye kadar orada kaldık. "Bu gece termali ben kullanıyorum" diyordu. Saat ikiye kadar temali o kullandı. Fakat herhangi bir hareketlilik yoktu. Gece saat iki civarında kaldığımız yerin yaklaşık yüz metre solunda bulunan arkadaşlar, telsiz üzerinden bizimle bağlantıya geçip, kaldıkları yerin önünde çetelerin hareketli olduğunu söylediler. Ben ve başka bir arkadaş oraya gitmek için hazırlanırken, Mahmud arkadaş yanımıza gelerek, "Ben birkaç gün daha burada kalacağım" demişti. Biz de kendisine gidip yatmasını, ertesi gün Bruno'yu etkili bir şekilde kullanabilmesi için din olması gerektiğini söyleyince, gülümseyip bizimle şakalaşmıştı. Bizleri uğurladığı sırada, "Gideceğiniz yerde çok zorlanırsanız beni çağırın, size hemen yardıma gelirim" diyordu gülümseyerek.

Bir süre sonra kendisinden ayrılıp diğer diğer arkadaşların yanına gittik. Çetelerin belli bir hareketlilikleri vardı, fakat o kadar yoğun değildi. Bir iki defa karşılıklı çatışma yaşandı. Ancak her defasında termali kullandığımızda susuyorlardı. Sabaha doğru karşılıklı hafif bir çatışma yaşandı. O esnada Mahmud arkadaş telsiz üzerinden bizimle bağlantı kurdu; "Sanki çok zorlanıyorsunuz, isterseniz ben geleyim" dedi şakalaşarak. Bu durum üzerine biz de,

“Gerek yok Heval Mahmud, onlar senin sesini şimdi duymuşlardır. Beş dakika içerisinde hepsi kaçıp giderler, senin gelmene gerek kalmaz” diye cevap verdik. Ardından Mahmud arkadaş, “Siz yine de zorlandığınızda bana haber verin” demişti gülerek. Mahmud arkadaşla olan en son konuşmamız böyleydi. En son konuştuğumuzda, sesindeki yüksek moral bize yansıyordu. Daha sonra sabah biz o noktadan ayrıldık. Saat sekiz gibi çeteler Mahmud arkadaş onların bulunduğu yere saldırmışlar ve yaşanan çatışmada altı arkadaş şehit düşmüştü. Rojhat arkadaşla birlikte arka hat gruplarında kalmıştık. Deniz arkadaş ile Mahmud arkadaş amca çocuklarıydı ve ikisi birlikte şehit düşmüşlerdi. Saat on civarında arkadaşlar bizi arayarak durumdan haberdar ettiler.

Daha sonra Herdem arkadaş bizi arayıp arkadaşların şahadetinin nasıl olduğunu sordu. Ses tonundan Mahmud arkadaşın şahadetinden çok etkilendiği anlaşıyordu. Sadece Herdem arkadaş değil, bizi arayan her arkadaş Mahmud arkadaş soruyordu. Mahmud arkadaş suikast birimindeki bütün arkadaşlar tarafından çok sevilen biriydi. Bizi en çok etkileyen yönü, suikast branşına olan ilgisi ve heyecan dolu kişiliğiydi. Suikast konusunda hemen her şeyi öğrenmek istiyordu. Bu konuda sürekli arkadaşlarla tartışıyor ve sorular soruyordu. Onunla en çok ilgilenen kişi ise Herdem arkadaştı. Herdem arkadaş suikaste ilgi duyan bir arkadaştı. Suikaste meraklı birini keşfetti mi yakından ilgilenir, ilgisini daha da arttırmayı hedeflerdi. Suikastte en önemli faktör mesleğini sevmektir. Bu temelde Herdem arkadaş Mahmud arkadaşın suikast sevgisini keşfetmiş ve onunla yakından ilgilenmeye başlamıştı. Mahmud arkadaş kısa sürede suikastte büyük mesafe katetmiş arkadaşlardan biriydi. Yeni gördüğü bir teknik malzeme veya silaha büyük bir ilgi ile yaklaşır ve anlamak için büyük bir çaba sarfederdi. Zaten gece dürbünlerini bile tamir etmeye başlamıştı. Girişken ve pratik zekası ön planda olan bir arkadaştı. Deniz arkadaşla birlikte şehit düşmesi bizi daha çok üzmüştü. İkisi amca çocuklarıydı. Küçüklüklerinden beri birlikte büyümüşler ve birlikte Kobanê Savaşına katılmışlardı. Birbirleriyle olan beraberliklerini ölüm bile ayırmamış ve beraber ölümsüzleşmişlerdi.

Şehit Çiçek

MİŞTENUR'UN KURTARILMASI

Birçok arkadaşla Miştenur adının nereden geldiğini sormuş, fakat beni tatmin edecek cevaplar bulamamıştım. Birçok arkadaş kelime üzerinden yorumlara gidiyordu. Bu yorumların çoğu tahmini yorumlardı. Kobanê Savaşından sonra Kobanêli bir arkadaşla Miştenur adının anlamını ve nereden geldiğini sorduğum zaman, beni ikna eden bir cevap vermişti. Bu arkadaş, Miştenur adının kaynağını şu şekilde izah etmişti: “Miştenur, Kobanê dilinde ‘dopdolu’ anlamına gelir. Mesela bir bardağı düşün. Bardak ağzına kadar dolu bir halde; öyle bir dolu ki, bardağın içindeki suya tek bir damla bile eklendiğinde bardak taşıp su dökülür. Yani ‘dopdolu’ diyebiliriz. Boş bir alan yok, her taraf dolmuş. ‘Nurlarla dolu bir tepe’ diyebiliriz buna” diye anlatmıştı. O zaman Miştenur’un Kobanê için ne kadar önemli olduğunu daha iyi anlamıştım. Nurla yani aydınlıkla dopdolu bir tepeydi Miştenur ve Kobanê üzerindeki kara bulutları nurlarla dolu olan bu tepe aydınlığa çevirecekti. Nasıl Miştenur’un çetelerin eline geçmesiyle Kobanê’nin üzerine bu kara bulutlar çöktüyse, kara bulutların dağılıp Kobanê’nin yeniden aydınlığa kavuşması da Miştenur’u almakla başlayacaktı.

Miştener'ü özgürleştirmemizden sonra Kobanê için aydınlık dolu günler başlayacaktı.

Miştener tepesi elimize geçmişti. Artık avantaj büyük ölçüde bizim elimizdeydi. Şehrin doğu cephesinde çeteler halen şehirdeydi. Bundan sonra Qada Azadiyê ve Sukul Hal Cephesinden operasyon yapılacaktı. Önümüzde 27 Ocak Kobanê kantonunun kuruluş yıldönümü vardı. Hedefimiz bu tarihe kadar Kobanê'yi tamamen çetelerden temizleyip özgürleştirmekti. Operasyon gücü Miştener tepesini ele geçirmişti ve bundan sonra Miştener'da savunma pozisyonunda bekleyeceklerdi. Qada Azadiyê ve Sukul Hal Cephe-leri de çetelerden temizlendikten sonra, köyleri çetelerden temizleme operasyonu başlayacaktı. Miştener tepesinin alınmasıyla birlikte, birçok şehit yoldaşımızın vasiyeti gerçekleşmişti. Şimdi büyük bir ateş yakmanın sırasıydı. Cudî Amed arkadaşın istediği gibi bir ateş yakılmış ve Miştener'un çetelerden temizlenmesi şerefine kutlama yapılmıştı. Bütün arkadaşlarda aynı sevinç ve hüznün yüklü duygular hakimdi. Miştener alınmıştı, fakat Miştener'un çetelerden temizlenmesi hayalini kuran birçok yoldaşımız şahadete ulaşmış ve tekrar Miştener tepesine varamadan şehit düşmüşlerdi. Miştener tepesinden Kobanê şehrine bakarken, geride kalan dört buçuk ayda şahadete ulaşan sayısız kahramanı ve fedaiyi anıyorduk. Bu kahraman ve fedai yoldaşların en büyük hayallerinden biri de tekrar Miştener'a çıkmaktı. Şimdi biz geride kalanlar bu sayısız kahramanın hayallerinin gerçekleşmesini buruk bir sevinçle yaşıyorduk. Hem sevinç hem de hüznün bir arada yaşanıyordu.

Miştener operasyonundan sonra Xeyri arkadaş şehre gelmişti. Kendisine lazım olan bazı malzemeleri alıp tekrar Miştener'a dönecekti. Biz bir grup arkadaş Sukûl Hal Cephesine gidecek, oradaki operasyonlara termalci olarak katılacaktık. Xeyrî arkadaş ise Miştener'da kalacak ve orada termalci olarak görev alacaktı. Kemal Rojhilat ve Xeyri arkadaşlarla birlikte şehrin içinden geçip suikast biriminin olduğu yere gidecektik. Bu sırada şehre bazı siviller gelmişti. Kobanêli bazı aileler Miştener'un alınmasından sonra şehre geri dönmüştü. Uzun bir süre, yani savaş şehre girdiğinden beri Kobanê'de çocuk yoktu. Biz uzun bir süreden sonra Kobanê

sokaklarında ilk kez birçok çocuk görüyorduk. Xeyri arkadaşla birlikte bu duruma çok sevinmiştik. Xeyri arkadaş hemen çocuğu yanına çağırıp öptü ve ardından çocuğun bir fotoğrafını çekti. Daha sonra Xeyri arkadaş, “Yakında çeteler Kobanê’den çıkarılacak. Kobanê çocukları geri geldiklerinde sizce bizlere ne diyecekler?” diye sordu. Kemal arkadaş hemen Xeyri arkadaşına cevap verdi ve “Umarım yıkılan evlerin bedelini bizden istemezler. İsteseler de bizde beş kuruş para yok” dedi. Bunun üzerine her ikisi kahkaha atmaya başladı. Xeyri arkadaş, “Bizim yüreğimiz zengindir Kemal arkadaş. Biz onlara kendi yüreğimizi verdik” derken derin derin düşünüyordu. Kobanê’deki sayısız kahraman yoldaşımız Kobanêli çocukları yüreklerinde hissedip savaşmıştı. Şimdi o çocuklar yavaş yavaş şehirlerine dönüyorlardı ve bu durum bizi her şeyden daha çok mutlu etmeye yetiyordu.

Miştener tepesinden gelişimizin ertesi günü Zagros Kobanê arkadaşın şahadet haberi geldi. Miştener alındıktan sonra Zagros arkadaş orada kalmıştı. Gündüz çeteler bir yerden saldırıya geçmişler, fakat başarılı olamamışlardı. Bu durum karşısında yoğun suikast atışları yapmaya başlamışlardı. Zagros arkadaş genç ve yerinde durmayan bir arkadaştı. Çok sıcakkanlıydı. Çetelerin suikast atışlarını fazla ciddiye almayıp açık hareket etmiş ve şehit düşmüştü. Zagros arkadaşın şahadeti karşısında, Miştener operasyonunda yer alan birçok arkadaş büyük üzüntü duymuştu. Miştener operasyonu sırasında en büyük moral kaynaklarımızdan biri de Zagros arkadaştı. Birçok arkadaş Zagros arkadaşın duruşu, katılımı ve savaşçılığından cesaret alıyordu. Genç, moralli ve cesur bir savaşçıydı. Herkes tarafından sevilir ve saygı görüyordu. Birçok arkadaş, genç yaşına rağmen, onun olgun ve savaşçı kişilik sahibi olmasına saygı duyuyordu. Herdem arkadaş Zagros arkadaşın şahadet haberini verince, hepimiz bu durum karşısında büyük üzüntü duymuştuk.

Şehit Herdem

SON SALDIRI VE KANİYA KURDA TEPESİNİN ALINMASI

Mištenur tepesinin alınmasından sonra, şehrin geriye kalan cephelerinde bulunan çetelere operasyon yapılacak ve çeteler Kobanê'den tamamen sökülüp çıkarılacaktı. Savaş şehre girdiğinden beri Sukul Hal Cephesinde yoğun çatışmalar yaşanıyordu. Mištenur'un alınmasından sonra, çetelere karşı artık son hamleler yapılıyordu. Çeteler son çırpınışlarını yaşıyorlardı, ancak bu çırpınışları artık fayda etmiyordu. Doğu Cephesinde çeteler ellerinde bulunan yerlerin hepsine tuzaklı mayınlar döşemişlerdi. Önümüzde 27 Ocak tarihi vardı ve hepimiz bu tarihe kadar çeteleri Kobanê'den söküp çıkarmada kesin kararlıydık. 27 Ocak tarihi Kobanê kantonunun kuruluş yıldönümüydü. Bu nedenle bu yıldönümünde çetelerin Kobanê'de kalmaması gerekiyordu. Herdem arkadaşla birlikte bir grup arkadaş oraya gitmiştik. Yapılacak olan hamleye katılacaktık. Bu temelde keşifler yapılmış ve hazırlıklar tamamlanmıştı. İlk hedef olarak Sukul Hal çetelerden temizlene-

cek, kademe kademe ilerlemeler sağlanacaktı. Savaşın şehre girmesinden beri Sukul Hal çetelerin elindeydi. Sukûl Hal, Arapçada 'Sebze, Meyve Pazarı' anlamına geliyordu. Operasyonlar gece saatlerinde yapılacaktı. Yanımızda Herdem arkadaşla birlikte operasyona katılacak iki termalci arkadaş vardı. Herdem arkadaş bu temelde bütün arkadaşları düzenledi.

Bizim arka hattaki gruplara gideceğimiz dönemde, Halep grubundan arkadaşlar Sukul Hal Cephesine gelmişlerdi. Arka hat gruplarından döndüğümüzde Xemgin, Cudi, Hamza ve Dara arkadaşlar halen bu cepheleydi. Bizim arka hattaki gruplarda bulunduğumuz dönemde Rênas Halep, Rizgar Halep ve Ağır Halep şahadete ulaşmıştı. Sukûl Hal operasyonu için hazırlıklar tamamlanmıştı. Operasyondan bir gün önce Dara Halep arkadaş suikast sonucu şehit düşmüştü. Halep grubundan geriye Xemgin Halep, Hamza Halep ve Cudi Halep arkadaşlar kalmıştı. Halep grubundan gelen arkadaşlar birbirlerine çok bağlıydı. Gruptan bir arkadaş şehit düştüğü zaman geride kalanlar oldukça etkileniyorlardı. YPG kurulduğundan beri bu arkadaşlar çetelere karşı birlikte savaşmışlardı. YPG'ye katılmadan önce birbirleriyle kurdukları dostluk, YPG'ye katılmalarıyla birlikte çok güçlü bir yoldaşlığa dönüşmüştü. Bu arkadaşlar birbirlerine çok bağlıydı ve gruptan bir arkadaşın şahadeti geride kalan arkadaşları derinden üzüyordu. Dara arkadaşın şahadeti de bu arkadaşları çok üzmüştü.

Sukul Hal operasyonunun başlaması için tüm hazırlıklar tamamlanmıştı. Dört koldan saldırı düzenlenecekti. Hamza arkadaş bir koldan saldıracaktı. Xemgin Halep ve Cudi Halep arkadaşların komutasındaki saldırı kolları Sukûl Hal'deki çetelere saldıracak ve ilk akşam Sukul Hal alınacaktı. Silav Botan arkadaşın kolu ise Sukul Hal'ın sağ tarafından saldıracaktı. Gruplar tüm hazırlıklarını tamamlamışlardı ve karanlığın çökmesini bekliyorlardı. Çeteler her tarafa tuzaklı mayınlar döşemişlerdi; bu yüzden arkadaşlar yavaş ve dikkatli bir şekilde ilerliyorlardı. Güçlerimiz bir mayına rastladıklarında Adil Amed arkadaş çağırıyorlar, Adil arkadaş çetelerin bıraktığı mayınları birer birer etkisizleştirip geri getiriyordu. Herdem arkadaşla birlikte bir termalci arkadaş daha görev almıştı. Cudi ve Xemgin arkadaşların saldırı kolları Sukul Hal'e

varmıştı. Silav ve Hamza arkadaşların saldırı kolları sağ ve sol taraftan bunlara yetişince, Herdem arkadaş geride kaldı ve diğer termalci arkadaş Sukul Hal'e gitti. Çeteler her tarafa mayın döşedikleri için, arkadaşlar fazla acele etmiyorlardı. Sukul Hal alınmış, ancak çetelerle hiçbir temas olmamıştı. Çeteler Sukul Hal'i bırakmışlar, bu alana döşedikleri mayınları infilak ettirmek üzere geri çekilmişlerdi. Böylece güçlerimiz Sukul Hal'e vardığında bu mayınlar patlayacaktı.

Fakat çetelerin planladığı gibi bir gelişme olmadı. Adil arkadaş Sukul Hal'e varıncaya kadar onlar sekiz mayını etkisizleştirmişler, fakat iki mayını fark edememişlerdi. Sukul Hal'e kadar herkes büyük bir duyarlılıkla sızma yapmıştı. Ancak Sukul Hal alındıktan sonra aynı duyarlılık gösterilmemiş ve gürültü yapılmıştı. Sukul Hal'in alındığını fark eden çeteler mayınları patlatmak istemişler, döşedikleri mayınlar içerisinde sadece iki tanesi patlamış, patlayan bu iki mayın da arkadaşlara herhangi bir zarar vermemişti. Mayınların patlamasıyla birlikte, çetelerden 'Allahü Ekber' sesleri yükselmeye başladı. O zaman çetelerin mayınları güçlerimizde patlatmak için Sukul Hal'i boşalttıklarını anlamıştık. Çetelerin sesinden nerelerde mevzilendikleri açığa çıkmıştı. Önümüzdeki sokakta mevzilendikleri anlaşılıyordu. Bu geceki operasyonun bitmesi için bu iki sokağın ele geçirilmesi gerekiyordu. Bu sokaklar alındıktan sonra bu geceki operasyon tamamlanacaktı.

Her arkadaş bu iki sokakta çatışmaların çok yoğun geçeceğini anlamıştı. Saat gece yarısını geçiyordu ve sabaha kadar belirlenen yerlerin muhakkak alınması lazımdı. Xemgin ve Cudi arkadaşlar orada kısa bir durum değerlendirmesi yaptıktan sonra saldırı için hemen harekete geçtiler. Arkadaşların saldırıya geçmesiyle birlikte çatışmalar da başlamıştı. Çatışma henüz yeni başlamıştı ki, Xemgin arkadaş yaralandı ve o haliyle bir iki adım attıktan sonra sokağın ortasında düştü. Telsiz cihazı üzerinden Xemgin arkadaşın yaralandığı anons edilince, hemen hareket geçip Xemgin arkadaşın yanına ulaşan ilk kişi Cudi Halep arkadaş oldu. Cudi arkadaş Xemgin arkadaşını olay yerinden uzaklaştırıp hastaneye gönderdi. Sabaha karşı her iki sokak da çetelerden temizlendi. Arkadaşlar yeni aldıkları yerlerde hemen mevzi yaptılar. Zaten Halep grubundaki

arkadaşların en çok dikkat çeken özelliklerinden biri de, yeni bir yere gittiklerinde ilk iş olarak bulundukları yerdeki mevzileri güçlendirmek ve eğer mevzi yoksa yeni mevzi yapmaya başlamak oluyordu. Orada da öyle yaptılar, hemen mevziler yapmaya başladılar.

Ertesi gün öğle vakti Cudi Halep arkadaşın yanına gittiğimizde ağlıyordu. Xemgin arkadaş dün yaralandıktan sonra tedavi için Kuzey'e gönderilmiş, ancak sabaha karşı şehit düşmüştü. Cudi arkadaş sabahın erken saatlerinde Xemgin arkadaşın şahadet haberini almıştı. Cudi arkadaş ilk kez ağlarken görüyorduk. Daha önce onu hep güler ya da şarkı söylerken görmeye alıştığımız için, bu hali karşısında hepimiz çok üzülüyorduk. Cudi arkadaş, yanından hiç ayırmadığı erbanesi (def) ile Sukul Hal Cephesinde cephedeki arkadaşlara sürekli şarkı söyleyerek moral veriyordu. Fakat şimdi onun morale ihtiyacı vardı ve Hamza arkadaş kendisini teselli etmeye çalışıyordu. Cudi arkadaş Halep grubu içerisindeki en genç arkadaştı. Gençliğinin verdiği ruhla hem savaşıyor hem de yanındaki bütün yoldaşlara moral veriyordu. Cudi arkadaş için Xemgin arkadaş bambaşka bir anlam taşıyordu. Cudi arkadaş YPG'ye katıldığından beri Xemgin arkadaştan hiç ayrılmamıştı. Xemgin arkadaşın Kobanê'ye gelmesi kesinleştiği zaman, kendisi de Kobanê'ye gelmek için dayatmış ve ikisi birlikte Kobanê'ye gelmişlerdi.

Cudi arkadaşın Kobanê Savaşındaki en büyük manevi güç kaynağı Xemgin arkadaştı, onunla omuz omuza savaşıyor olmasıydı. Cudi arkadaşın yanında birçok arkadaş kahramanca savaşarak şehit düşmüştü. Fakat her şahadet yaşandığında, Xemgin arkadaş kendisini teselli edip moral vermişti. Şimdi ise Xemgin arkadaş şahadete ulaşmıştı. Cudi arkadaş belki de Kobanê Savaşındaki en zor anını yaşıyordu. Bir köşeye oturmuş, elinde tuttuğu telefonda Xemgin arkadaşın resmine bakıyor ve gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Savaş şehirden çıktıktan sonra Cudi arkadaş Bexdikê köyündeki çatışmada yaralanmıştı. Arkadaşlar yanına varıp kendisini hastaneye kaldırmak istediklerinde, gülümseyerek, "Xemgin'in yanına gidiyorum" demişti. İşte o zaman gözlerinden akan

yaşlar son bulacaktı. O da Xemgin arkadaşın yanına gidecek ve bu defa kendisi arkasından gözyaşı döken arkadaşlar bırakacaktı.

Xemgin arkadaşın şahadeti hepimizi son derece üzmüştü. Halep grubu Sukul Hal Cephesine ilk geldiğinde, gruptan tanıştığım ilk arkadaşlar Xemgin ve Cudi arkadaşlar olmuştu. Daha sonra Sukul Hal Cephesinde yer aldığımızda, hep onun bulunduğu mevzilerde kalıyorduk. Genç yaşına rağmen, olgun kişiliği ve yoldaşlığa olan eşsiz bağlılığıyla herkesi derinden etkiliyordu. Şehir savaşındaki ustalığı ve tecrübesiyle bizlere büyük bir güven veriyordu. Yerinde durmayan, sürekli şarkı söyleyen, halay çeken ve etrafına devamlı neşe saçan bir kişiliğe sahipti. Operasyon akşamı şehit düşmeden önceki son konuşmamızda, telsiz cihazından dışa taşan neşesi ve gülümsemesi hep hatırımda kalacak anılardan biri olacaktı. Her zaman yüksek morali ve savaşkan kişiliğiyle Kobanê Savaşında bizi en çok etkileyen arkadaşlardan biri olarak anılacak ve yüreğimizde yaşayacaktı.

Kaniya Kurda tepesinin alınmasına artık az bir mesafe kalmıştı. 24 Ocak akşamı bir operasyon daha yapılacak, bu operasyondan sonra son bir iki operasyon kalacaktı. Çeteler her zamanki gibi tuzaklı mayınlar döşemişlerdi. Yer yer çatışmaya giriyorlar, kimi zaman da kaçıyorlardı. O akşam sabaha karşı yoğun bir çatışma yaşandı ve Hamza arkadaşın çatışmada yaralandığı haberi geldi. Sabah Hamza arkadaşın bulunduğu tarafa gittiğimizde, arkadaşlar bize şehit düştüğünü söylemişlerdi. Savaşın başından beri Kobanê’de büyük rol oynayan, özellikle Sukul Hal Cephesindeki savaşın kazanılmasında büyük pay sahibi olan arkadaşlardan biriydi. Kaniya Kurda tepesine kısa bir mesafe kala Cudi arkadaşla sürekli şakalaşıp, “Heval Cudi, ben senden önce YPG bayrağını Kaniya Kurda tepesine dikeceğim” diyordu. Bunun üzerine Cudi arkadaş, “Heval Hamza, hiç belli olmaz; ben tepeye bir mermi kadar hızlı gideceğim; ortalığı toza dumana kattığım için sen yolunu şaşırp Miştenur’a gitmeyesin! Bak, arkadaşlar Miştenur’a bayrağı zaten daha önce dikmişler, haberin olsun!” derken kahkahalar artıyordu. Kaniya Kurda tepesine YPG bayrağını dikmeden şahadete

ulaşmış ve bu görevi Cudi arkadaşına bırakmıştı. Cudi arkadaş devraldığı bu sorumluluğu layıkıyla yerine getirecek ve Kaniya Kurda tepesine bayrağı diken ilk kişi olacaktı.

26 Ocak günün sabah saatlerinde bütün güç toplandı. Ertesi gün 27 Ocak'tı ve Kobanê kantonunun kuruluş yıldönümüydü. Planlamalar o çerçevedeydi. Herkes en geç 27 Ocak tarihine kadar Kobanê'nin çetelerden temizlenmesi için yoğun bir çaba içerisine girmişti. Bunun için operasyon 26 Ocak günü öğlen vaktinde başlayacaktı. Çatışmalar yoğun yaşanırsa, en geç yarına kadar alınmalıydı. Fakat herkes bugün bu operasyonun biteceğine inanıyordu. Cudi arkadaş operasyondan önce bir YPG bayrağını hazırlayıp yeleğinin cebine koymuştu. Herkesten önce bayrağı Kaniya Kurda tepesine o dikmeliydi. Bu, Hamza yoldaşın kendisine bir vasiyetiydi. Kaniya Kurda tepesinin alınması, Kobanê'nin özgürleştiği anlamına gelecekti.

Yaklaşık iki saat sonra operasyon bitti. Bütün arkadaşlar Kobanê'nin çıkışındaki caddenin üzerindeydi. Kimi halay çekiyor, kimi birbirine sarılıyor, bazı arkadaşlar da sevinçten ağlıyorlardı. Beş ay boyunca süren amansız direnişin ardından Kobanê özgürleşmişti. Artık direnişiyle anılacak bu savaştan geriye tek bir çete bile kalmamıştı. Cudi arkadaş yeleğindeki YPG bayrağını çıkardı ve büyük bir direğin ucuna bağladı. Bayrak direğini omzunun üzerine koydu. Tepeye gitmeye hazırlandığı sırada birkaç arkadaş kendisini uyardı. Tepede çetelerin döşediği tuzaklı mayınlar bulunabilir ya da çeteler tepeye kanal kazıp pusu kurmuş olabilirlerdi. Fakat Cudi arkadaş kendisine söylenen hiçbir şeyi dinlemiyor, buruk bir sevinçle "Ben bu bayrağı şimdi bu tepeye dikeceğim" diyordu.

Şehir çetelerden temizlenmişti. Hepimizde tarif edilmez bir sevinç yaşıyorlardı. Fakat Cudi arkadaşta buruk bir sevinç vardı. Çünkü bayrağı tepeye dikmek için yarışacağı Heval Hamza artık yoktu; iki gün önce şehit düşmüştü. Belki de canından çok sevdiği, şehit düşmeden önce kendisine kavuşmak için sabırsızlandığı ve "Yanına geliyorum" diyeceği Xemgin arkadaş da yoktu. Ama her şeye rağmen, Cudi arkadaş elindeki bayrağı tepeye dikecekti. Belki

sevdiğimiz birçok yoldaşımızı kaybetmiştik, belki birçoğumuz canımızdan bir parça kaybetmiştik; ancak burada bir halkın özgürlüğü kazanılmış ve insanlık onuru kurtarılmıştı. Bu nedenle o bayrak bir an önce tepeye dikilmeliydi. Cudi arkadaş bayrağı omzuna alarak Kaniya Kurda tepesine koştu. Aradan birkaç dakika geçtikten sonra bayrağı tepeye dikti. YPG bayrağı Kaniya Kurda tepesinde dalgalanmaya başladığı an, orada bulunan tüm yoldaşlar, zılgıtlar ve “Bijî Serok APO!” sloganları eşliğinde halaya duruyorlardı.

3.6.2016 - 3.7.2016

Derik (Rojavayê Kûrdistanê)

Şehit Cudi

SON SÖZLER

Özgürlük ağacı kanla sulanır” der, fedai komutanımız Zilan yoldaş. Kobanê’de ekilen özgürlük tohumları işte o gün toprağın altından çıkıp ilk filizlerini vermeye başlamıştı. O gün öyle bir gündü ki, mücadele tarihimiz boyunca belki de o güne benzer başka bir günü yaşamamıştık. Hareketimizin her hamlesi, her başarısı tartışmasız bir biçimde her zaman büyük bir heyecan yaratmıştır. Ancak yaşanan hiçbir heyecan bu heyecana, bu coşkuya ve inançta kesinleşmiş bu zafere denk düşmemiştir. Aynı şekilde şehit yoldaşlarımızı yüreğimize gömmenin acısı kadar acıyı bize yaşatmamıştı. Çünkü o gün dünyanın şaşkına uğradığı gündü. Üzerinden beş bin yıl geçtikten sonra, tarih o gün artık birilerinin tarifiyle yazılmıyordu. Zira arife tarif sökmezdi. Yüreklerini avuçlarında taşıyan halkımız en arif kadınları ve erkekleri, o gün tüm dünyaya korku salan 21. yüzyılın Cengiz Hanlarını ve Sargon’larını ağır bir yenilgiye uğratmışlardı.

Tarihi her zaman egemenler yazacak değildi. Bu halkın çocukları da artık kendi tarihlerini yazabiliyorlardı. Grozny'den edindikleri taktikler ve tecrübelerle Kobanê'ye saldıranlar, belli ki bu şehirde direnen insanların yılmayan ve umut yaratan iradelerinden habersizlerdi. Kobanê Kürdistan, Kürdistan da Kobanê'ydi. Özcesi, bu topraklar Çeçenistan değildi. Burada savaşanlar hiçlikten var olmasını bilenlerdi. Tarih bilincini taşıyan bu kahramanlar, aynı kuşatma taktiklerine yenilmeyecek kadar bilinçliydi. 21. yüzyılın Stalingrad'ı Kobanê'ydi. Onu Stalingrad'dan da önemli kılan şey ise, savaşta muazzam güç dengesizliğine rağmen, hiç bitmeyen ve yitirilmeyen umut, bu umudun ortaya çıkardığı irade ve inançtı. Dünyanın en gelişkin silah tekniğine sahip orduları bile, yüz binlerce askeri olduğu halde, korku salan barbar DAİŞ çetelerinin önünde duramayacak kadar inançtan yoksun kalmışlardı. İnanç olmayınca tanklar, toplar ve uçaklar bir AK-47 kadar bile anlam ifade etmiyordu. Elinde yalnız kleş olan bir grup inançlı insan, korku tanımayan bakışlarıyla bile faşist barbarları yenmesini bildi. Kobanê'yi Stalingrad'dan çok daha önemli kılan budur. Yaratılan korkuyla yürüyenler, korkunun alfabesini tanımayan bu dağ çocuklarının heybeti karşısında paniğe kapılarak, bir aslanın saldırısına uğrayan sırtlanın kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçmasını andırır bir şekilde kaçıp gittiler.

Hız. Musa, Sina dağında Tanrı'dan aldığı On Emirle kabilesini yürütmüştü. Hız. İsa, dağların ve ormanların kuytularına sığınmış, ezilip sömürülen yoksulların kurtuluşu için hümanist bir anlayışla insanlığı aydınlatmaya çalışmıştı. Hız. Muhammed, kendi toplumunda yaşanan ahlaki çöküşü son vermek ve diri diri gömülen kız çocuklarını kurtarmak için, Hira dağına çekilip Kutsal Kitabın sözüyle yaşanan sorunlara çözüm olmak istemişti. Dağların koruyucu dorukları ve o dağlarda yaşayan insanların dervişane duruşları, insanlığın yaşadığı tüm sorunlara çözüm yolunu göstermişti. Kobanê'de yaşanan, bu geleneğin yenilenmesiydi. Hız. İbrahim'in ardılları, Zerdüş'tün dağlarda yaktığı ateşle yollarını aydınlatarak, Nemrut'un şehrini geçip Nemrudi orduların saldırdığı kutsal toprakların bir parçası olan Kobanê'yi savunmuşlar, kutsal bir savaşa atılmışlardı. Tıpkı Zerdüş'tün dediği gibi: "Her savaşı kutsayan iyi

bir dava mı sanıyorsunuz? Ben size diyorum ki, her davayı kutsayan iyi bir savaştır aslında!”

Bizleri bu savaşa sevk eden, elbette Ortadoğu’nun tüm manevi değerlerini ve insanlığın özünü kendi şahsında bedenleştiren Önder APO’nun düşünce sistemine ve bu düşüncenin örgütlü hali olan halkımızın özgürlük davasına yönelen saldırıları durdurma ihtiyacıydı. Tam da bu saldırıların alabildiğine yoğunlaştığı bir dönemde, Önder APO “Bu savaş sonun başlangıcıdır” demiş, tüm insanlığı bu konuda duyarlılığa davet etmiş, kendi ordusuna da ‘Yürü!’ emrini vermişti. Bu emri alan APOCU savaşçılar, yürümeyi bırakın, maraton koşucuları misali koşarak Kobanê’ye gittiler ve orada direnen yoldaşlarıyla buluştular. Bu savaş Derwêş Evdi Destanında anlatılan savaştan bağımsız savaş değildi. Yüzyıllar öncesinde Türkler ve Gessalar (kimi Arap aşiretleri), Kürt beylerinin denetimindeki topraklara saldırarak, halkın canına kastetmek ve mallarını talan etmek istemişlerdi. Derler ki, tarih tekerrürden ibarettir. Yüzyıllar sonra aynı topraklarda ve aynı mekanlarda, Kürt halkının yiğit evlatları yine gerçekte faşist diktatör Erdoğan’ın yönettiği DAİŞ çetelerine karşı savaşıyorlardı. Sözde Vahabi-Selefi anlayışını temsil eden, ancak onun ne olduğunu bile bilmeyen, dünyanın her tarafından devşirilip buraya getirilen, insanlıktan nasibini almamış katliam sürülerine karşı verilen kutsal bir savaştı bu. Bu sefer tarihin tekerrür etmeyen en önemli noktası, Derwêş’in atından düşmemesiydi. Bu kez sadece on iki süvariyle değil, yüzlerce ve hatta binlerce süvariyle ‘Kobanê’de Bitmeyen Umutlar’a sayısız yeni umutlar eklenmişti.

İşte böyle bir savaşta, on iki süvarinin yerinde bu kez binlerce yeni süvari vardı. Onlardan yüzlercesini yüreğimize gömdük. Daha sonra şahadetiyle yüreğimize gömeceğimiz yoldaşlardan biri de Suikast Birimimizin komutanı olan Herdem Rojhilat arkadaş olacaktı. Miştenur’u çetelerden temizlemekle bir nebze de olsa şehit yoldaşlarımızın vasiyetlerini yerine getirtmiştik. Aradan kısa bir süre geçtikten ve Kaniya Kurda temizlendikten sonra, hemen hemen tüm arkadaşlar hep birlikte Helincé’ye giden ve ‘Miktel’ olarak bilinen yola çıktık. Bu öyle tarifsiz bir buluşma bir anıydı ki,

yazmak için ne kadar çalışırsak çalışalım, o anda yaşanan duyguları ifade etmeye gücümüz yetmez. Derler ki, devrimciler öyle herkesin ortasında ağlamazlar. Tıpkı teslimiyeti kabul etmeyen Britan yoldaşın gözyaşlarını yoldaşlarından saklamasına benzer anlar olabilir. Ama bizler o gün o yolun üzerinde bir araya geldiğimizde, bu ve buna benzer tüm belirlemelerin yersiz ve anlamsız olduğunu anlamıştık. O an şehitlerimizin hayalleri gerçek olmuştu. Şehitlerimizinki kadar tüm insanlığın hayalleri de artık gerçeğe dönüşmüştü.

Tam da öylesi bir anda, savaşta can vermiş her yoldaşımızın yokluğunu yeniden ve çok daha derinliğine hissediyorduk. Zafer sevincini yaşadığımız böylesi bir anda, toprağa düşenlerin aramızda bulunmamasını hissettirmemeye çalışan her arkadaşımızın yüreğinde sessiz çılgınlıklar yükseliyordu. Bu çılgınlıklar, her şeyin ifadesi olan sessizlikte dile gelen bu haykırımlar, belki de ilk kez göz yaşlarının en içten şekilde dökülmesine neden olmuştu. Kirpikleri ıslatan her damla göz yaşı, çoraklaşan toprakları yeniden sulayıp umut aşıliyordu. Bulunduğu ortamda boğazında düğümlenen hıçkırıkları yüreğine gömen her yoldaşımızın dökülen göz yaşları, çevresine ferahlatıcı bir serinlik yayıyordu. Savaşta hırpalanan ve tozlarla kaplanmış olan her ağaç, o gün orada toplanmış olan yoldaşlarımızın sevinçlerini ve hüznlerini hissetmiş gibi, bu coşku karşısında dallarını silkeleyip temizliyordu. Bu silkeleme, çetelerin bıraktığı kirden arınma olduğu kadar, düşen her kahramanın anısına saygı adına, yapraklarının rengini değiştirip yeniden selam durmayı ifade ediyordu. Bu ağaçlar adeta oradaki toplulukla konuşuyor, onların kurduğu her cümleyle birlikte hüznü, acıyı ve umutsuzluğu üzerinden atarak devrimin rengiyle süsleniyordu.

Orada bulunan tüm arkadaşlarda yaşanan sevinç ve hüznün, uzun yıllar önce kaybettiği yavrusuna yeniden kavuşmuş bir ananın mutluluğuna benzeyen bir sevinç ve hüznüdü. O mutluluğu yaşarken insana acı veren şey ise, bu an'a ulaşmak için bedenlerini siper etmiş olan yoldaşlarımızın aramızda bulunmayışydı. Tam da böylesi bir anda, ağaçların yapraklarından yükselen hışırtıyı insanlığın diline tercüme etmesini bilenlerden biri olan Herdem yol-

daş, birden “Kobanê îro ne xemgîne, êdî rengîne” diye hakırıyordu. Bütün ağaçlar, taşlar, o yolun kendisi ve tüm yoldaşlar bu haykırışa ortak olmuşlardı. Ocak ayının soğuşunda bulutların arkasına saklanan Güneş bile gizlenmekten vazgeçip, orada hazır bulunan her yoldaşın yüreğini ışınlarıyla daha da ısıtarak Herdem yoldaşa eşlik ediyor; “Sen hiç merak etme! Bu sevincin çılgınlığını sıcaklığım ve aydınlatıcılığımınla dünyanın her tarafına yayacağım. Verdiğiniz mesajı tüm insanlığa ulaştırma sözünü veriyorum” diyordu.

01.07.2016

Şehit Jindar

SONSÖZ

Bu çalışmamı 3 Haziran – 3 Temmuz 2016 tarihleri arasında kaleme aldığımda, yazmaya başlamam o kadar da kolay olmamıştı. Kobanê Savaşında yaşananları yazmak hiç de kolay değildi. Yazmak, yaşanan o anları yeniden yaşamak anlamına geliyordu. Amed’den Kobanê’ye gittiğimizde, yanımızda efsane komutan Çekdar Amed arkadaş da vardı. Beni bu öyküyü yazmaya teşvik eden en önemli etkenlerden biri de Çekdar Amed arkadaşın şahadetini olmuştu.

Yazdıklarımın Kobanê Savaşında yaşananların özeti olduğunu asla söyleyemem. Hele o savaşta direnen ve şehit düşen yüzlerce yoldaşımızın sergilediği kahramanlığı ne başkaları istendiği gibi dile getirebilir, ne de ben yeterince anlatabilirim. O kahraman çocukların, o yiğit kadınlar ve erkeklerin duygularını yazıya dökebilecek güçten yoksun olduğumun farkındayım. Militan ölçüleri kendisi için esas alıp her türlü fedakarlığı gösteren ve savaş mevsimlerinde gözünü kırpmadan çarpışan yoldaşlarımızın yanı sıra,

bizi yalnız bırakmayan onurlu halkımızın duygularını ifade etmekte de çok yetersiz kaldığımdan eminim. O anları yaşayan biri olarak, yaşananları ifade etmede zorlanıp yetersiz kaldığım için, tüm şehit yoldaşlardan özür diliyorum.

Bu anıları özellikle Kobanê’de şehit düşen Cudi Amed ve Çeko Amed arkadaşların ısrarlı tembihleri sonucunda yazmayı kaçınılmaz bir görev saydım. Onların vasiyetini yerine getirmek için, örgüt karşısında zorlandığım bir dönemden geçsem de, yazmak üzere kaleme sarıldım. 2 Mayıs 2016’da Amed-Lice’de şehit düşen Çeko Amed ve Azad Siser arkadaşların şahadetlerinden fazlasıyla etkilenerек, bir borcu ödemeye çalıştım. Çünkü ben bu arkadaşların onayı ve düzenlemeleri sonucunda Kobanê serüvenine dahil oldum. Ayrıca ben Kobanê yolculuğuna Çeko Amed arkadaşla birlikte çıktım, oraya onunla birlikte ulaştım. O, yol boyunca ve ilk günlerde hep beni korumaya çalışarak, öncelikle tecrübe edinmemi sağladı. Zaten eğer bugün bu kızgın savaştan sağ çıkan biri olarak yaşıyorsam, bunu onun bana kazandırdığı tecrübelere borçluyum. Yaşamımın son nefesine kadar bunu hiç unutmayacağım.

Çekdar arkadaş şehit düştüğünde, yanında olamamanın ezikliğini hep hissettim ve bu duyguyu halen yaşamaya devam ediyorum. Yanında olsaydım, belki de bugün bu ezikliği yaşamayacak ve örgüt karşısında bu kadar zorlanmayacaktım. Demek istiyorum ki, o beni korudu ama ben onu koruyamadım. Yazmak istiyordum bunları. Çünkü bu satırları yazarken, başta Çeko Amed arkadaş olmak üzere, şehit düşen arkadaşları yaşadıklarımızla birlikte yeniden anımsayacak, örgüt karşısında zorlandığım bir dönemde o anları tekrar tekrar yaşayacak ve bir kez daha en derinimde hissedecektim. O anları tekrar yaşamak benim açımdan hiç de kolay olmuyordu. Bu nedenle bazen duygularım tıkanıyor, bazen de kalemin köreliyordu.

Yine savaş şehre girdikten sonra Cudi arkadaşın yaşadığı buruk ruh halini ve yüzündeki derin hüznü hep anımsayacak ve asla unutamayacağım. Çünkü o hep bu halka layık olmadığını düşünüyor, bu durumu kendine yakıştırmıyor, hep “Biz bu halkı koruyamadık ve onlara layık olmadık” diyordu. Özcesi, savaşın bu düzeye gelmesinden hep kendini sorumlu görüyordu. Yazdığım

ve belki de daha sonra yazılacak olan anı, roman, tarih ve başka ne varsa, hiçbir, evet hiçbir, şahadetleriyle halklarına borçlarını ödeyen bu kahramanları anlatmaya yetmeyecektir. Bu ölümsüz şahadetler karşısında cümleler, sözcükler, hatta şiirlerin bile anlamsız kalacağı kesindir. Anlamalı olan tek şey ise onları izlemek, onların çizdiği yoldan şaşmadan yürümek, son nefesine kadar onların hayallerinin takipçisi olmaktır.

O savaşta şahadete ulaşan her yoldaşımız, bu mertebeye ulaşmak için adeta birbiriyle yarıştı. Onun için de adı bilinen ve bilinmeyen bu kahramanlardan her biri birer destan, birer türkü ve ölümsüz birer insanlık abidesidir. Hepsi bu savaşta kazanılan büyük zaferin en muhteşem sembolleridir. Ben sadece bu semboller ve abidelerden yakından tanıdığım ve şahadetlerine tanıklık yaptığım birkaç arkadaşı yazmaya çalıştım. Sadece Kobanê Şehir Savaşı sırasında şehit düşen arkadaşlardan söz etmiyorum. Hem o savaş sırasında yaralanan hem de savaştan sağ çıkan birçok arkadaş, Kobanê Savaşı zafere ulaştıktan sonra Rojava'nın farklı alanlarına gitti ve daha sonra şahadete ulaştı. Bu arkadaşların Kobanê Savaşı sırasındaki rolleri ve sorumlulukları asla unutulmamalıdır. Orada şahadete erişen her yoldaşın bir yaşam hikayesi var ve hikayelerin en yoğun yaşandığı Kobanê Savaşındaki duyguları başlı başına birer kitaptır. Bu kitapları yazmak da o insanlık abidelerini tanıyan ve bu anlara tanıklık eden her kişi için bir boyun borcudur.

Bu savaşta çok ağır yaralanan ve belki de yaşamlarının sonuna kadar felçli olarak yaşayacak olan arkadaşların da asla unutulmaması gerekir. Onlar da bu savaşın zaferini sağlayan şehitlerimiz kadar büyük bir rol oynamışlardır.

Bu çalışmayı 19 Temmuz Devrimi'nden bu yana o kutsal topraklarda yüreğimize gömdüğümüz tüm şehitlere, bu kahramanları doğuran şehit analarına, bu savaşta yaralanıp felç geçiren ve yatalak durumda olan tüm yaşayan şehitlerimize adıyorum. Son olarak da bu çalışmamı bu direniş iradesini ortaya çıkaran ve direniş mücadelesini örgütleyip bu kahramanlık ruhunu yaratan Önder APO'ya armağan ediyorum.

Ben bu şehitler karşısında borcumu bu anıyla da olsa ödemeye çalıştım. Ama ben yaşamımın son nefesine kadar bu büyük anılar karşısında herp borçlu olacağım.

03.07.2016 / Şiyar Deniz

Ş İ İ R L E R

Şehit Zerdeşt

KEKO

Anlaşılmak zorunda değil aşkımız
Keko...
Anlayamazlar da zaten
Kendine aşık,
Benliğine ve bencilliğine aşık olanlar.
Tanrı hizmetkarı yüzsüzlere,
Anlatmak zorunda değiliz
Keko...
Her zerreciğinde yaşamın
Yeniden, yeniden buluşacağız
Hep seveceğiz,
İnadına seveceğiz.
Anlamayı versinler,
Kerem ile Aslı'yı geçeceğiz
Aşkımızda...
Işık zerrecikleri olacağız
Su damlacıkları olacağız
Ve
Buluşacağız
Yıldız yıldız parlayan Gökyüzünde

(Bu dizeleri yazarken, şiir yazıyor iddiasında değilim. İyi bir retorikçi de sayılmam pek. Yoldaşın yoldaşa olan sevgisinin sınırsızlığının farkındayım. Anlamasam da hissedebildiğime inanırım.)

01.01.2017

PUSULAM

Seni anlatacak ne dilim
Ne de kalemim var benim
Seninle başlayan bir cümlede
Dilim lal olur, kalemim körelmeye başlar.
Kıblegahını yitirmiş bir müridin
İçine akıttığı gözyaşlarındaki hüznün sarıyor içimi
Yönümü kaybetmişim pusulam,
Secaddenin yönünü hangi tarafa çevirsem
Secde edecek bir şey çıkmıyor karşıma
Seni arıyor gözlerim pusulam
Seni özlüyor yüreğim...
Seni arayan gözlerim,
Denizin ortasında kaybolmuş bir geminin
Deniz fenerine olan hasretini andırıyor.
Sana susamış yüreğim,
Hüseyin'in Kerbeladaki susuzluğunu anımsatıyor.
Sancılar başlıyor zihnimin hatıra defterinde
Her sayfasına seni nakşederken,
keşkelerle başlıyor sözlerim hayata
Ve her cümledeki pişmanlık belirtisi
Uyandırıyor uykumdan beni.
Bitmek tükenmek bilmeyen senli hayaller
Sararken sensiz benliğimi
Gidişin mahşere çeviriyor yüreğimi...

Bırakma beni, yalnızlıklar aleminin girdabına,
Kaybolur düşlerim,
Sensiz uyandığım bir Mayıs sabahında...
Bırakma beni, gecenin zifiri karanlığına,
Ay ışığı aydınlığıyla doğarken içime
Yıldızlar da söner sen gidince.
Kutup Yıldızı yönümü göstermez bana
Sensin Pusulam benim
Sensin yol gösterenim
Bırakırsan beni
Sözlerim hep keşkelerle başlar hayata
Hayatım seninle başlar ebediyete
Keşke şehirler ayırmasaydı beni senden,
Keşke bir efsanenin son nefesinde,
Verebilseydim evrenin tüm oksijenlerini kendisine.
Sonra yönünü çevirebilseydim
Sonsuzluğun başlangıcına.
Keşke sarılabilseydim sana
Son serkeftin anımızda,
Alabilseydim kokunu kuantalarım.
Ve keşke
Hayatımda şu keşkeler olamasaydı!

('Pusulam' adlı bu şiirim 2 Mayıs 2016'da Amed-Lice'de şehid düşen Çekdar Amed (Ahmet Talva) yoldaşın anısına yazılmıştır.)

SUSKUN HAYAT

Haykırasım geliyor be hayat!
Yüreğim sessiz çığlıklar senfonisine dönüşüyor
Söylesene! Ben senin nerendeyim?
Sırça yüreğimin kapladığı matemi
Beynimin hangi zekasıyla seslendireyim?
Bütün yollar çıkmaz sokaklarla bitiyor
Hayaller sessizleşiyor, hayat bensizleşirken
Susturucu takılmış dilim
Tam otomatik zihinlerle çarpışıyor.
Çatışmalar başlıyor sende
Bana dair ne varsa sessizleşiyor,
Hayat bensizleşiyor...
Bende dile gelen neydi ki be hayat?
Çaylak bir savaşçının haykırırları mı,
Toprağa güşen canların sessizliğı mi,
Yer düşen boş kovanların
'çak' diye çıkardıkları son haykırırlar mı
Ağlayan gökyüzünün yağmur damlalar ımı
Vicdan muharebesinin görüntüleri mi yoksa
Rüyalarımnda uğuldayan fırtınalar mı
Titreyen ellerimin fısıltıları mı
Eylem öncesi söylediğimiz türkülerin

Eylem sonrası feryatları mı?
Söylesene! Ben senin nerenden konuşayım ki?
Yeryüzünün bütün kulakları
Evrenin tüm kirleleriyle kaplanmışken
Sessizliğindeki çığlıkları kim duyabilir ki?
Sırça yüreğimin çatlaklarını
Hangi sessiz nağmelerle merhemleyebilirim?
Haykırasım geliyor be hayat!
Ben sende arıyorum
Kozmosun bütün hırsızları tüm çığlıklarımı çalarken
Dilimin orkestrasını sırça yüreğime hapsediyorum
Yitirilmişliğin şarkısını fısıldıyor
Yitik ülkenin çocukları
Susuturucu takılmış dilim
Son sessizliğin demlerine uyuyor.
Söylesene be hayat!
Bende dile gelen neydi ki?
Söylesene! Ben senin nerenden konuşayım ki?
Söylesene be hayat!
Söylesene suskun hayat!
Söyle...
07.02.2017

ÇOCUK

Asi dağların asil çocuğu
Kovanına sığmayan mermi çekirdeği gibi,
Damaralarında nefret akan kalplere saplan deş,
Geç, kır pas içindeki yürekleri.
Selama dur güneşe
Dağların asiliği ve asaletinle...
Çocuk saflığındaki güzelliğınle
Patlat bir mermi daha çirkinliklere,
İyilik ve güzellik seninledir
Es geç fırtına asaletiyle
Tüm soysuzluklar ve çirkinlikleri,
Süpür en güzel topraklardan.
Güneş seninledir çocuk!
Sendedir güneş
Uslanmayan çocukluğunu zincirleme sakın
O senin en güzel halindir.
Dağlarının asiliği ve çocuk asaletine güven.

Yorulmak bilmeden yürü,
Yolun sonunda
En asi, en asil ve en çocuk halini bulacaksın.
Yürüyecektik durmaksızın,
Selama duracaktık güneşe,
Günün batmasını, geceyi bekleyecektik,
Karlı dağları aşacaktık,
İçimizde hep güneşin sıcaklığı olacaktı,
Güneşi böyle karşılayacaktık,
Bitmeyen hayallere dalacaktık
Şimdi, bunun peşindeyiz halen...
Bitmek bilmedi aydın rüyalarımız,
Duruşumuz yerindedir,
Selama durmuşuz
Böyle karşılaşacağız
Özgürlüğe gebe yarınları.
Şubat 2017

KAVGA

Karartılan umudun bağındaki hançer
Kahpeliğin başına geçirilen kukuletalar.
Cellat bilmem bu kaçınıcı asır
Tarihi bilmem ama vasiyetini iyi bilirim
Baytar Dersimli Nuri'nin
Yazılmayan tarih var dedi Nuri Dersimi
Ülkem Kürdistan'ın dağlarında doğan bir güneş
Ve doruklarından akan serin sular
Yudumlanan bir çay,
Tutturulan bir türkü.
Ooff of, yakar yüreğimi yüzyılların acısı
Kolay gelmez kolay dileğimin Tanrısı
Zalimin, zorbalığın kan emenlerin Tanrısı
Bir gün adını silmek isterken ülkemin,
Kan damarları ele verir.
Tarih sayfalarının arasında bu kan kurumamıştır.

Kasırgalara karşı kaya diplerinde,
Yeşeren yosunlar hayatı simgeler.
Kayalar siper olmuştur.
Yaşamak isteyenlere ana kucağı dağlarında,
Ağarmış saçları kır çiçekleri gibi,
Henüz gencecik yüreğiyle gerilla.
Al kanlar içinde mevziden mevziye fırlayan,
Şimşek çakar gibi karanlığın gecesine,
İhanete inat, direndik ölümüne.
Yürüdük üstüne üstüne
El bombaları, keleşler, uçuşur şarapnel parçaları
Ve hedef paramparça.
Namluların aleviyle erittikleri demir çeliğe
Yeni hedef, yeni yaşam
Kızılışan şafağa doğru.
Şubat 2017

Şehit Yêrîwan

Şehit Xemgin

Şehit Şerwan

Şehit Rojhilat

Şehit Rojda

Şehit Deniz

Şehit Rênas

Şehit Hebûn

Şehit Akif